

MUSIC BOX
MERLIN'S

WE ARE THE GOVERNMENT AND WE ROCK 'N' ROLL !

ΤΕΥΧΟΣ 16
ΦΕΒΡΑΡΙΟΣ 1993
ΤΙΜΗ 600 ΔΡΧ.

LEMONHEADS

KYUSS

MINISTRY

BLUE JEANS

SOUND EXPLOSION

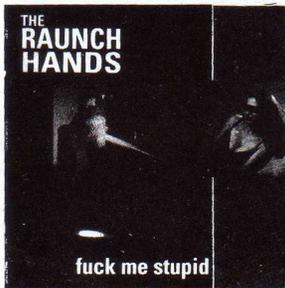
MONSTER MAGNET

**dry
issue**

FUCK ALL YER 3-MONTH TRENDS! 9 YEARS O' CRYPT BACK-CATALOG!

CRYPT: THE LEADER SINCE 1983 IN STRIPPED-DOWN, LOW-TECH, UNPROGRESSIVE SHIT-ROCK!

THE RAUNCH HANDS! Brand-New 12-Song LP: "FUCK ME STUPID"!!!!
(CR-31/EFA LP-11505) Aaahh...yessss! The FINEST purveyors of ragged-assed booze-amphel-distilled slop-rock present YET ANOTHER installment of scuzzy, ham-fisted RAUNCH. FOR YOU UPWARDLY-MOBILE GEEKS: A COMPACT DISC (CR-CD-31-"FUCK ME STUPID" EFA CD 11505), which contains the new LP plus their '90 MLP, "HAVE A SWIG", which YOU FUCKIN' WEEENIES SHAMELESSLY IGNORED!

THE RAUNCH HANDS
fuck me stupid

THUSLY, THEE MIGHTY CAESARS
ENGLISH PUNK ROCK EXPLOSION!!!

DIG IT LUNKHEADS: 5 LP's and 2 CD's of BILLY CHILDISH'S FINEST SHIT!!!: Yeah, while the "cool" labels were servin' up LED ZEP re-hash in '88, us LOSERS at Crypt started servin' ya the crudest shit from THEE MIGHTY CAESARS (and you DIDN'T buy it, ya fuckin' DORKS!!)...well, if yer "wiser" now:
CR-14-THREE MIGHTY CAESARS-"English Punk-Rock Explosion" (16-cut "Greatest SHITS" LP)
CR-18-MIGHTY CAESARS-"John Lennon's Corps Revisited" (15-song "Farewell" LP)
CR-23-MIGHTY CAESARS-"Surely They Were The Sons Of God" (16-cut "Greatest SHITS Vol 2" LP)
COMPACT DISC:
CR-CD-141823-THREE MIGHTY CAESARS-"Thusly...Surely...Revisited" (32-song/71-minute CD of 69.9% of the 3 CRYPT LPs for you DIGITAL geeks)
CR-20-THREE HEADCOATS-"Earls Of Suaveadam" (14-song 2nd)
CR-24-HEADCOATS-"Beach Burns Must Die" (16-song 2nd LP)
COMPACT DISC: CR-CD-2024-THREE HEADCOATS-"Beached Earls" (both HEADCOATS LPs on 1 SHITTY LITTLE UNLISTENABLE-IN-7-YEARS CD.)

ALWAYS AVAILABLE: THE FINEST IN 50's/60's CRAP-ROCK REISSUE LP's:

"SHAFTMAN!" 51-minute LP-plus-7" of truly "TORRID" late-60s Soul/Funk with the explicit, XXX-Rated adventures of a "PRIVATE DICK", Mr Shaftman, gain' thru his tasks of blackmail, fornication, cussin', sufferin' the arduous labor of receiving fellatio, etc.

LAS VEGAS GRIND
Volume Four

"LAS VEGAS GRIND" SERIES: 4 THROBBING, PULSATING, OOZING VOLUMES OF THE BEST/WORST 50s TITTIE-JOINT BUMP'N'GRIND NONSENSE! Yer an utter SQUARE if ya don't own all of 'em... RELIEF AT LAST FER THE "SWINGIN'" YUPPIE: 2 COMPACT DISCS OF "LAS VEGAS GRIND": "LAS VEGAS GRIND PART ONE" (32 songs/71 minutes)
"LAS VEGAS GRIND PART TWO" (31 songs/71 minutes)

THE FINEST IN 50's/60's CRAP-ROCK!

"TALKIN' TRASH!"
GREASY RHYTHM & BLUES WITH ATTITUDE! '54-'63

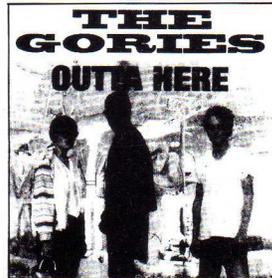
"BACK FROM THE GRAVE" SERIES: 7 VOLUMES OF THE MOST HELL-BENT, RAW, PRIMITIVE 2-CHORD MID-60s PUNK-ROCK SWILL OF ALL TIME! FER "TECHNOLOGICALLY-ADVANCED" ASSHOLES, WE NOW HAVE ISSUED FOUR COMPACT DISCS OF THE "GRAVE" SERIES:
"BACK FROM THE GRAVE PART ONE" CD: 29 Cuts/71 Minutes)
"BACK FROM THE GRAVE PART TWO" CD: 29 Cuts/71 Minutes)
"BACK...GRAVE PART THREE" CD: 29 Cuts/71 Minutes)
"BACK...GRAVE PART FOUR" CD: 29 Cuts/71 Minutes)

DIG IT, DADDY! THE REAL SLOP

"TALKIN' TRASH": 18-cut LP of greasy, grindy 50s R&B chockfulla fuckrhythm! The "funnier", "dumber" side of thangs...
"DOOKEY DOOKEY": 18-cut LP of HARD-DRIVIN' 50s R&B (COMING SOON: 30-cut COMPACT DISC of the "choicest" cuts from "TALKIN' TRASH/DOOKEY DOOKEY")

THE GORIES 3rd LP-"OUTTA HERE"!!

(CR-30 LP/CD)(EFA-11503) 14 crunchy new slabs of slop from this "hot rock" trio that's erasing some of the embarrassment caused to the State Of Michigan by Big Chief. LP contains 2 cuts NOT ON THE GODDAMN CD!

THE GORIES
OUTTA HERE

THE JON SPENCER BLUES EXPLOSION-

CRYPT
CRYPT = SUAVE
CRYPT = MANLY
CRYPT = BOLD

THE JON SPENCER BLUES EXPLOSION-"Crypt-Style!" LP:
(CR-29 LP)(EFA 11502) THIS VINYL-ONLY release gushes forth with SUPER-FUCKED CRUDE-ASS PUNKACRUNCHABLOOZABLY SLOPI 17 RIPPIN' CUTS - A LOT OF 'EM ONLY AVAILABLE ON THIS fine VINYL issue!

NINE POUND HAMMER →
2nd EURO TOUR: →
NOV.29 - UGINE (Cafe Perroquet)
DEC. 1 - MULHOUSE (Mosque A Jazz)
DEC. 2 - THIER (Balthazar)
DEC. 3 - DIJON (Aeropole)
DEC. 4 - PARIS (Fahrenheit)
DEC. 5 - BLOIS
DEC. 6 - POITIER (Confort Moderne)
DEC. 7 - BORDEAUX (Le Jimmy)
DEC. 8 - DEC. 17 SPAIN
DEC. 18 - TOULOUSE (FMR)
DEC. 19 - MONTPELLIER (Mimi La Sardine)
DEC. 22 - TULLE
DEC. 24 - GENEVE [CH] (Ugine)
DEC. 25 - BESANCON (Taos Blue)
DEC. 26 - LA CHAUX DU FONDS [CH] (Bikini)

COMING SOON:
FEBRUARY '93 - JON SPENCER BLUES EXPLOSION!
APRIL '93 - THE NEW BOMB TURKS!

COMING DECEMBER '92: THE NEW BOMB TURKS debut LP/CD!!!

THE NEW BOMB TURKS
ON TOUR APRIL '93!

OUT DECEMBER 10th '92
THE NEW BOMB TURKS
DEBUT LP/CD, "DESTROY-OH-BOY!" (CR-032). DADDY, THIS MUTHA IS GON' TEAR YER GODDAMN HEAD OFF BUT CLEAN!!! SCORCHIN' HOT PUNK ROCK AT 150 M.P.H. FOR YOU HOT-HEAD MUTHA FUCKAS!!!!!!!!!!!!!!

COMING DECEMBER '92: THE NEW BOMB TURKS

NINE POUND HAMMER!
The most CLANGIFYN' muthahumpin PUNK-ROCK waterwaul!FACE IT: If ya don't dig these Kentucky Kings, you are bound for SQUAREDOM forever! (hell, MOST of you creeps are already there.. - but redemption lies in yer purchase of these 2 fine rees:
CR-WH-007-"THE MUD,THE BLOOD,AND THE BEERS"(Their '89 debut LP, remastered/re-ished at last!)
CR-027-"SMOKIN' TATERSI!" (Their Dec '91 second LP, and kee-rist izzi! a MONSTER!!!) FOR THOSE ANAL: A Compact Disc, CR-CD-27-"SMOKIN' TATERSI!" contain' both LP's...BUT: BE A MAN and buy the VINYL!!!

(and some fuckin' useless dickweed CD's for yuppie "fans" of "alternative music!")

"MELLOW"?: FUCK YOU, HIPPIE!
"INNOVATIVE"?: FUCK YOU, COLLEGE-BOY!
"ATMOSPHERIC"?: BEND OVER!
CRYPT: THE LEADER SINCE 1983 IN STRIPPED-DOWN, LOW-TECH, UNPROGRESSIVE SHIT-ROCK!

"JUNGLE EXOTIC!": A fine LP for introducing unwilling low-lifes (LIKE YOU & ME) to the joys of exotic countries without suffering the HELL known as "WORLD BEAT"! Strip-music of the 50s from Saudi Arabia and the jungles of Borneo and East Jersey City... "JUNGLE EXOTIC!" COMPACT DISC: Contains most cuts from the LP PLUS all the "jungle/exoticoicy" cuts from the 4 "LAS VEGAS GRIND" LPs (32-Cuts/70 Minutes)

ALWAYS AVAILABLE:
THE FINEST IN 50's/60's CRAP-ROCK REISSUE LP's:

JUNGLE EXOTIC!

"SIN ALLEY" SERIES:
4 RETARDED VOLUMES OF THE FUCKED-UP SIDE OF 50s ROCKABILLY/R&B! CD'S NOW AVAILABLE OF:
"SIN ALLEY PART ONE" (30-cut/71-Minutes)
"SIN ALLEY PART TWO" (33-cut/71-Minutes)

COMING APRIL '93
"BACK FROM THE GRAVE VOLUME 8"!!!

SIN ALLEY
VOLUME ONE

CRYPT RECORDS, HOPFENSTR 32, 2000 HAMBURG 36, GERMANY. FAX: 49-40-313522. TEL: 49-40-310376. OUR STORE PHONE: 49-40-3174503.

SEND 3 I.R.C.s for the MIGHTY FUCKIN' SUAVE 30-PLUS PAGE CRYPT MAILORDER CATALOG!

distributed by HITCH-HYKE RECORDS, tel. (01) 9233472, fax. (01) 9241840

merlin's music box

Περιοδικό προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνον)
Alternative & Independent magazine
φωτογραφία εξωφύλλου : Alice In Chains
Τεύχος 16 / Φλεβάρης 1993 - Issue 16 / February 1993

Σε καιρούς ξηρασίας, σε μιά απάνθρωπη πόλη, όπου ακόμα και η βροχή φοβάται να εμφανιστεί, δεν ξέρει πιά κανείς τι πρέπει να περιμένει. Μέτρα ανακοινώνονται τη μιά μέρα, την επόμενη αναστέλλονται. Κάποιοι χάνουν τον έλεγχο τους και για ψύλου πήδημα γίνονται από τη μιά στιγμή στην άλλη φονιάδες. Κλίμα μιας παράνοιας που κεδίζει ολοένα και περισσότερους οπαδούς. Η Αθήνα, η Ελλάδα, ολόκληρος ο κόσμος, δείχνει να βρίσκεται τυλιγμένος σε μιά Κόλαση παράλογης ασυναρτησίας...

Τίποτα δεν γίνεται πιά. Οι Νεοναζί προκαλούν επωφελούμενοι από την εθνικιστική υστερία και φτάνουν σε σημείο να ξυλοκοπούν άγρια δύο αγόρια και ένα κορίτσι, επειδή έκαναν το μοιραίο "λάθος" να βγαίνουν από τη Villa Amalias. Σπασμωδικές αντιδράσεις. Η Ουσία έχει εξαφανιστεί. Το ίδιο και λέξεις όπως "αντίσταση", "συνέπεια", "ενημέρωση". Τα κανάλια της τηλεόρασης είναι οι μόνοι κρουνοί πληροφόρησης, συναγωνιζόμενα στη βία και το φέμμα, μπροστά σε ένα διψασμένο για αίμα ακροατήριο. Τα αστέρια του σήμερα, η Κορομηλά, ο Χαϊκάλης (λέγε με "θρίαμβο"), η κομπανία της "Λάμψης", περνούν ασυναίσθητα στη ζωή μας, ακόμα και με γελοία μορφή. Ελάχιστες στιγμές αισθανόμαστε άνθρωποι...

Τίποτα δεν γίνεται... Ούτε συναυλίες. Καλές συναυλίες δηλαδή. Με υποφερτό εισιτήριο. Ευτυχώς τώρα τελευταία, μερικές αναλαμπές ίσως φωτίσουν για λίγο τον μίζερο χειμώνα μας. Χάρη σε ανεξάρτητες προσπάθειες, θα έχουμε την ευκαιρία να δούμε σε λίγο καιρό τους Barracudas, τους Therapy? και τους Tommyknockers μαζί με τους Embryonics. Αλλά φτάνουν αυτοί και κάποια καλά ελληνικά γκρούπ για να σπάσουν την καθημερινή μονοτονία; Ίσως όχι. Μπορεί πάλι τα πράγματα να μην είναι και τόσο τραγικά. Οι Blue Jeans έχουν καινούργιο άλμπουμ, το ίδιο οι Last Drive και οι Panx Romana, επτάιντσο οι Deus X Macina, σινγκλάκι ετοιμάζουν οι Honeydive, το ίδιο και οι Sound Explosion (για την Dionysus, ενώ έχουν πρόταση και από τη Music Maniac), δύο άλμπουμ ηχογράφησαν οι Αρνητική Στάση (το ένα αμερικάνικο), καινούργια συλλογή έβγαλε η Elfish, φανζίν συνεχίζουν να βγαίνουν, αλλά αν κάτσεις και το καλοσκεφτείς, ίσως να οδηγηθείς στο συμπέρασμα ότι σε τελική ανάλυση, πόσα από όλα αυτά αξίζουν πραγματικά τον κόπο; Τρελοκομείο δηλαδή...

Αλλά μην σας παίρνει από κάτω. Να είστε δυνατοί και να πιστεύετε στον εαυτό σας. Απλά, μην αφήνετε τον χρόνο να κυλάει άσκοπα. Οργανωθείτε με τέτοιο τρόπο ώστε να αισθάνεστε ελεύθεροι. Τη λύση θα τη βρείτε μονάχοι. Δεν χρειάζεστε υποδείξεις, απλά βάλτε το μυαλό σας να δουλέψει. Εξάλλου στα χέρια σας κρατάτε ένα ακόμα τεύχος του Merlin's. Κάτι είναι κι αυτό. Υπάρχουν μερικές σελίδες που μπορεί να δίνουν λύσεις. Κάποιες άλλες απλά να διασκεδάζουν. Άλλες που μπορεί να μη σας ενδιαφέρουν. Όμως πληρώσατε κάποια λεφτά για να το αγοράσετε, οπότε, τι δάβολο, τουλάχιστον φανταστείτε πως τα επενδύσατε σωστά!

● ΕΚΔΟΣΗ: Γραφικές Τέχνες Βασίλης Τζάνογλος ● ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Γιάννης Καστανάρας ● ART DIRECTOR: Βασίλης Τζάνογλος
● ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ: 2134172 (6-10 μ.μ.) ● ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Εφη Γκόρνυ, Sophia Possidon, Bart Kennis, Francis Poulain ●
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Μάρκος Σκουλούδης, Βασίλης Κόλλιας, Πινόκια, Βασίλης Μπαμπούρης, Πέτρος Αντωνάκης, Γιάννης Λαδιάς,
Ραμόνα Σκορδομπούτσου, Διονύσης Μέγας, Γιώργος Πολιτόπουλος, Θεόδωρος Κούτσης. ● ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΕΣ: Jeff Shore (New
York), Tanacross (Boston), John Book (Washington), Philippe Petit (Marseille), Frederic Hugot (Paris), Sophia Possidon (California),
John Sutherland ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μιχάλης Παπαγεωργίου, τηλ. 031-204494 ● U.K. Alekos Drakos, 116 Vickers Court, Whitley
Close, Stanwell, Middlessex TW19 7DG, tel. 0784-24756, fax. 071-4858707 ● ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ Γιάννης
Καστανάρας ● ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ (και παλιότερα τεύχη) Βιβλιοπωλείο SOLARIS, Μπότσια 6, Εξάρχεια, Αθήνα, τηλ. 3641065
/ HITCH HYKE RECORDS, Κοσμά Μπαλάνου 5, Αθήνα, τηλ. 9233472 ● ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Γιάννης Καστανάρας, Αργυρουπόλεως
27, Αθήνα 114 71 ● ADDRESS Yiannis Kastanaras, Argiroupoleos 27, Athens 114 71, Greece ● MERLIN'S HOT LINE 2134172 (6-10
μ.μ.) ● FAX 1-8312369 ● D.T.P. Γραφικές Τέχνες Βασίλης Τζάνογλος, τηλ. 8322371

POISON BITZ

Η Γερμανική Bitzcore που είδαμε στο προηγούμενο τεύχος, κυκλοφορεί αυτή την εποχή ένα άλμπουμ των **Poison Idea** που έχει τίτλο "The Early Years". Οπως πολύ καλά καταλάβατε, περιέχει σπάνιο και ακυκλοφόρητο υλικό του τεράστιου σε όγκο αυτού συγκροτήματος από το Πόρτλαντ, καθώς και αποσπάσματα από ένα ραδιοφωνικό σώου τους. Στην ουσία το άλμπουμ αυτό ντοκουμέντάρει την εποχή των P.I. από το 1980 μέχρι το 1984. Οι Poison Idea θα τουράρουν τον Μάρτη/Απρίλη στην Ευρώπη.

SHE LOVES INDIE ROCK

PEARL ALBUM

Η Joan "She Loves R 'n' R" Jett έκανε παραγωγή στο νέο σινγκλάκι των **Circus Lupus** που τιτλοφορείται "Pop Man" και κυκλοφορεί για λογαριασμό της Dischord. Τελικά μετά από ένα σχεδόν χρόνο αδιάκοπων περιοδειών, οι **Pearl Jam** έκαναν ένα διάλειμμα για να ηχογραφήσουν μερικά δοκιμαστικά για το επερχόμενο δεύτερο άλμπουμ που ενδεχομένως θα κυκλοφορήσει στις αρχές του καλοκαιριού. Στο μεταξύ, το "Ten" έχει γίνει ήδη τρεις φορές πλατινένιο και το αμερικάνικο περιοδικό "Spin" κατέταξε τους Pearl Jam ανάμεσα στα πέντε καλύτερα γκρούπ της χρονιάς.

DELERIUM

Η βρετανική **Delerium**, που κινείται από το φανζίν "Freakbeat", έχει μία καινούργια συλλογή με τίτλο "Fun With Mushrooms" η οποία περιλαμβάνει ονόματα όπως οι **Mooseheart Faith**, οι **Dead Flowers**, οι **Mr. Moonlight** και άλλοι πολλοί. Στις 500 πρώτες κόπιες το βινύλιο έχει "παραισθησιογόνα" χρώματα. Παράλληλα ετοιμάζεται (εδώ και πόσον καιρό άραγε;) το νέο (όγδοο) τεύχος του "Freakbeat".

HONEY single

Τα νέα θα πρέπει να είναι πολύ ευχάριστα για τους φανς των **Honeydive**, αλλά και την ελληνικής ανεξάρτητης σκηνής γενικότερα. Το πολύ ενδιαφέρον αθηναϊκό σχήμα ετοιμάζει ένα επτάιντσο που θα κυκλοφορήσει την άνοιξη από το "Studio II".

TOMMYKNOCKERS LIVE

Στην Αθήνα στις 3 & 4 Απρίλη αναμένεται το σπουδαίο τρίο του **Rich Coffee** (ex **Fourgiven**) από το Χόλυγουντ. Και ίσως δοθεί και κάποια συναυλία στη Θεσσαλονίκη. Οι **Tommyknockers** περί ων ο λόγος, πιθανότατα θα συνοδεύονται από τους Γερμανούς "κολλητούς" τους **Embryonics** και όσοι γνωρίζετε τι συμβαίνει στα κονσέρτα τους (διαβάστε και στο **MMB No 12** για περισσότερα), θα γνωρίζετε πως κυριαρχεί το απρόσμενο. Τη συναυλία διοργανώνει το **Merlin's Music Box** και η **Hitch Hyke**. Περισσότερες πληροφορίες θα μάθετε στο επόμενο τεύχος. Στο μεταξύ ακούστε το τελευταίο άλμπουμ των **T/K** "Perception Is Reality" για να πάρετε μία ιδέα.

WISHES

Στις 23 Γενάρη, ο εκλεκτός φίλος και συνεργάτης του **Merlin's Music Box** **Θοδωρής Κούτσης** παντρεύτηκε με την αξιολάτρευτη **Μαρία Αλεξίου**, μετά από μακροχρόνιο δεσμό. Όλοι εμείς εδώ στο περιοδικό, αλλά και ο λοιπός rock κόσμος, τους ευχόμαστε από τα βάθη της καρδιάς μας, να

ζήσουν ευτυχισμένοι και τα όνειρά τους να γίνουν γρήγορα πραγματικότητα.

SAVAGE keyboard

Ο Αυστραλός οργανίστας **Conway Savage**, περισσότερο γνωστός από τη συνεργασία του με τον **Nick Cave** και τους **Bad Seeds**, ετοίμασε και κυκλοφόρησε το πρώτο τους EP με τίτλο το όνομά του. Στην ηχογράφηση και την παραγωγή τον βοήθησαν ο **Mick Harvey** και ο **Martyn Casey**. Κυκλοφορεί από την **Shock Records**.

PARTY

Να έχετε το νου σας, γιατί την Τσιικνοπέμπτη γίνεται το ετήσιο και καθιερωμένο πλέον πάρτυ του "Studio II" με συγκροτήματα που ηχογραφούν για το label ή κάνουν πρόβες στο χώρο του.

5-8

Προσέχτε γιατί το όνομα αυτό θα ακουστεί πολύ στο μέλλον. Οι **Five - Eight** έρχονται από τον Αθήνα της Τζόρτζια και ήδη κυκλοφορούν το ντεμπούτο τους άλμπουμ "I Learned Shut Up" στην **Sky Records**. Ενα εξαιρετικά δυναμικό τρίο με καταπληκτικές (απ' ότι μαθαίνουμε) εμφανίσεις και τρομερά τραγούδια. Την παραγωγή έκανε ο **Norman Kerner** (**American Music Club**, **Band Of**

Susans, **Sister Double Happiness**) και ανάμεσα στα 11 κομμάτια υπάρχει η διασκευή του σχετικά άγνωστου τραγουδιού των **Velvet Underground** "I Can't Stand It Anymore". Το γκρούπ αποτελείται από τους **Mike Mantione** (κιθάρα/φωνή), **Patrick Ferguson** (ντραμς) και **Dan Horowitz** (μπάσσο).

NEGATIVLAND

Η ιστορία τραβάει το δρόμο της. Το 1991 το "I Still Haven't Found What I'm Looking For" των **Negativland**, μία ειρωνική παρωδία του κομματιού αλλά και της γενικότερης στάσης των **U2**, ξεσήκωσε μηνύσεις ενάντια στην **SST** από μέρους της εταιρείας των **U2**, **Island** με αποτέλεσμα η **SST** να αντιμετωπίσει τρομερά οικονομικά προβλήματα. Πριν λίγο καιρό, οι **Negativland** κυκλοφόρησαν για δικό τους λογαριασμό, ένα 100-φυλλο περιοδικό που συνοδεύεται από ένα CD, το οποίο περιέχει όλες τις λεπτομέρειες της ιστορίας, μαζί με ένα σωρό νόμους και διαδικαστικά ζητήματα. (**Negativland**, 1920 **Monument Blvd. MF - 1, Concord, CA 94520**)

Λόγω εμπορικής αποτυχίας, οι **Chills**, το σπουδαίο Νεοζηλανδέζικο συγκρότημα αποφάσισαν να διακόψουν την καριέρα τους. Οι **Chills** υπό την σοφή

CHILL OUT

καθοδήγηση του Martin Phillipps, ξεκίνησαν στις αρχές της περασμένης δεκαετίας και χωρίς να βιάζονται ιδιαίτερα έγιναν cult συγκρότημα σε περιορισμένους χώρους του rock και μάλιστα επισκέφθηκαν και την Ελλάδα στα πλαίσια περιοδείας τους. Το άλμπουμ "Brave Words" (1988) θεωρείται από τα καλύτερα της ερωτικής pop δισκογραφίας, ενώ περισσότερο συγκλονιστικό παρουσιάζεται το "Submarine Bells" (1990). Οι Chills το 1990 υπόγραψαν στην Slash/Warner. Άλλες μπάντες που ανακοίνωσαν τη διάλυσή τους είναι οι **Nation Of Ulysses** από την Ουώσινγκτον (ηχογραφήσαν στην Dischord) και οι Βρετανοί pop stars **Swervedriver**. Όμως και οι **Havana AM** του μπασσίστα των Clash Paul Simonon έπαψαν να υπάρχουν, όταν ο τελευταίος αποφάσισε να αφοσιωθεί στη ζωγραφική. Εντείνονται πάραυτα οι φήμες για επανένωση των Clash.

THE OTHER TWO

Ετσι ονομάζεται το ντουέτο των Stephen Morris και Gillian Gilbert από τους New Order, που ζηλεύοντας τη δόξα των Bernard Sumner και Peter Hook αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να ηχογραφήσουν το πρώτο τους άλμπουμ "The Other Two And You".

ΑΛΛΟΘΙ

Τον πρώτο προσωπικό τους δίσκο ετοιμάζουν να κυκλοφορήσουν οι **ΑΛΛΟΘΙ**. Θα έχει τίτλο "Νομίζω πως ζω" και θα βγει σε δικό τους label που θα ονομάζεται La Luna Records. Αυτό δε σημαίνει πως η εταιρεία συστήθηκε απλά και μόνο για να εξυπηρετήσει τους Αλλοθι. Το ελληνόφωνο γκρούπ (που μπορείτε να δείτε στο club "Cover" στις 19 Φλεβάρη), σκοπεύει να την διατηρήσει και για κυκλοφορίες άλλων συγκροτημάτων. Παράλληλα, το γκρούπ συμμετέχει και στην συλλογή "Rock 'n' Roll Βοήθειες" που βγαίνει αυτές τις μέρες από την Wipe Out!

PROFESSOR DAN

Για την σημασία των αμερικάνικων blues δε χρειάζεται να μιλήσουμε. Ούτε για εκείνη της αμερικάνικης μουσικής παράδοσης που εκφράστηκε από εκατομμύρια μουσικούς και εξακολουθεί να εμπνέει όλο και περισσότερους λάτρεις της σ' ολόκληρο τον κόσμο. Η ιστορία τους και μόνο, από τα μέσα κυρίως του περασμένου αιώνα, μιλάει από μόνη της για τα θαυμαστά δημιουργήματα που μίλησαν και μιλούν στην καρδιά και την ψυχή. Ο **Daniel Gorney** γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη και από μικρός παρακολούθησε την κλασική αμερικάνικη παράδοση, μέσα από τα blues, την folk, τα gospel. Τα τελευταία 18 χρόνια ζει στην Αθήνα και όσοι πραγματικά ενδιαφέρεστε για την αυθεντική root πορεία της αμερικάνικης μουσικής, μπορείτε να τον απολαύσετε στο "Rhythm 'n' Blues Club" (Τοσίτσα 11, Εξάρχεια) να τραγουδάει με την κιθάρα του γνωστά και άγνωστα τραγούδια.

BLACK MAIL

Γύρω στις αρχές Απρίλη αναμένεται η κυκλοφορία του άλμπουμ των **Black Mail**, με γενικό τίτλο "Life After Death". Πρόκειται για ένα καινούργιο σχήμα το οποίο δημιούργησε ο κιθαρίστας των Last Drive, Γιώργος Καρανικόλας που έχει γράψει κι όλα τα τραγούδια και τραγουδάει, ενώ στο γκρούπ συμμετέχουν ο Αργύρης (τέως μπασσίστας των Εκτός Ελέγχου) και ο Ατμας στα ντραμς. Ηχογραφήθηκε από τον Μάρτη μέχρι τον Αύγουστο του 1992 στο "111" στούντιο και περιλαμβάνει 9 κομμάτια: Showdown, Sea, 1936-It's A Long Way To Mexico, Black Mail Chain, Bad Reputation,

Eye Terrorist-A, Original Fusion, Mouth και Trapped In The Neon Opera. Είναι η δεύτερη προσωπική δουλειά του Γιώργου μετά το EP "Το Φως Και Η Σκιά Του" για την Wipe Out! το 1986. Το "Life After Death" θα κυκλοφορήσει από την Hitch Hyke.

VIDEO

Επιτέλους κυκλοφόρησε σε βιντεοταινία και με τίτλο "Hendrix At Woodstock", ολόκληρο το set που έπαιξε ο **Jimi Hendrix** κατά τη διάρκεια του περίφημου φεστιβάλ, τον Αύγουστο του 1969. Όσοι νομίζατε πως το μόνο που έκανε ήταν να διαστρεβλώνει με την μοναδική κιθάρα του τον αμερικάνικο εθνικό ύμνο, ευκαιρία να τον απολαύσετε σε 10 ακόμα κομμάτια, ανάμεσα στα οποία τα "Message To Love", "Voodoo Chile", "Fire", "Purple Haze" κ.α. Ακόμα κυκλοφορεί κι το βίντεο "Stones In The Park", που καλύπτει ολόκληρη την δωρεάν συναυλία των **Rolling Stones** στις 5 Ιούλη του 1969 προς τιμή του νεκρού κιθαρίστα τους Brian Jones, μπροστά σε μισό εκατομμύριο φανς στο Χάιντ Παρκ του Λονδίνου. Περιέχεται και μιά απο-

κλειστική συνέντευξη του **Jagger**. Και οι **Living Colour** έχουν ένα βίντεο. Ονομάζεται "Time Tunnel", διαρκεί 59 λεπτά και πέρα από τα live κομμάτια του γκρούπ, περιέχει στιγμές από την καθημερινή ζωή των μελών του, ακόμα και την ρατσιστική τους αντιμετώπιση από το κοινό σε ορισμένα μέρη, απόδειξη πως ο rock 'n' roll κόσμος τελικά δεν είναι τόσο υγιής όσο πολλοί θέλουν να πιστεύουν (Music Video). Η "Magic And Loss" τουρνέ του **Lou Reed** περιείχε και ένα κοσέρτο στο Λονδίνο το οποίο μαγνητοσκοπήθηκε και κυκλοφορεί με τίτλο "Magic And Loss Live In Concert". Εκτός από τα κομμάτια του τελευταίου άλμπουμ του Νεουορκέζου καλλιτέχνη, υπάρχουν και παλιότερα όπως τα "Dirty Boulevard", "Walk On The Wilde Side", "Sweet Jane" (Warner).

BANDS

AUSTRALIAHOSS

(Smells Like Hell!)

Αν ψάχνετε να ανακαλύψετε τη χρυσή τομή ανάμεσα στους Sabbath, τους MC5, τους Stooges και την αντίθεση πλευρά των Stones, ίσως οι Hoss να έχουν έτοιμη την απάντηση. Και ίσως η απάντηση αυτή να είναι το βρώμικο rock 'n' roll, με κιθάρες που σπαράζουν και ταχύτητα που προκαλεί ίλιγγο. Μιά μπάντα καινούργια, από την Πέμπτη Ηπειρο, που μπορεί και λαδώνει τις μηχανές της με τέτοιο τρόπο που λειτουργούν ακόμα και χαλασμένες.

Οι Hoss συναντήθηκαν στη Μελβούρνη στα μέσα του 1989 και η ιδέα για το σχηματισμό τους ήταν του κιθαρίστα/συνθέτη/τραγουδιστή Joel Silbersher (ex-God). Μαζί του ενώθηκαν ο μπασίστας Scott Bailey και δύο μέλη των θρυλικών Seminal Rats, ο ντράμερ Todd McNeair και ο ληντ κιθαρίστας Mick Weber. "Σε τελική ανάλυση ήθελα να κάνω κάτι που να είναι ακόμα πιό δυναμικό", δηλώνει ο Joel για τη σχέση των God με τους Hoss. Και το μέχρι στιγμής έργο που έχει παράγει η νέα μπάντα του, είναι η καλύτερη απόδειξη.

Το πρώτο τους άλμπουμ είχε τίτλο "Guzzle" (Au Go Go) και μάλλον

ήταν ένα απλό πείραμα, ηχογραφημένο μέσα σε μία μέρα, λίγες ώρες πριν το πρώτο τους κονσέρτο. Ενα πείραμα όμως που κάθε στιγμή κατέληγε σε ένα μπαράζ ξέφρενων κιθάρων. Οι κριτικοί το εκθείασαν (ακόμα και στην Αμερική όπου το "Guzzle" έφτασε σαν εισαγωγή) και πολλοί θεώρησαν πως τέτοιος δίσκος είχε πολύ καιρό να εμφανιστεί στην Αυστραλία. Ακολουθεί το επτάιντσο "Green", οι συναυλίες πληθαίνουν, οι Hoss αποκτούν φήμη και εκτός Αυστραλίας.

Μετά από ένα ακόμα σίνγκλ, το "It's Everywhere", ετοιμάζουν τη νέα τους δουλειά που είναι και η πιό πρόσφατη. Το άλμπουμ "You Get Nothing" κυκλοφορεί για λογαριασμό της Dog Meat και αποθεώνεται σε κάθε έντυπο που παρουσιάζεται. "Όταν έγραφα τα κομμάτια του άλμπουμ, η περίοδος εκείνη ήταν πολύ παραγωγική

για το γκρούπ. Πέρναγα τον καιρό μου σπίτι του Scott, όταν εκείνος έλειπε και έπαιζα με την κιθάρα του. Τα περισσότερα τραγούδια γράφτηκαν σε διάστημα δυό-τριών εβδομάδων και κατέληξαν στο "You Get Nothin'", συνεχίζει ο Joel. Διάφοροι φίλοι επιστρατεύθηκαν στην ηχογράφηση, ανάμεσα στους οποίους ο John Nolan (ex Bored) και ο Sly Faulkner (Splatterheads). Το "You Get Nothing" σηματοδοτεί μία καινούργια εποχή, τόσο για τους Hoss, όσο και για το Αυστραλέζικο rock. Πριν από λίγους μήνες, οι McNeair και Weber επέστρεψαν στους Seminal Rats, αλλά οι αντικαταστάτες τους Jimmy Sfetsos (ντραμς) και Mike Glenn φαίνεται να κάνουν εξίσου καλή δουλειά.

ΕΠΑΦΗ : Dog Meat, GPO Box 2366V, Melbourne 3001, Australia

FRANCESLOW SLUSHY BOYS

"...We need some action/We need excitation/3 chords and punch/and no stimulation...!"

Οι Γαλλικές rock 'n' roll μπάντες, επιτέλους ξύπνησαν. Μερικά ονόματα; The Squares, Jekylls, Gorgons, Bogeymen, Janitors και Slow Slushy Boys... Όλα αυτά τα γκρούπ έχουν το δικό τους στυλ (sixties punk, power pop, swamp 50s, rhythm & blues), αλλά κινούνται γύρω από την ίδια τροχιά. Έχουν κοινούς στόχους.

Οι Slow Slushy Boys είναι ένα από τα καλύτερα παραδείγματα των νέων ανεξάρτητων συγκροτημάτων. Στα 1990 δημιούργησαν τη δική τους εταιρεία Larsen Records (με μπάντες όπως οι Flan System, Universal Vagrants, Juanitos, ενώ σύντομα θα κυκλοφορήσουν δουλειές των Wait και των Jekylls). Στα 1991 κυκλοφόρησαν το πρώτο τεύ-

© Francis Poulain

χος του φανζίν τους. Από το 1989 οργάνωσαν πάνω από 50 κονσέρτα στην πόλη τους, το Chambéry. Και δεν είναι μόνο αυτά. Ο Michael, ο ληντ κιθαρίστας παίζει παράλληλα και με τους

Juanitos. Ο κιθαρίστας Jean Luc έχει βοηθήσει στην ηχογράφιση και παραγωγή πολλές μπάντες (Flan System, Deity Guns, Vindicators), ενώ ο τραγουδιστής Denis και ο μπασσίστας Alain είναι οι ψυχές του φανζίν "Larsen".

Τι γίνεται όμως με τη μουσική τους; Είναι μάλλον δύσκολο να την κατατάξεις. Έχει στοιχεία από ψυχεδέλεια, garage,

pop και rhythm & blues. Το συγκρότημα σχηματίστηκε το 1989. Τα μέλη είχαν ήδη παίξει με άλλες άγνωστες μπάντες κι αυτός ο λόγος τους οδήγησε ευκολότερα στην ηχογράφιση του πρώτου άλμπουμ "Get Crazy".

Το άλμπουμ αυτό, που κυκλοφόρησε το 1990 καταξιώθηκε από το σύνολο του γαλλικού, αλλά και του ξένου τύπου (Καναδάς, Γερμανία, Ισπανία), παρ' όλο που ο ήχος των Slow Slushy Boys ακουγόταν αρκετά "καθαρός" και αδύναμος σε κάποιες συνθέσεις. Ακόμα κι αν το "Get Crazy" εξερευνά πολλά στυλ, υπάρχει μία ενότητα στο τελικό αποτέλεσμα καθώς περιέχει μερικά υπέροχα κομμάτια: "Mrs. X", "Mobile Home", "Sky Channel". Τους αρέσουν οι Wilson Pickett, Bo Diddley, Johnny Cash, Barracudas, Kinks, Prime Movers, Headcoats, Remains, Creeps και πάνω απ' όλους οι Lyres. Λένε: "Το πιο σημαντικό πράγμα είναι να ΔΙΝΟΥΜΕ και να ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ!".

Πάνω στη σκηνή ή στους δίσκους, διασκευάζουν τα "The Witch" (Sonics), "Till The End Of The Day" (Kinks), "Fakes" (Maryland Cookies), "One Good Reason" (Creeps), "Look But Don't Touch" (Paul Collins), "Ice Cold Ice" (Husker Du), "You'll Never Do It Baby" (Lyres).

Πέρασαν δυό χρόνια μέχρι την επόμενη κυκλοφορία τους. Ευτυχώς τροφοδοτούσαν με διάφορα κομμάτια συλλογές, ή 45άρια. Και κάποιος μπορούσε να δει πως ο ήχος τους γινόταν περισσότερο άγριος και ότι το όργανο έπαιρνε σιγά-σιγά κυρίαρχη θέση. Η τελευταία τους ηχογράφιση πριν το άλμπουμ "Pretty Monster", δείχνει τη μουσική τους φιλοσοφία. Το "Rave On!" είναι ένα κομμάτι που θα ζήλευαν οι Prisoners, οι Milkshakes και οι Delmonas, τόσο για τη μελωδία, όσο και για την αγριότητα του.

Εκεί που οι heavy Gibson κιθάρες αντικατέστησαν το farfisa για έναν περισσότερο εμπορικό ήχο, οι Slow Slushy Boys ηχογράφησαν στο δικό τους θάνατο στούντιο, με το όργανο να έχει τον πρώτο λόγο. Καμμία πλέον σχέση με τις rock business! Ήθελαν να είναι οι εαυτοί τους

Το δεύτερο άλμπουμ "Pretty Monster" μόλις κυκλοφόρησε και οι Slow Slushy Boys ήδη έχουν παρουσιαστεί σε διάφορες συλλογές στον Καναδά, την Αυστραλία, την Γαλλία και την Ιταλία. Η σύνθεση έχει αλλάξει. Νέο αίμα κυλάει στις φλέβες τους. Καινούργιος ντράμερ ο Pierre - Jean (υπεύθυνος για τα σκίτσα του "Larsen", αλλά και του εξωφύλλου του "Pretty Monster") και οργανίστας ο Tello (που παράλληλα παίζει στους Flan System και υπήρξε μέλος των Vindicators, μία θρυλική γαλλική μπάντα της τελευταίας πενταετίας). Οι Slow Slushy Boys είναι έτοιμοι για την πρώτη ευρωπαϊκή τουρνέ: Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Τσεχοσλοβακία και γιατί όχι και Ελλάδα. Θα είμαστε εκεί. ● **BENNY BADMAN**

ΕΠΑΦΗ : Larsen, 116 rue du Crey, 73230 St. Alban Leysse, France

U.S.A. INSOMNIACS

(Keeping The 60s Alive!)

Η ροκ ψυχεδέλεια έχει βρει καλό καταφύγιο στο Νιού Τζέρσι. Οι Insomniacs (David Wojciechowski/μπάσο, φωνή, Robert Wojciechowski/κιθάρα, Mike Sinocci/ντραμς) κρατάνε καλά την παράδοση. Όχι ότι αυτό θα διαφοροποιούσε τα πράγματα. Ετσι κι αλλιώς

Insomniacs

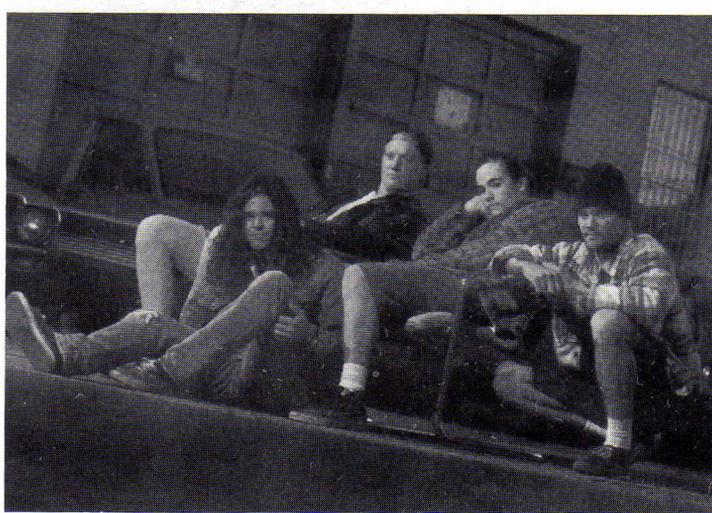
δεν έχουν και πολλά περιθώρια. Στιγματισμένοι από μία γενιά που δε γνώρισαν σχεδόν καθόλου, προσπαθούν να βγάλουν το άχτι της δικής τους, ξεσπώντας πάνω σε όργανα που συχνά δεν είναι καν δικά τους. Οι Insomniacs έκλεισαν τον τρίτο τους χρόνο. Και το γλέντησαν δεόντως όπως άλλωστε κάνουν σε κάθε τους κονσέρτο. Η Αμερική είναι παράξενη χώρα... Μπορείς να βρεις 'τα πάντα μέσα σε καλαθάκια των σούπερ μάρκετ. Το rock όμως εξακολουθεί να σέρνεται από δω κι από κει, κάνοντας κάθε γωνιά πατρίδα του. Και το Τζέρσι βρέθηκε από νεκρή πόλη, να ξεχυλίζει από τους ρυθμούς της αναβίωσης μιάς καφτής εποχής. Σήμερα... Τώρα... Οι Insomniacs δεν δυσκολεύτηκαν πολύ. Στο κάτω κάτω κυριαρχούν στην Umbrella Records. Και ας έχουν μόλις δύο σινγκλάκια στο ενεργητικό τους. Το "My Favorite Story/Sunshine Girl/Nothing Is Real" το 1991 και το περσινό "Time Ticks By/The World Disappears". Ετσι για πλάκα. Τρεις μάγκες που ξεπετάχτηκαν με την τελευταία αναλαμπή των mod-popsters Tea Club για να γεμίσουν ένα κενό, που μπορεί και να μην υπήρχε. Είπαμε: Ετσι για πλάκα... Garage trash, αν αυτή η λέξη σας λέει κάτι. Αν όχι, μπορείτε να προσπεράσετε. Υπάρχουν κι άλλα φρούτα για να κόψετε, αλλά αν είστε λίγο μαζοχιστές, ίσως να προτιμάτε αυτά που έχουν αγκάθια. Και οι Insomniacs έχουν πολλά και φαρμακερά. Το ξέρεις, αλλά είναι αδύνατο να αντισταθείς στη γοητεία τους. Και τελικά αυτός είναι ο πραγματικός καρπός της απόλαυσης...

● **DONALD BENJAMIN**

ΕΠΑΦΗ : Umbrella Records, P.O. Box 666, Englishtown, NJ 07726, USA

U.S.A. KYUSS

Στην αρχή έλαβα μιά κασέτα από τη Σοφία. Πάνε μερικοί μήνες. Ήταν το demo του "Blues For A Red Sun", του δεύτερου στη σειρά άλμπουμ των Kyuss από το Palm Spring της Καλιφόρνια. Ανατολικά του Λος Αντζελες. Κοντά στην Ερημο Palm. Γύρω από το πουθενά. Την ξέσκισα και την έδωσα στον Μπαμπούρη. Η Σοφία μου έγραψε πως τα παιδιά είναι φίλοι της, εκείνη τους έκανε γνωστούς μέσω του "Flipside" και πως θα μου έστειλε μιά συνέντευξή τους για το περιοδικό. Ακόμα την περιμένω... Στη συνέχεια ο Κούτσης συνέχιζε να με πρήζει με τους Kyuss. Προσπάθησα να τον πείσω ότι είναι σπουδαία μπάντα, εκείνος τίποτε. Δώστου και να μου λέει για τους Kyuss. Ταξίδεψα στο Βέλγιο και την Ολλανδία για δυό βδομάδες τα Χριστούγεννα. Η ντόπια παρέα μου δεν έκανε τίποτε άλλο από

KYUSS

το να ακούει το "Blues For A Red Sun" και να μιλάει γι' αυτό, ακόμα και τη στιγμή που παρακολουθούσαμε ένα καταπληκτικό σώου των απίστευτων Ολλανδών Kong, στο Τίλμπουργκ. Αγόρασα το CD. Προσπαθώ να διαπιστώσω αν τα στρογγυλά αυτά μεταλλικά αντικείμενα που εκτόπισαν το βινύλιο, μπορούν να λιώσουν. Πάνε δέκα μέρες και το άλμπουμ των Kyuss συνεχίζει να αντέχει. Αναρωτιέμαι για πόσο.

Α, ρε Σοφία... Με έστησες και έχω μείνει να διαβάζω συνεντεύξεις τους σε ξένα περιοδικά, φαίνεται πως η μπάντα αυτή παίρνει τα πάνω της όλο και περισσότερο κάθε μέρα που περνάει. Kyuss. Σκατά όνομα. Ο κιθαρίστας John Homme λέει "είμαστε αρκετά μακριά από το Λος Αντζελες, σα να ζούμε μέσα σε ένα κουτί με το σκέπασμά του κλειστό. Είμαστε επηρεασμένοι άμεσα από το περιβάλλον της Palm Desert. Το ανοιχτό τοπίο, τη δυνατότητα να παίζεις όπου γουστάρεις. Θεωρούμε το "Blues For A Red Sun" σαν το ντεμπούτο μας άλμπουμ. Το "Wretch" ήταν πολύ πάνκικο για τα γούστα μας". Οι Kyuss τουράρουν με τους Danzig και τους White

Rhythm Collision

Zombie σ' ολόκληρη την Αμερική, ανεβάζοντας συνέχεια τις μετοχές τους. Δεν θεωρούν το γκρούπ τους grunge ή metal. Στο μέρος που ζουν, δεν υπάρχουν κλαμπ. "Παίρνουμε γεννήτριες και πάμε στην έρμό όπου δίνουμε κονσέρτα με κανά δυό άλλες μπάντες, τα οποία μαζεύουν 400 παιδιά από την περιοχή. Ούτε μπάτσοι, ούτε μαλακίες. Μόνο εμείς και η έρμος. Σαν ένα μεγάλο πάρτυ. Και σίγουρα δε γουστάρω να μαζεύονται διάφοροι μαλάκες εκεί ψάχνοντας για πάρτυ, πρέπει να είσαι ντόπιος και να ξέρεις την έρμη και το μέρος που γίνονται αυτά. Είναι σαν ένα πανάρχαιο κινέζικο μυστικό που δε χρειάζεται να το μάθει κάποιος άλλος." Κάθομαι σπίτι μου στην Αθήνα (χάθηκε να είναι της Τζώρτζια για

λίγο διάστημα;), περιμένοντας τη συνέντευξη της Σοφίας (μπορεί να την περιμένω στον αιώνα τον άπαντα) και ακούω το "Blues For A Red Sun". Η τηλεόραση ανοιχτή, οι Ειδήσεις χαμηλωμένες, μονάχα εικόνες, νεκροί, ατυχήματα (μου θυμίζουν το "Crash" του Μπάλαρντ), το Σεράγεβο "πέρασε ακόμα μιά τραγική νύχτα" (μα τι στο διάβολο, ακόμα να ισοπεδωθεί;), η φάτσα του Μητσοτάκη (μα καλά, ακόμα δεν έπεσε αυτή η κυβέρνηση;) να μου κόβει την όρεξη, φαίνεται πως δεν έλειψα και πάρα πολύ. Μονάχα δυό βδομάδες. Ετσι για να δω την Ενωμένη Ευρώπη, αν αισθανθώ μέλος της μεγάλης οικογένειας, λείπει μόνο ο Ντον Κορλεόνε και ο πατέρας του Μπάρτ μόλις μας είδε στο Γκιέρλ είπε "πρώτη φορά συναντάω Τούρκους στη ζωή μου!". Γαμημένοι Kyuss...

• CRYBABY CASTANAR

Σχηματίστηκαν το 1988 και είναι ο κιθαρίστας/τραγουδιστής Harlan

U.S.A. RHYTHM COLLISION

Margolis, ο μπασσίστας/τραγουδιστής Corey Baim και ο ντράμερ Tony Cicero. Ζούν και δουλεύουν στην Αγούρα της Νότιας Καλιφόρνια, που είναι προάστιο του Λος Αντζελες.

Από τότε που πρωτοεμφανίστηκαν, κυκλοφόρησαν τέσσερα επτάιντσα και ένα LP. (που μπήκε στην playlist πολλών εντύπων όπως το "Maximum Rock 'n' Roll" και το "Suburban Voice") και έχουν συμμετάσχει σε διάφορες συλλογές. Ο μελωδικός θόρυβος που παράγουν τα όργανά τους, και το hi-energy rock 'n' roll που παίζουν τους έκαναν αρκετά γνωστούς και έχουν αποκτήσει αρκετούς οπαδούς. Ιδιαίτερη έμφαση δίνουν στην αυθεντικότητα του ήχου τους.

Οι Rhythm Collision περιόδευσαν στην Δυτική Ακτή και σε ένα μεγάλο μέρος του Καναδά. Τα σχέδιά τους για το 1993 είναι μιά ευρωπαϊκή τουρνέ και η κυκλοφορία ενός καινούργιου άλμπουμ που ονομάζεται "Now", καθώς και μερικών ακόμα επτάιντσα.

Η μουσική είναι ένα πολύ σημαντικό πράγμα για το γκρούπ, επειδή τους κάνει να αισθάνονται περίφημα, να χαίρονται τη ζωή τους, ενώ επηρεάζει άμεσα αυτούς και το περιβάλλον τους.

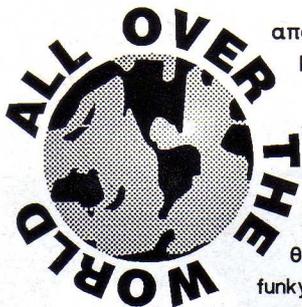
ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ : Pictures On My Wall 7" (Collision, 1989), A Look Away 7" (Collision/Dr. Strange, 1991), Irrepressible 7" EP (Collision/Stiff Pole, 1992), 333 x Up And Down 7" EP (Collision/Dr. Strange, 1992), Pressure LP (Collision/Dr. Strange, 1991)

ΕΠΑΦΗ : Collision, P.O. Box 865, Agoura, CA 91376, USA

U.S.A. RAGE AGAINST THE MACHINE

Μιά καινούργια μπάντα που πριν από λίγους μήνες βρισκόταν πίσω από τα οδοφράγματα σε κάποιους δρόμους του LA. Οι Rage Against The Machine, είναι η απάντηση που όλοι περιμένουν στις ΕΠΑ. Όλοι, όσοι έχουν το μυαλό τους καθαρό από την συνεχή πλύση εγκεφάλου των media και της καθημερινότητας.

Τέσσερα ονόματα που καλά θα κάνουν να συγκρατήσετε: Zack De La Rocha/φωνή, Tom Morello/κιθάρα, Timmy C./μπάσο, Brad Wilk/ντραμς. Και ένα ντεμπούτο ομώνυμο άλμπουμ, που αυτό τον καιρό κάνει θραύση. Το "Rage Against The Machine" είναι γεμάτο

από punk, rap, funk και hard rock. Ένα cross-over άλμπουμ δηλαδή, γεμάτο πολιτικά μηνύματα, γραμμένα από τον La Rocha. Σήμα κατατεθέν του γκρούπ, οι

funky γραμμές του μπάσου και μιά κιθάρα, που κάνει ό, τι θέλει. "Χρησιμοποιώ τα πάντα όταν βαριέμαι την πένα: μεταλλικά καρφιά, νομίσματα, σύρματα...", λέει ο Morfelo, που το όνομά του έχει ήδη αρχίσει να ακούγεται ανάμεσα στους νέους ταλαντούχους κιθαρίστες της Δυτικής Ακτής.

Οι Rage Against The Machine μεγάλωσαν ακούγοντας Rollins, Bad Brains, Public Enemy, Black Sabbath και όλα αυτά καθρεφτίζονται στον ήχο τους. Μέσα από τον ερασιτεχνισμό που διακρίνει κάθε καινούργιο συγκρότημα που υπογράφει σε πολυεθνική, αλλά δεν γουστάρει νταβάδες να το κατευθύνουν, οι Rage κατασκευάζουν το προσωπικό τους image. Οι συναυλίες τους καταλήγουν συνήθως σε μιά Κόλαση ανταλλαγής συνθημάτων μεταξύ του γκρούπ και του κοινού. Οι οπαδοί αυξάνονται και το σαπορτάρισμα μεγαθίρων όπως οι Public Enemy, οι Pearl Jam, οι Body Count και οι Porno For Pyros (του Perry Farrell) καθώς και μιά ευρωπαϊκή περιοδεία με τους Suicidal Tendencies ανέβασε κατακόρυφα τις μετοχές τους.

Το γκρούπ υποστηρίζει πως ο μόνος λόγος που υπέγραψε στην Epic είναι επειδή θέλει να μεταφέρει το μήνυμά του σε όσο το δυνατό περισσότερο κόσμο. Αδιαφορεί για τις συνέπειες και τα "θαψίματα" και τραβάει το δρόμο του. Το "Rage Against The Machine" γίνεται ακόμα ένας Εφιάλης για την αμερικάνικη κοινωνία. Με τραγούδια όπως τα "Bomb Track" (αναφορά στα γεγονότα του LA), "Killing In

The Name" (η σχέση της Κου Κλουξ Κλαν με τα ανώτερα στελέχη της αμερικάνικης πολιτικής), "Bullet In The Head" (η πλύση εγκεφάλου από την τηλεόραση και τη διαφήμιση), προβάλλει το αίτημα μιάς νεολαίας που πνίγεται προαπαθώντας να ξεφύγει από την διαρκή αποβλάκωση.

Οι Rage Against The Machine δεν διστάζουν καθόλου όταν κάποιος τους χαρακτηρίσει "πολιτικό συγκρότημα". "Ναι, τα κίνητρά μας είναι πολιτικά. Και αυτό δε μπορεί καμμία εταιρεία να μας το αλλάξει. Προσπαθούμε να προβάλλουμε τις αντιθέσεις που συναντάμε στην καθημερινή μας ζωή. Η παρουσία μας και η μουσική μας είναι τόσο δυναμικές που είναι αδύνατον να αγνοηθούν. Και δεν πρόκειται να απαλύνουν. Αποτελεί ψευδαίσθηση ότι η χώρα αυτή είναι ελεύθερη. Μονάχα όταν αρχίσεις να προβάλλεις όλο και περισσότερες ριζοσπαστικές λύσεις, μπορεί να υπάρξει πραγματική δημοκρατία. Οι Rage Against The Machine προσπαθούν να δείξουν ξεκάθαρα πως σ' αυτή τη χώρα κάτι πάει πολύ στραβά."

**be
alternative!**

VARIOUS ARTISTS
Freedom Of Choice - Yesterday's New Wave Hits As Performed By Today's Stars (2LP/CD)

STEPPE

Atomic Cossack (LP)

HEAD

S/T (LP)

KIM FOWLEY

Hotel Insomnia (LP/CD)

CYNICS

Learn To Lose (LP/CD)

STAINS

Jolly Reality Users (LP/CD)

DEAD MOON

Strange Prey Tell (LP/CD)

TOMMYKNOCKERS

Perception Is Reality (LP/CD)

MERLIN'S GRAPHICS

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax: (01) 9241840

**GET HIP, CITY SLANG, SKYCLAD,
BOMPI!, RED EYE, NORMAL,
VOXX, MARYLIN, MUSIC MAN/AC**

Μπορεί μέσα στα 1992 η Βρετανία να έδειξε ότι χάνει τα ηνία του παιχνιδιού απ' την απέναντι όχθη του Ατλαντικού, όμως κανένας δεν αμφισβήτησε ότι στο Μεγάλο Νησί, πάντοτε συνέβαιναν αξιόλογα γεγονότα στο χώρο της pop και του rock. Και δεν είναι λίγοι εκείνοι που πιστεύουν ότι οι Βρετανοί ανά πάσα στιγμή μπορούν να φέρουν τα πάνω κάτω και μάλιστα με τέτοιο τρόπο που να μιλάει όλη η υφήλιος γι' αυτούς.

Πάντως για το τι συμβαίνει -σε γενικές γραμμές- σ' αυτή τη χώρα (και ότι σχετίζεται γύρω απ' αυτήν), θα μαθαίνετε μέσα απ' την νέα αυτή στήλη που εγκαινιάζει το MERLIN'S MUSIC BOX κάτι που θα έπρεπε να είχε κάνει από καιρό.

Σαν πρώτη απόπειρα της στήλης, καλό θα ήταν να γίνει μιά αναφορά σε κάποιες νέες κυκλοφορίες που σίγουρα ενδιαφέρουν, αλλά και σε κάποιες άλλες που ομολογουμένως πέρασαν απαρατήρητες.

Το πιο σημαντικό γεγονός στη δισκογραφία της Αγγλίας για τη χρονιά που πέρασε, δεν είναι άλλο απ' την κυκλοφορία της τριπλής συλλογής του NME με τίτλο "Ruby Trax", η οποία έφτασε και στην Ελλάδα. Μιά συλλογή που έρχεται για να γιορταστούν τα 40 χρόνια των Βρετανικών indie charts από τότε που για πρώτη φορά (συγκεκριμένα το 1942), εμφανίστηκε στην Βρετανία το indie Top - 12! Σαραντα

γκρούπ και καλλιτέχνες έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους και διαλέγοντας απίθανα κομμάτια, τα διασκεύασαν με εκπληκτικό αποτέλεσμα. Διαβάστε ποιοί και τι διασκεύασαν και θα καταλάβετε για τι συλλογή πρόκειται.

Ride: Model των Kraftwerk. **Tears For Fears:** Ashes To Ashes του Bowie. **Carter U.S.M.:** Another Brick In The Wall των Pink Floyd. **Bobby Geldof:** Sunny Afternoon των Kinks. **Inspiral Carpets:** Tainted Love των Soft Cell. **Blur:** Maggie May των Faces του κυρίου Rod Stewart. **The Mission:** Atomic, ένα παλιό χιτ των Blondie. **Blue Aeroplanes:** Bad Moon Rising, των Creedence Clearwater Revival. **Kingmaker:** Lady Madonna των Beatles. **House Of Love:** Rock You Baby των K.C. & The Sunshine Band. **Teenage Funclub:** Mr. Tambourine Man του Dylan και No 1 των Byrds. **Cud:** Down -

Down των Status Quo. **Curve:** I Feel Love της Donna Summer.

Suede: Brass In Pocket των Pretenders...

Αυτά είναι μερικά μικρά δείγματα για ότι συμβαίνει στο "Ruby Trax". Η συλλογή που κυκλοφόρησε με τη συνεργασία της Spastics Society έχει σαν μοναδικό σκοπό τα έσοδα να απορροφηθούν σε φιλανθρωπικούς σκοπούς. Ετσι όσοι πιστοί προσέλθετε στην αγορά της, θα έχετε κάνει "διπλο καλό"!

Πρώτα ήταν οι Throwing Muses, μετά οι Breeders και τώρα οι Belly. Και πίσω από αυτούς, η κοκκινιμάλλα Tanya Donnelly που αφήνοντας τους Throwing Muses και τις φίλες της από τους Pixies και Perfect Disaster, σκέφτηκε να φτιάξει το δικό της (ολόκληρό της) γκρούπ με το όνομα Belly και κάτω από το ήδη γνωστό label τη 4AD.

Μετά από δύο EP στη σειρά, τα "Slowdust" και "Gepetto", μας έδωσε ένα τρίτο το "Feed The Tree" για να αποδείξει ότι οι Belly και ουσιαστικά η φωνή της, κάνουν θαύματα. Τρεις δουλειές "ποιήματα" που προλογίζουν το ντεμπούτο άλμπουμ των Belly, "Star", το οποίο αναμένεται ολοκληρωμένο αλλά και σιγουριά για το πε-

ριεχόμενο και την ποιότητά του.

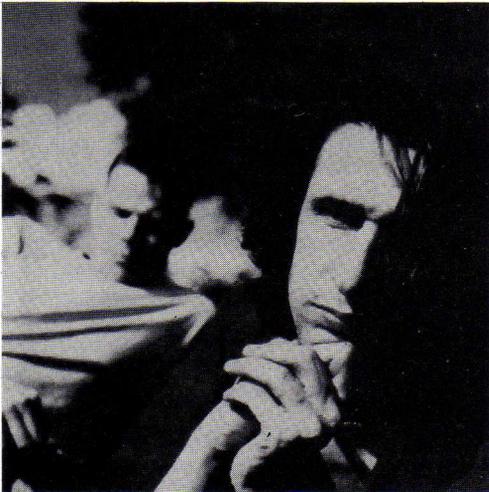
Και ενώ οι Adorable από το Κόβεντρι ετοιμάζονται να κυκλοφορήσουν το τέταρτο 12άρι τους με τίτλο "Sistine Chapel Ceiling", έπεσε στα χέρια μου το ντεμπούτο άλμπουμ τους (σε demo), στην Creation πάντα με τίτλο "Against Perfection", περιέχοντας 10 κομμάτια και αποδεικνύοντας για άλλη μιά φορά ότι θεωρούνται τα ξαδερφάκια των Ride και πως άνετα θα ήθελαν να γίνουν Ride στη θέση των Ride. Και απ' ότι μαθαίνω, την παραγωγή στο δίσκο έχει αναλάβει ο παραγωγός των Ride...

Οι Frank And Walters που έκλεισαν τη χρονιά μ' έναν από τους καλύτερους δίσκους του '93 ("Trains, Boats & Planes"), ξανακτύπησαν με ένα EP, το "After All" το ομώνυμο κομμάτι του ο-

ποίου περιέχεται και στο LP με τρία extra tracks, τα "The Day Before The End", "The Turquoise Gardens" και "Funky Gold Medina", απόδειξη ότι οι Ιρλανδοί έχουν να δώσουν ακόμα πολλά στην αληθινά όμορφη pop που παίζουν με το προσωπικό τους πλέον ύφος.

Και το όνομα αυτού **Ian McNabb**. Αν αυτό δε σας λέει τίποτε, τότε μπορεί να σας θυμίζει κάτι η πάλαι ποτέ μεγάλη μπάντα που είχε ο κύριος, οι **Icicle Works**. Όπως και νά'χει, το σινγκλ του "If

Love Was Like Guítars", όσο ωραίο τίτλο έχει, άλλο τόσο απογοητευτικό ήταν. Κρίμα για τον ιδιοφυή αυτόν καλλιτέχνη και για τις μουσικές αγγλικές εφημερίδες που το χαρακτήριζαν σαν "single of the

Holy Joy

week". Το LP του McNabb που αναμένεται και λέγεται "Truth And Beauty", δεν ξέρω ειλικρινά τι μπορεί να προσφέρει! Θα δούμε...

Οι **Wonky Alice** βγάζουν και αυτοί ντεμπούτο άλμπουμ, με τίτλο "Atomic Raintance" στην Pomona. Θα περιέχει και το τελευταίο τους σινγκλ "Sirious" που αν μη τι άλλο, θυμίζει άλλο ένα κομμάτι των Sad Lovers And Giant, το "In Flux". Αν δεν πιστεύετε, μπορείτε να κάνετε μόνοι σας τη σύγκριση.

Οι **Pulp** από το Σεφιλντ έχουν νέο σίνγκλ στην Gift, που έπεται του "Babies", το "Razzmatazz", ενώ μαθαίνουμε πως υπόγραψαν στην Island. Το NME που συνεχίζει να τους χαρακτηρίζει καρακίτς μπάντα, δεν ξεχνάει να παρομοιάζει τον τραγουδιστή τους με κάθε τρόπο για το ντύσιμό του. Μάλιστα έγραψε ότι φορά γυαλιά αλά Νανά Μούσχουρη... Είδατε, παντού το ελληνικό στοιχείο...

Να θυμηθείτε πως σε λίγους μήνες στην Αγγλία όλοι θα μιλάνε για τους **Auteurs**. Οι άνθρωποι έβγαλαν ένα 12" με τίτλο "Showgirl" και μας έδειξαν πως ακούγεται το φάντασμα των Beatles και των Stones στις μέρες μας. Υπομονή και όλα θα έρθουν στην ώρα τους.

Ασφαλώς δεν είναι δυνατόν να έχετε ξεχάσει τους **Band Of Holy Joy**. Το γκρούπ που υφίσταται κατά το ήμισυ σήμερα με το όνομα **Holy Joy**, έβγαλε το καλοκαίρι που πέρασε καινούργιο δίσκο, το "Tracksuit Vendetta" κάτω από το label της Equador. Παράλληλα η Rough Trade κυκλοφόρησε τον Αύγουστο ένα 7" σινγκλ με δύο κομμάτια, τα "It's Lovebite City/Sleepy Time Donald" που δεν υπάρχουν στο δίσκο. Όσοι αγάπησαν τους **Band Of Holy Joy** από τις παλιότερες δουλειές τους δε θα πρέπει να αγνοήσουν την καινούργια τους, η οποία δυστυχώς ήταν από τους δίσκους που αγνοήθηκαν ή πέρασαν στα ψιλά.

Για το τέλος, να κάνω μία παρουσίαση σ' ένα CD που ήρθε από την Εγγλέζικη εταιρεία **Vinyl Japan** (281 Camden High Street,

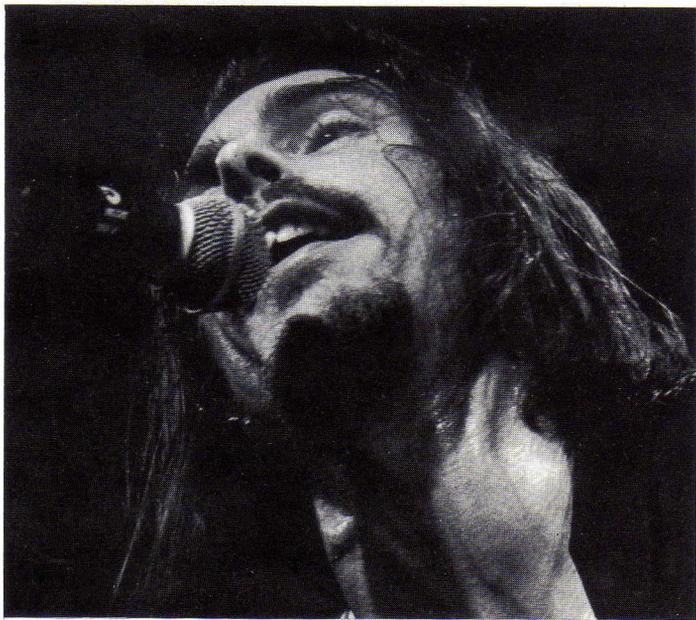

Frank & Walters

London NW1 7BX, U.K.) η οποία διατηρεί παράρτημα και στην Ιαπωνία. Ονομάζεται "What Do You Want A Japanese To Do?" και πρόκειται για μία συλλογή από 22 γκρούπ της εταιρείας. Τα τραγούδια είναι από ηχογραφήσεις τους για το label. Πιο γνωστά ονόματα οι **Monochrome Set** (οι θρυλικοί!), οι **Saturn V** (μέλη των **Razorcuts** και των **Tallulah Gosh**), οι **Fat Tulips**, οι **Strawberry Story**, οι **St. Christopher**, οι **BMX Bandits** (τώρα στην **Creation**), οι **Hit Parade**, οι **Revs**, οι **Bluebells** (άλλη θρυλική γκρουπάρα), οι **Haywains**, και πολλοί άλλοι. Μία συλλογή που επίσημα κυκλοφορεί στις 8 Φλεβάρη και όσοι ενδιαφέρεστε και δεν μπορείτε να τη βρείτε, απευθυνθείτε στη διεύθυνση της **Vinyl Japan**. Για πραγματική pop ακρόαση

**ROCK
ΣΥΝΑΥΛΙΑ
με τους
ΑΛΛΟΘΙ
&
UNICORN
στο club
COVER
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 / 2**

**ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ & ΓΑΜΒΕΤΤΑ
τιμή εισόδου 1.500 - έναρξη 11 π.μ.**

Οι *Monster Magnet* είναι Εδώ. Η μουσική τους, κράμα της ψυχεδελικής μη - αναβίωσης και του heavy rock των early seventies, είναι το μαγικό κουμπί για τον Παράδεισο. Μέσα από τους καπνούς "παράξενων" φυτικών ουσιών, πολύχρωμα light shows και τριπαριστές μελωδίες, οι David Wyndorf (φωνή/κιθάρα), John McBain (κιθάρα), Joe Calandra (μπάσο) και Jon Kleiman (ντραμς), σχηματίζουν τη δική τους καθόλου σφαιρική ιδέα για τον κόσμο.

Το ομώνυμο μίνι άλμπουμ τους ήταν το ξεκίνημα ενός ταξιδιού που συνεχίζεται κάτω από όλο και καλύτερες συνθήκες και προοπτικές. Το άλμπουμ "Spine Of God", τράβηξε σαν Γιγαντιαίος Μαγνήτης όλους όσους σχετίζονται με το σύγχρονο rock, υποχρεώνοντάς τους για μία ακόμα φορά να προστρέξουν στις δουλειές των Sabbath, των Zeppelin, των Floyd, των Funk και των Purple για να βρουν συγκρίσεις. Εις μάτην. Ο ήχος των *Monster Magnet* είναι αυτός που είναι, χωρίς φρου φρου κι αρώματα. Και σ' όποιον αρέσει...

- Το σλόγκαν σας είναι: "It's A Satanic Drug Thing... You Wouldn't Understand!". Τελικά μπορούμε να καταλάβουμε;

John McBain (κιθάρα): Όχι. Δεν μπορούμε να το εξηγήσουμε. Μιλάει μόνο του. Δεν υπάρχει απάντηση γι' αυτό το πράγμα.

Είναι απλά και μόνο μία φράση χωρίς σημασία που σημειώσαμε στο εξώφυλλο του "Spine Of God".

- Ρίχνοντάς κανείς μια ματιά στα εξώφυλλα των δίσκων σας και τους τίτλους των τραγουδιών, σκέφτεται πως μάλλον έχετε κάποια σχέση με τα ναρκωτικά...

John: Όχι, όχι. Σε τελική ανάλυση δεν είμαστε φρικιά...

David Wyndorf (τραγουδι/κιθάρα): Εγώ κάνω το design. Εκείνος που σχεδιάζει το τελικό αποτέλεσμα είναι ο Rob Leacock, ένας σχετικά άγνωστος καλλιτέχνης. Η σημασία το σχεδίου δεν είναι και τόσο μεγάλη. Είναι απλά μία cool εικόνα που ανταποκρίνεται αρκετά καλά στους στίχους του άλμπουμ.

- Αισθάνεστε κοντά στη φάση των *Spacemen 3* που δεν δίστασαν να μιλήσουν ανοιχτά για τα ναρκωτικά;

John: Ήταν σωστή η στάση τους, παρ' όλο που η μουσική τους ήταν λιγάκι επιτηδευμένη. Αλλωστε γι' αυτό και δεν μπορούσαν να παίξουν στις ΕΠΑ, δεν είχαν το δικαίωμα να μπουν στη χώρα.

- Τι σκέφτεστε για τη στάση των συγκροτημάτων straight edge;

David: Σκέφτομαι πως προετοιμάζονται ώστε να αισθανθούν στερημένοι μόλις φτάσουν σε μία ηλικία 30 - 35 χρονών. Τότε θα συνειδητοποιήσουν ότι όλα αυτά τα χρόνια ήταν τρελοί και θα αρχίσουν να δοκιμάζουν ότι βρεθεί μπροστά τους.

John: Θα γίνουν απολυταρχικοί γονείς.

- Τι συμβουλή θα δίνετε στα παιδιά για να ακολουθήσουν μία ζωή cool;

David: Μην κάνετε αυτά που κάνουμε εμείς!

John: Δεν υπάρχει συμβουλή να δώσεις, αλλά τέλος πάντων ας κάνουν αυτό που θέλουν χωρίς να αποβλακώνονται. Είναι ένα μήνυμα. Ευχηθείτε τη σφαγή των βρεφών! (γέλια). Τελικά, ας κάνουν αυτό που θέλουν, αλλά ας το κάνουν γρήγορα.

- Έχετε διασκεύσει τους *Grand Funk Railroad* και ακούγεστε σαν acid rock μπάντα των αρχών της δεκαετίας του '70. Σκέφτεστε να συνεχίσετε αυτές τις διασκευές;

David: Ναι. Ο λόγος για τον οποίο η διασκευή αυτή υπάρχει στο άλμπουμ, είναι επειδή στην πραγματικότητα είχαμε γράψει μία σειρά διασκευών και προσθέσαμε το κομμάτι αφού διαπιστώσαμε πως τα δικά μας είχαν μικρή διάρκεια για να ολοκληρωθεί το άλμπουμ. Εχουμε όμως κι άλλες διασκευές όπως των Pink Floyd, των Music Machine, των Pretty Things, των Jethro Tull...

- Οι αναφορές που κάνετε στα ναρκωτικά συνδέονται με το μουσικό "trip" που υπήρχε στα seventies;

David: Ναι, σε ένα μεγάλο βαθμό. Γιατί για μας η μουσική ξεκινάει από την ερμηνεία όλων αυτών που ακούσαμε και αγαπήσαμε. Κι έπειτα, όλα αυτά τα τελευταία χρόνια εμπεδώσαμε πολύ αυτό το είδος μουσικής, το οποίο και κόλλησε μέσα στο μυαλό μας.

- Ενδιαφέρεστε περισσότερο για τη μουσική των ψυχεδελικών 60s και για μπάντες όπως οι Music Machine, ή οι Elevator;

David: Ναι! Αγαπάμε το garage, είναι πραγματικά πολύ σπουδαίο!

- Και οι Big Star;

David: Είναι εντάξει, αλλά είμαστε περισσότερο φαν συγκροτημάτων όπως οι Music Machine που βάζαν περισσότερο fuzz στον ήχο τους, περισσότερη ένταση και θόρυβο.

- Ποιά είναι γνώμη σας για τη σημερινή rock σκηνή;

David: Δεν υπάρχουν πολλά που με συγκινούν. Γιά παράδειγμα μου αρέσει το τελευταίο των Soundgarden. Αλλά τα γκρούπ που μας

in the monster
in the court

αρεσούν, δεν επηρεάζουν απαραίτητα τη μουσική μας. Η μουσική μοιάζει να έρχεται από ένα άλλο μέρος. Είναι πολύ προσωπική. Έρχεται ακριβώς από εκείνο που θα θέλαμε να ακούμε.

- **Είχατε ποτέ σχέση με "Σκοτεινές Λατρείες";**

David: TEN TEARS AFTER! (γέλια). Είναι εντάξει, παρ' όλο που δεν πιστεύω πως ο κόσμος το καταλαβαίνει. Τους αρέσει να "υπηρε-

τούν". (Σε ποιά επίσημο τόνο) Θα σου μιλήσω για τον "Holly Go". Ξέρεις ποιός είναι αυτός

- **Οχι.**

David: Ο Holly Go λοιπόν, είναι ένα είδος ειδωλολάτρη Θεού, που παίρνει ναρκωτικά τα οποία κανείς δεν γνωρίζει. Τα εισπνέει και μετά τα εκπνέει, έτσι ώστε σαν σύννεφα καλύπτουν ολόκληρο το σύμπαν. Τα απελευθερώνει και αυτά ξαναγυρίζουν πίσω κάνοντας ένα κύκλο. Κατά κάποιον τρόπο κυβερνά λίγο - πολύ τις ζωές μας. Στην πραγματικότητα έχουμε μία τρύπα πίσω από τον αυχένα μας απ' όπου μπαينوβγαίνει ο Holly Go.

- **Α, ωραία! Εσύ τι έχεις πίσω απ' τον αυχένα σου;**

David: Ηλεκτρόδια! (γελάει)

- **Όλα αυτά είναι συνδεδεμένα με κάποια αίρεση; Εχω ξέρεις κάποια δυσκολία να σε παρακολουθήσω...**

David: Οχι. Αλλά όλος ο Μυστικισμός στην πραγματικότητα κρύβεται μέσα στα σύμβολα. Αυτό που θέλω να πω κατά τη γνώμη μου είναι τουλάχιστον φανερό. Στα λόγια μας υπάρχουν πάρα πολλές διαφορετικές έννοιες. Μα εμείς δεν γράφουμε στίχους για τον κόσμο που δεν καταλαβαίνει. Είναι μία υπόθεση καθαρά εγωιστική από μέρους μας.

- **Αισθανθήκατε κάποια εξέλιξη στην πνευματικότητά σας;**

David: Εχω την εντύπωση πως πάνω από όλα ανακαλύψαμε την Απάθεια: Αφοσιωθήκαμε στους εαυτούς μας, χωρίς να δίνουμε σημασία στους γύρω μας, ή σε όλα όσα συνέβαιναν. Αυτό όμως είναι το είδος της ερώτησης που συνήθως κάνουν στους ετοιμοθάνατους...

- **Εντάξει, αλλά τελικά κάνουμε συνέντευξη... Καλό είναι να λέμε ότι το πιο σημαντικό πράγμα για ένα γκρούπ είναι να παίζει, αλλά προτιμάμε να μιλάει, να να ξέρουμε τι είναι εκείνο που το ωθεί να κάνει τα όσα κάνει, τι σκέφτεται όταν**

παίζει ή γράφει.

David: Καταλαβαίνω... Το να γράφεις τραγούδια είναι όπως το να γεννάς ιδέες και συναισθήματα. Κάτι που γίνεται πολύ, μα πολύ γρήγορα. Και αισθάνομαι πραγματικά καλά που το έχω κάνει. Αλλά δεν φτάνει το να δίνουμε κάποια ερμηνεία πίσω από κάθε πράγμα το οποίο στοχεύουμε. Είναι κάτι το αστραπιαίο που γίνεται με τη μία... Και γι' αυτό το λόγο είναι σκληρό να χαρακτηρίζεις κάθε τι.

- **Αισθάνεστε την ανάγκη να υπάρχει πάντα κάποιο ιδιαίτερο θέμα όταν γράφετε;**

David: Πιστεύω ότι οι ιδέες μπορούν να έρθουν ανά πάσα στιγμή. Ιδιαίτερα το πρωί, όταν δεν υπάρχει κανείς γύρω σου.

- **Συνήθως χρειάζεστε πολύ χρόνο για να συνθέσετε;**

David: Οχι, μάλλον σύντομα, σε αντίθεση με το χρόνο που απαιτείται για να βρεθούμε όλοι μαζί. Γιά παράδειγμα, επιμένουμε πολύ στο παιχνίδι των χρωμάτων. Είναι πολύ σημαντικό να πετύχουν απόλυτα σε κάθε συναυλία μας. Αυτό μας επιτρέπει να αποφεύγουμε το κλασσικό πράσινο φως που επικρατεί σε όλα τα rock κονσέρτα.

- **Έρχεστε από το Red Bank του New Jersey. Τι συμβαίνει εκεί κάτω;**

John: Απέχει μία ώρα περίπου από τη Νέα Υόρκη, στην τουριστική ακτή, στα νότια. Είναι μία μικρή, πολύ ήσυχη πόλη, σαν τις μικρές πόλεις που μπορείς να δεις γύρω απ' το Παρίσι.

- **Σας αρέσει η Νέα Υόρκη;**

John: Ναι! Είναι ένα μέρος εκπληκτικό να επισκεφτείς, αλλά δε μπορείς να ζήσεις εκεί. Η ζωή είναι υπερβολικά ακριβή. Παρ' ότι είναι πολύ καλή για νύχτα, στην πραγματικότητα είναι υπερβολικά επικίνδυνη. Τελικά δεν πρέπει να ακούς όλα αυτά που διηγούνται για τη Νέα Υόρκη, πριν τα δεις με τα δικά σου μάτια. Η πόλη αυτή ανήκει σε μία εντελώς διαφορετική πλευρά.

- **Υπάρχουν σχέδια για κάποιο καινούργιο άλμπουμ;**

David: Ναι, για το 1993. Προς το παρόν όμως δεν κάνουμε τίποτε άλλο από περιοδείες. Σε δύο εβδομάδες επιστρέφουμε στις ΕΠΑ για να κάνουμε τουρνέ με τους Soundgarden. Δεν το περιμέναμε... Δεν είμαστε όπως όλα αυτά τα rock γκρούπ που δημιουργούνται απλά και μόνο για να περιοδεύουν, να γίνουν διάσημα κλπ. κλπ. Εμείς θέλουμε να κάνουμε όμορφα κονσέρτα κοντά στο σπίτι μας! Να κάνουμε ανεξάρτητους δίσκους. Αυτό μας αρκεί.

- **Η μουσική είναι ο μόνος τρόπος που έχετε για να εκφράζεστε καλλιτεχνικά;**

David: Γράφω, κατογράφω! Αλλά για μένα το πιο σημαντικό πάνω στη Γη είναι η μουσική.

- **Ποιά είναι ένα από τα χειρότερα σουβενίρ, μία από τις χειρότερες αναμνήσεις που έχετε;**

John: Ολόκληρη η ζωή μου δεν είναι τίποτε άλλο από κακές αναμνήσεις.

Joe Calandra (μπάσο): Όταν κατουρήθηκα την πρώτη φορά που έπαιξα μπέιζμπολ.

- **Ποιές είναι οι αγαπημένες σας ενασχολήσεις πέρα από τη μουσική;**

John (γελώντας): Να κοιμάμαι, να φιλάω, να παρακολουθώ τηλεόραση, μα πάνω απ' όλα... το σεξ!

• Hyacinth: 11 rue Dupont de l' Eure, 75010 Paris, France

of holy go
magnet of holy go

Η SOFIA POSSIDON ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ ΣΚΙΑΓΡΑΦΕΙ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ROCK'N'ROLL

Οι Kyuss φορμαρίστηκαν στην Αυτοκρατορία της Ερήμου στη Νότια Καλιφόρνια, περισσότερο γνωστή σαν Palm Springs. Ένα μέρος όπου αποσύρονται οι γέροι, ένα μέρος όπου οι νέοι δεν έχουν απολύτως καμμία δουλειά, να βγουν ή να διασκεδάσουν. Ούτε σωστά κλαμπ, ούτε καφέ, ούτε "καφετέριες". Και όσοι είναι κάτω από 18 χρονών και κυκλοφορούν μετά τις δέκα το βράδυ, πάντα υπάρχει περίπτωση να συναντήσουν καμμία κάθε άλλο παρά ευγενική αστυνομική περίπολο. Παρ' όλα αυτά, η αγάπη για τη μουσική και τη συντροφικότητα, πάντα βρίσκει τρόπο να αναπτυχθεί. Έτσι, τα τελευταία 14 χρόνια, η έρημος της Νότιας Καλιφόρνια έχει παράγει αρκετές μπάντες. Μία όμως από αυτές κατάφερε να αφήσει μόνιμα το στίγμα της όχι μόνο μέσα στην έρημο, αλλά και πέρα απ' αυτήν. Οι Kyuss.

Η μουσική τους θα ροκάρει τον κόσμο!!! Οι Kyuss είναι ΤΟ συγκρότημα. Όπως λένε οι ίδιοι και όλοι όσοι τους γνωρίζουν, η ουσία της ψυχής τους λάμπει μέσα από την ενέργεια της μουσικής τους. "Μιά φρέσκια, δυναμική παρουσία, μιά μαλλιάρη και βρώμικη μουσική λύτρωση", που λένε κι οι ίδιοι. Να λοιπόν και μερικά πράγματα για την μπάντα. Η παρακάτω συνέντευξη των Kyuss πάρθηκε κατά την διάρκεια της τουρνέ που έκανε το γκρούπ, ανοίγοντας για τους Danzig και τους White Zombie κάπου στη Νέα Υόρκη, μέσα στον Δεκέμβρη. Δυστυχώς ο κιθαρίστας Josh Homme, ήταν απών από την συζήτηση.

- Ποιά είναι η σύνθεση του γκρούπ. Παρουσιάστε τους εαυτούς σας...

Brant: Είμαι ο ένας και μοναδικός Brant Bjork. Παίζω ντραμς εδώ και επτά χρόνια και είμαι 19 χρονών και αυτοδίδακτος. Παίζω λίγο κιθάρα και μπάσο. Αρκετά δηλαδή ώστε ν' αρπάξω μιά κιθάρα και να υποκριθώ πως παίζω. Συνήθως δεν φοράω εσώρουχα και τα παπούτσια μου είναι 15 νούμερο!! Ξέρετε τι λένε για όσους φοράνε αυτό το νούμερο...

Joe: Είμαι ο Joe Garcia, τραγουδιστής, 22 χρονών. Παίζω σ' αυτό το συγκρότημα εδώ και 5 χρόνια.

Scott: Είμαι ο Scott Reeder, ο καινούργιος μπασσίστας. Είμαι 27 και παίζω μπάσο σχεδόν 10 χρόνια. Δε μπορώ να σου πω το νούμερο του εσωρούχου μου, αλλά είναι BVD!

- Από που προέρχεται το όνομα Kyuss. τι σημαίνει;

Brant: Ανακάλυψα το όνομα σε ένα βιβλίο που λεγόταν "Feind Folio". Δεν γνωρίζω την πραγματική έννοια της λέξης, αν έχει κάποια δηλαδή. Απλά μου φάνηκε ενδιαφέρουσα λέξη. Ακούγεται όμορφα. Δεν μας χαρακτηρίζει σαν μιά Metal ή Εναλλακτική Punk μπάντα. Kyuss σημαίνει τέσσερις ψυχές από την έρημο που παίζουν rock εμπνευσμένο από την soul. Αυτή την έννοια έχει για μας τουλάχιστον.

- Από πότε είναι μαζί οι Kyuss;

Brant: Η πρώτη μας εμφάνιση έγινε το Halloween (Ημέρα των Ευχαριστιών) του 1987 κάτω από το όνομα "Katzenjammer". Δηλαδή πριν από πέντε περίπου χρόνια.

John: Πέντε χρόνια!

- Πως σας φαίνεται που έρχεστε από το Palm Springs, την Ερημο Palm της Καλιφόρνια;

Brant: Δεν μπορώ να κάνω κάποια διάκριση τη στιγμή που και εγώ

και οι υπόλοιποι της μπάντας ζούμε εκεί όλη μας τη ζωή. Μου αρέσει. Σπουδαία μουσική. Σπουδαία σκηνή. Είναι η πατρίδα μου. Τι άλλο να πω;

John: Καλά είναι, αλλά κάνει πολύ ζέστη.

Scott: Είμαι περήφανος που παίζω σε μιά μπάντα της ερήμου. Υπάρχει μιά σπουδαία underground σκηνή εκεί. Και όταν λείπω σε περιοδεία, αυξάνεται αυτή η εντύπωση.

- Πως ένα συγκρότημα από μιά τόσο μικρή περιοχή, υπόγραψε σε μιά τόσο γνωστή εταιρεία;

Brant: Η αποφασιστικότητα, η ψυχή,

η καρδιά, ένα rock 'n' roll που δεν είναι μαλακισμένο και πάνω απ' όλα η ακεραιότητά μας, έπαιξαν φαντάζομαι σημαντικό ρόλο.

John: Εγώ δεν ξέρω, ήμουν πολύ μεθυσμένος για να θυμάμαι.

- Μιλήστε μου λίγο για το πρόσφατο "Blues For The Red Sun" άλμπουμ;

Brant: Το καινούργιο μας άλμπουμ κυκλοφόρησε στα τέλη του Ιούνη του 1992 στην Chameleon, σε διανομή της WEA. Είμαι ικανοποιημένος στο σύνολο της δουλειάς. Ελπίζω πως η πλειοψηφία του κόσμου που ακούει punk, metal, ή εναλλακτικό rock, θα έχει την ευκαιρία να το ακούσει. Είτε τους αρέσει, είτε όχι, τουλάχιστον θα

έχουν την ευκαιρία να εκφραθούν καποια γνώμη πάνω σ' αυτό.

- Ποιός είναι ο παραγωγός;

Brant/John/Scott: Ο Chris Goss (των Masters Of Reality) και οι Kyuss.

- Με ποιόν τρόπο σας βοήθησε ο Chris, σε προσωπικό, ή σε επαγγελματικό επίπεδο;

Brant: Σαν επαγγελματίας, ο Goss είναι ο καλύτερος που θα μπορούσαμε να έχουμε. Είναι σπουδαίος άνθρωπος με μπόλικο τσαγανό. Είναι εξαιρετικός συνθέτης και έχει μιά άφογη μπάντα, πολύ καλό μουσικό αυτί και μιά σπουδαία γυναίκα. Δεν έχω να πω τίποτε περισσότερο. Ο Chris είναι σαν το πέμπτο μέλος των Kyuss. Οι σχέσεις των δύο συγκροτημάτων κινούνται σε προσωπικό κι όχι σε επαγγελματικό επίπεδο. Νομίζω ότι αυτό είναι που τις κάνει ξεχωριστές. Τον αγαπάμε, το ίδιο κι αυτός!

John: Ποιός είναι ο Chris Goss;

- Πρόσφατα οι Kyuss κινηματογράφησαν ένα βίντεο για το "Green Machine", το δεύτερο κομμάτι του CD. Ποιός το σκηνοθέτησε, που τραβήχτηκε, πότε και ποιό πρωταγωνιστούν σ' αυτό;

Brant: Το βίντεο του "Green Machine" γυρίστηκε στην οδό North Indio, στην δική μας Ερημο. Σκηνοθέτησε ο Mike Nadeau, ο Cameron Casey και ο Trae (art director). Νομίζω πως γυρίστηκε στα μέσα Αυγούστου. Μέσα στο καλοκαίρι πάντως γιατί η ζέστη ήταν αφόρητη! Παίζουν ο (Mad) Marc Rude (ένας σπουδαίος cult punk καλλιτέχνης και φίλος), ο Chris Goss, ο Brian Maloney, το σκυλί του Trae και εμείς! Η αρχική ιδέα ήταν δική μου, αλλά την δουλέψαμε όλοι μαζί.

Scott: Το "Green Machine" φιλμαρίστηκε στον Ιούλη από την Half Day Video στην Indio Hills, στον χώρο δηλαδή που έγινε το πρώτο πάρτυ με γεννήτριες της ερήμου (σημ. Δες και αρθράκι στα νέα ονόματα) και πρωταγωνιστούν ο Marc Rude, ο Chris Goss και ο Brian (των Unsound) καθώς και ο roadie μας, ο Dylan. Ο Brant έγραψε το βασικό σενάριο -πρόκειται για δικό του κομμάτι άλλωστε- αλλά όλοι βάλαμε ιδέες. Εγώ κι ο Brant περάσαμε τρεις μέρες για να το μοντάρουμε.

- Scott, είναι γνωστό σε όλους πως παίζεις ξυπόλητος. Πως τα καταφέρνεις στο βίντεο και είσαι ξυπόλητος με τέτοια ζέστη;

Scott: Κυριολεκτικά ψήθηκα! Απλά έτυχε να διαλέξουμε την πιο ζεστή μέρα και τον πιο ζεστό τόπο της γης για το γύρισμα. Γυρίζαμε από το ξημέρωμα μέχρι τη δύση, σε θερμοκρασία πάνω από 120 βαθμούς Φαρενάιτ που θα έφταναν τους 130 σε συνδυασμό με την άσφαλο και την αντανάκλαση! Ο κάμεραμάν έπαθε σοβαρή ηλίαση και ξέρασε τα άντερα του! Μέχρι τις δύο το μεσημέρι κατάφερα να μη φορέσω τίποτε στα πόδια μου. Ηλίθιο, έτσι;

John: Τα πόδια σου είναι ψεύτικα. Μην κοροιδεύεις τον κόσμο...

- Το βίντεο ντεμπουτάρισε στις 5 του Σεπτεμβρίου, από το Headbangers Ball του MTV. Πως αισθανθήκατε βλέποντας τους εαυτούς σας στο MTV και που βρισκόσασταν όταν το είδατε;

Brant: Τελειώναμε μιά τουρνέ στο Μάντισον του Ουισκόνσιν, όταν παίχτηκε. Εκστασιάστηκα. Μερικοί πιστεύουν πως είναι μαλακία να σε δείχνει το MTV, αλλά πραγματικά ενθουσιάστηκα γιατί θεωρώ πολύ αξιόλογο αυτό που κάνω με τους Kyuss. Πιστεύω πως ήταν όμορφο.

Scott: Βρισκόμασταν στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μας. Μας είχαν πει πως θα παιζόταν εκείνο το βράδι αλλά εμείς λέγαμε πως θα πειστούμε μόνο όταν το δούμε με τα ίδια μας τα μάτια. Οπότε, ναι, εκστασιαστήκαμε όταν τελικά παίχτηκε.

John: Εγώ βρισκόμουν στον Κόλαση.

- Παίζεται ακόμα στο MTV, ή απλά ήταν κάτι περαστικό;

Brant: Νομίζω πως παίχτηκε 5 - 6 φορές. Ποιός κάθεται να μετρήσει; Scott: Απ' όσο ξέρω, το προβάλλουν ακόμα. Μου είπαν μάλιστα ότι στο Headbangers Ball ήταν το δεύτερο τραγούδι που ζητήθηκε περισσότερο σε μιά βδομάδα.

John: Ναι, έτσι νομίζω κι εγώ...

- Τον περασμένο Σεπτέμβρη οι Kyuss επέστρεψαν από μιά σόλο περιοδεία στα Ανατολικά. Με ποιές μπάντες παίξατε; Ποιό ήταν το καλύτερο/χειρότερο σόου των Kyuss;

Brant: Παίξαμε με πολλές και ενδιαφέρουσες μπάντες. Από φρικιά-ρηκες, μέχρι cool θηλυκές υπάρξεις όπως οι Cycle Sluts From Hell που γράφουν σπουδαία τραγούδια, καθώς και οι L7. Περισσότερο απόλαυσα το σόου στο "Studio One" του Νιού Τζέρσι. Τρομεροί φανς των Kyuss. Ήταν ελάχιστοι, αλλά τα πήγαμε καλά. Προσπαθώ να ξεχάσω το χειρότερο σόου...

Scott: Η χειρότερη συναυλία ήταν όταν παίξαμε με μιά μαλακισμένη μπάντα, που θέλαν να γίνουν οι νέοι Bon Jovi. Και η καλύτερη για μένα ήταν εκείνη που δώσαμε με τις Cycle Sluts στην Ουάσιγκτων D.C.

John: Το καλύτερο σόου: Στο "Lime Light", στη Νέα Υόρκη. Το χειρότερο: Στο "Lime Light", στη Νέα Υόρκη...

- Με ποιές μπάντες έχετε τουράρει και πότε;

Brant: Με τους απαίσιους Dwarves από το Σαν Φραντσίσκο, στα τέλη του '91. Πήγαμε Βορειοδυτικά, μέχρι τον Καναδά. Είχε πλάκα. Τρελαμένες καταστάσεις. Νομίζω πως κι εσύ φαντάζεσαι πως θα ήταν... Ακόμα με τους Wool και τους Obsessed. Την εποχή αυτή περιοδεύουμε με τους Danzig και τους White Zombie. Και τα πάμε πολύ καλά!

Scott: Την εποχή που έπαιζα στους Obsessed, τουράραμε με τους Kyuss και τους Wool στην Δυτική Ακτή.

John: Με τους Wool και τους Obsessed...

- Με ποιές όμως το απολαύσατε πραγματικά;#

THE LAST DRIVE **f*head entropy**

Produced by Paul B. Cutler

OUT NOW ON HITCH-HYKE RECORDS

KOSMA BALANOU 5 - ATHENS 11636
TEL (01) 9233472 FAX (01) 9241840 **LP/CD**

DEUS X MACINA

EXECUTE / IRAQ 'N' ROLL

κυκλοφορεί σε δισκάκια 45
στροφών από τη

HITCH HYKE

tel. (01)9233472, fax. (01)9241840

16 MERLINS

το τέλος.

- Πώς τα πάει η τουρνέ με τους Danzig και τους White Zombie;
Brant: Μέχρι στιγμής υπέροχα. Παίζουμε μπροστά σε πολλούς φανς και είναι μία θετική εμπειρία.

John: Σπουδαία...

- Και πώς είναι οι Danzig και οι White Zombie;

Brant: Καλοί τυπάδες. Δεν έχω μιλήσει και πολύ με τους Danzig, αλλά μας έχουν φερθεί εντάξει. Πολύ επαγγελματίες. Οι White Zombie είναι σπουδαίοι και ροκάρουν τρομερά. Μιά από τις καλύτερες live μπάντες σήμερα. Πολύ συγκεκριμένοι. Και με σπάνιο χιούμορ.

John: Οι Danzig είναι καλοί. Πρώτη φορά παίζουμε με τόσο γνωστούς καλλιτέχνες. Οι White Zombie είναι απίθανοι!

- Και πόσο τραβάει η περιοδεία;

Brant: Μέχρι τις 19 Δεκέμβρη, στη Νέα Υόρκη.

John: Δύο μήνες...

- Και στο μέλλον με ποιά γκρούπ θα θέλατε να παίξετε;

Brant: Υπάρχουν πολλά. Οι Smashing Pumpkins, οι Monster Magnet, οι Masters Of Reality, οι Soundgarden, οι Alice In Chains, οι Faith No More. Δεν είναι βέβαια σώνει και καλά οι αγαπημένες μου μπάντες. Κάποιες άλλες μου αρέσουν περισσότερο, αλλά με λίγες πιστεύω πως ταιριάζει ο ήχος μας.

Scott: Μετά από λίγο καιρό, θα περιοδεύσουμε με τους Faith No More, αλλά η απόλυτη περιοδεία θα γίνει με τους Masters Of Reality.

John: Οι Dead Chicken Heads και οι Masters Of Reality.

- Τι μας επιφυλάσσουν οι Kyuss για το μέλλον;

Brant: Δεν ξέρω πραγματικά πότε θα κυκλοφορήσουμε καινούργιο υλικό. Τώρα μόλις αρχίσαμε να κουβεντιάζουμε για τα μελλοντικά μας σχέδια.

- Υπάρχει κάτι που θέλουν οι Kyuss να πουν για το τέλος, κάτι περισσότερο προσωπικό;

Brant: Να ζούμε μία ζωή γεμάτη χαμόγελο, να πεθάνουμε με το χαμόγελο. Να κάνουμε σεξ (ασφαλές πάντοτε) και όσο για τα ναρκωτικά... Αν κάποιος θέλει, ας τα χρησιμοποιήσει, είναι δική του επιλογή. Απλά να προσέξει να μην τον καταβάλλουν. Να ροκάρουμε συνέχεια.

Scott: Θέλω να ζήσω πολλά χρόνια...

Όπως είπαν, οι Kyuss ετοιμάζονται να περιοδεύσουν στις Δυτικές Πολιτείες με τους Faith No More και τις Babes In Toyland μέχρι τα μέσα του Φλεβάρη. Οι Kyuss σύντομα σκοπεύουν να επισκεφτούν την Ευρώπη, αλλά τίποτε δεν έχει εξακαθαρίσει ακόμα.

Σημ. Όπως θα παρατηρήσατε, όσοι διαβάσετε πραγματικά το MMB, υπάρχει κι άλλο ένα κειμενάκι που αφορά τους Kyuss. Η συνέντευξη της Σοφίας (ελληνοαμερικάνα που αρθρογραφεί και στο "Flipside") ήρθε τελευταία στιγμή και νομίζουμε πως καλά κάνουμε και τα βάζουμε και τα δύο. Οι Kyuss είναι μία πολύ καινούργια (ακόμα) μπάντα, που το όνομά τους ακούγεται εδώ κι ελάχιστους μήνες. Όπως ξέρετε, το MMB προσπαθεί να σας μπάσει στα κόλπα, γρηγορότερα από κάποιους άλλους, όχι επειδή είναι "πρωτοπορεία", αλλά επειδή έχει συνεργάτες με το μοναδικό χάρισμα του "ακούσματος". Γι' αυτό να έχετε το νου σας που διαβάσατε για πρώτη φορά για τους Kyuss.

LEMONHEADS

ΓΡΑΦΕΙ Η ΤΑΝΑΚΡΟΣΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΟΣΤΩΝΗ

Κανείς δεν αμφισβητεί πως κινήτρια δύναμη πίσω από το διάσημο Βοστωνέικο γκρούπ, που ηχογραφήει από το 1986, είναι ο Evan Dando. Σίγουρα όμως, αν διαβάστε την κουβέντα που είχε ο ντράμερ του γκρούπ, David Ryan με την Ταπακρσσ στη Βοστώνη, θα δείτε πως πέρα από τους αρχηγούς υπάρχουν και άλλα κεφάλια που δουλεύουν και μάλιστα καλύτερα.

1 Νοέμβρη του 1992. Η επόμενη των αμερικανικών εκλογών. Ο Bush είναι πλέον παρελθόν, για τους Αμερικανούς πολίτες είναι μιά απ' τα ίδια, καθημερινή εργάσιμη, κρίμα που δεν το διασκεδάζουν εδώ, θά'χε χαβαλέ να τους έβλεπα, μετά όμως σκέφτηκα, μήπως ξέρουν ότι έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να γίνει καμμία ριζική αλλαγή, ότι ο Clinton είναι ένα τρικ, αλλά μετά κοίταξα τους τίτλους των εφημερίδων και κατάλαβα πως εδώ - απλά δεν το διασκεδάζουν. ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ! Πάντως, εγώ ήμουν ακριβής στο ραντεβού μου, το ίδιο ευτυχώς και ο David Ryan - ντράμερ των Lemonheads.

- *Εμαθα πως αύριο φεύγεις!*
Ναι, έτσι νομίζω. Δεν ξέρω που ακριβώς θα βρεθώ, που θα πάω.

- *Με το γκρούπ εννοώ...*
Ναι, με το γκρούπ. Ξεκινάμε μιά τουρνέ.

- *Χμ... Ενδιαφέρον. Μόλις γυρίσατε και φεύγετε ξανά. Energy!*
Μόλις γυρίσαμε μετά από 6-7 dates στην Αμερική, είχαμε 5 μέρες off και έπειτα εμφανιστήκαμε στην Ευρώπη, επιστρέψαμε πριν μιά βδομάδα και ξαναφεύγουμε πάλι για τις Πολιτείες. Θα ξεκουραστούμε μισό μήνα και μετά φεύγουμε για Αυστραλία, Ιαπωνία, για να καταλήξουμε στην Αγγλία πριν από εκεί γυρίσουμε ολαταχώς στη Βοστώνη. Κάπου εκεί νομίζω πως θα τελειώσουν οι τουρνέ για το "It's A Shame About Ray".

- *Ηδη όλα αυτά τα μέρη που ανέφερες δεν είναι και μικρά ταξίδια!*

Μεγάλο σουλατσάρισμα. Παλιότερα το να βρισκόμαστε στο δρόμο δεν μας ενδιέφερε και πολύ, δεν συνηθίζαμε τις τουρνέ, αλλά τώρα τις γουστάρουμε. Εξάλλου γενικά τα πράγματα πάνε προς το καλύτερο για μας...

- *Αλλωστε το κάνετε για προώθηση του νέου άλμπουμ, όπως*

είπετε προηγούμενως.

Ναι, έτσι πάει ξέρεις, βγάζεις ένα σινγκλ, κάνεις μιά περιοδεία, είναι μιά διαδικασία που στηρίζει τις μπάντες και τις ενισχύει... Πάντως έχει γούστο ιδιαίτερα τώρα που έχω προσαρμοστεί. Για τρία χρόνια το πολεμούσα, δε μου άρεσε πολύ η ιδέα. Είναι παράξενο... Ο τρόπος που ζεις, μπαίνεις σε ένα βαν,

οδηγείς, πηγαίνεις στις συναυλίες, μένεις σε διάφορα ξενοδοχεία, οπότε τελικά αποφάσισα να το διασκεδάσω, να περνάω καλά και τώρα δε μπορώ να μείνω σε μιά μεριά. Δεν βλέπω την ώρα να ξαναμπώ στο βαν (γέλια). Καταλαβαίνεις τι εννοώ;

- *Νομίζω πως ναι. Φαντάζομαι πως είναι τελείως διαφορετικό από τα συνηθισμένα. Για μεγάλο χρονικό διάστημα ο χώρος σου είναι ένα βαν που τριγυρνάει συνέχεια. Μου θυμίζει λούνα παρκ. Το να ζεις κάπως έτσι δηλαδή, τη στιγμή που έχεις συνηθίσει διαφορετικά.*

Ναι, ειδικά τώρα που δεν έχουμε χρόνο ανάμεσα στα live μας. Σκέψου ότι ξαναγυρνώντας εδώ, δυσκολεύτηκα να λειτουργήσω σε σχέση με τα πράγματα και το περιβάλλον. Και τώρα; Τώρα πρέπει να ξαναφύγω.

- *No way out! Το να γυρνάς όμως από δω κι από κει αλλάζοντας μέρη αστραπιαία, έτσι όπως γίνεται συνήθως με τα γκρούπ, θα πρέπει να λειτουργεί σαν έμπνευση. Καινούργιες εικόνες. Κόσμος, "αρώματα", χρώματα. Αλλη άποψη, έτσι δεν είναι; Έτσι όπως εγώ το έχω στο μυαλό μου, το να ταξιδεύω το θεωρώ τον πιό δυνατό τρόπο για να καταστρέφω την άγνοιά μου. Στο βαθμό που μπορώ βέβαια.*

Είναι αστέιο, γιατί οι περισσότεροι Αμερικάνοι... Ναι, ναι, μεγαλώνουμε στην Αμερική και μας μαθαίνουμε πως είναι η πιό σπουδαία χώρα και δε χρειάζεται ν' ανοίξουμε ούτε βιβλίο.

- *Οι περισσότεροι ζουν μ' αυτή την ψευδαίσθηση. Κάτι σαν το κέντρο του κόσμου. Τι σημαίνει άραγε Αμερική; Πάντως εγώ ήρθα επειδή υπάρχει αυτή η επιμειξία. Αλλωστε δεν είμαι σίγουρη για το πόσο θα μείνω (γέλια).*

Εχεις δίκιο. Εχοντας την ευκαιρία να ταξιδεύω, σε τέτοιο στυλ δηλαδή, διαπιστώνω ότι έχω μάθει περισσότερα. Εννοώ, πηγαίνοντας σε τόσα μέρη ήταν κάτι φανταστικό, θα ευχόμουν περισσότερος κόσμος από δω να ταξιδεύει, να πήγαινε για παράδειγμα στην Ολλανδία. Εχεις πάει;

- *Εχω πάει.*

Παρατήρησες ότι εκεί πολλοί από τους φόρους τους πηγαίνουν στους νέους, γενικά γίνονται διάφορα και μάλιστα όσον αφορά τις Τέχνες.

- *Βέβαια. Πάντως όσο για τους Αμερικάνους, από την εμπειρία που έχω από την Ελλάδα όπου έρχονται συνήθως το καλοκαίρι για τα νησιά, ταξιδεύουν με την ίδια νοοτροπία με την οποία ζουν. Τέλος πάντων, πολύ στα ταξίδια το ρίξαμε. Πές μου για τους Lemonheads, πως διάλεξαν αυτό το όνομα.*

Είναι ένα γλυκό με σπόρους σε κουτί, που λέγεται "Lemonheads". Δεν έχει καμμία πολιτική ή σεξουαλική έννοια. Είναι απλά ένα ηλίθιο όνομα.

- *Σ' αρέσουν τα γλυκά;*

Οχι, τα μισώ και ειδικά τα "Lemonheads". Μην τα δοκιμάσεις ποτέ, είναι απαίσια.

- *Ο.Κ. δε θα το κάνω. Πως βρέθηκαν οι Lemonheads σαν συγκρότημα;*

Η μπάντα φτιάχτηκε στο γυμνάσιο και τα παιδιά παίζαν σε ένα υπόγειο. Τα λεφτά της αποφοίτησης τα ξόδεψαν βγάζοντας ένα σινγκλάκι. Κάπως έτσι βγήκανε προς τα έξω. Εγώ δεν έπαιζα ακόμα στο γκρούπ. Όμως τους θυμάμαι, τους άκουγα στο ραδιόφωνο και τους γούσταρα. Το 1987 ηχογράφησαν στην Τααγκ! το πρώτο τους άλμπουμ "Hate Your Friends".

- *Σε μιά βοστωνέζικη εταιρεία δηλαδή.*

Ναι, έχει παρόρμημα στο Cambridge και υπεύθυνος είναι ο Tom, αν περάσεις από κει πες του χαιρετίσματα. Είναι σωστός τύπος, εκείνος τους βοήθησε και μάλιστα έχει ένα προσόν: Οποια μπάντα αναλαμβάνει, την βγάζει προς τα έξω. Όχι να τις κάνει rock stars και τέτοια, απλά τις προωθεί διανέμοντάς τις σε όλο τον κόσμο. Τις στέλνει στην Ευρώπη, τους δίνει την ευκαιρία να παρουσιάσουν τη δουλειά τους σε διάφορα επίπεδα. Κάτι που έγινε με το "Luka" της Suzanne Vega που διασκεύασαν οι Lemonheads και έγινε γνωστό σε σημείο να παίζεται στις ντισκοτέκ. Αυτό το γεγονός ακόμα μας κυνηγάει! Τα παιδιά τα ήξερα από το σχολείο, είμασταν φίλοι και έπαιζα μερικές φορές μαζί τους. Κάποια στιγμή μείναν χωρίς ντράμερ και έτσι έδεσα εγώ. Ηταν ακόμα μιά μικρή μπάντα, ένας ερχόταν, άλλος έφευγε. Όπως ο αρχικός μπασσίστας, ο Jessy Peretz που έπαιζε μέχρι τα τέλη του '91 μαζί μας και έφυγε επειδή ήθελε να ασχοληθεί με τον κινηματογράφο. Τώρα κάνει βίντεο... Αλλά ακόμα θεωρείται μέλος των Lemonheads έστω κι αν δεν παίζει μαζί μας.

- *Αυτό είναι μιά ενδιαφέρουσα θέση του γκρούπ, που λειτουργεί έτσι ανοιχτά κι ότι διάφοροι μουσικοί μπανοβγαίνουν...*
Ο Evan (Dando, ηγέτης του γκρούπ) πάντως ξηγιέται σωστά και μαζί του έχω μιά καλή σχέση συνεργασίας. Θα μείνω στο γκρούπ όσο μου ξηγιέται καλά και εκείνος θα με κρατήσει εφόσον του κάνω. Είναι σαν τον γάμο. Στην αρχή γίνεται της κακομοίρας και

έπειτα από λίγο αποδέχεται ο ένας τον άλλο. Ειδικά τώρα που γουστάρω τις τουρνέ και βρισκόμαστε συνέχεια μαζί. Εχουμε δεθεί, είμαστε καλοί φίλοι, τον αγαπάω και μαζί με τον Nick τον καινούργιο μπασσίστα έχουμε πολλά να κάνουμε. Το γεγονός πως δεν έχω να κάνω τίποτα πέρα από το γκρούπ, με βοηθάει πολύ σ' αυτό. Το βασικότερο βέβαια είναι ότι γουστάρω τους Lemonheads. Υπάρχει μιά πολύ cool κατάσταση. Κι αυτό είναι ζηλευτό σε σχέση με άλλες μπάντες που λειτουργούν σε κλειστά κυκλώματα που έχουν να κάνουν με το "εγώ" που κουβαλάνε πολλοί μουσικοί. Να γίνονται, για παράδειγμα, έξαλλοι με κάποιον που θέλει να εγκαταλείψει το γκρούπ. - Όταν όλα γίνονται εγωιστικά, το επόμενο βήμα είναι να χάνεις την ουσία. Διαφορετικά γιατί να παίζεις μουσική με ένα γκρούπ και όχι μόνος σου;

Πολλοί καταλήγουν να γίνονται έτσι, να παίρνουν πολύ σοβαρά τα γκρούπ τους. Πάντως μέχρι στιγμής με μας τα πράγματα είναι ακόμα εντάξει, κι όταν είναι έτσι αισθανόμαστε ευτυχημένοι και υγιείς.

- *Υγιείς;*

Όλοι είμαστε υγιείς. Τέλεια! Ανυπομονούμε να συναντήσουμε ο ένας τον άλλο. Πέρα από τις υποχρεώσεις μας σαν συγκρότημα. Αλλά γκρούπ γίνονται μαλακισμένα όσο το "εγώ" τους μεγαλώνει. Βασικά σιχαίνομαι τους μουσικούς.

- *Μάλιστα. Αλλά εξαρτάται για τι είδους μουσικούς μιλάς. Εσάς ας πούμε, δε σας έχει επηρεάσει το γεγονός πως τελευταία ο Τύπος στην Ευρώπη και την Αμερική αναφέρεται συχνά σε σας;*

Είναι καλό να κάνεις αυτό που κάνεις και μετά να εκτιμάται -ή όχι- με τον άλφα ή βήτα τρόπο. Ξέρω πως ο Evan είναι λιγάκι περήφανος για τα τραγούδια του, αλλά γιατί όχι, αφού στον τελευταίο ειδικά δίσκο, εγώ που δεν έχω σχέση με αυτούς, μπορώ να τους εκτιμήσω; Παραγματικά τον γουστάρω πολύ και σίγουρα δεν είμαι ο μόνος. Το μόνο πράγμα τελικά που αλλάζει στην όλη υπόθεση, είναι ότι δεν ψωμολυσσάς, έχεις μερικά λεφτά ν' αγοράσεις καφέδες, μπύρες, τσιγάρα. Αλλωστε δεν έχουμε αλλάξει σαν χαρακτήρες, οι φίλοι μας παραμένουν οι ίδιοι, κάνουμε αυτά που κάναμε πάντοτε. Υπάρχει όμως και η κακή πλευρά. Τώρα, μας κριτικάρουν πιά πολύ... (γέλια). Η ταμπέλα δεν αλλάζει, ούτε και το γεγονός ότι τώρα μας προωθούν περισσότερο διαφοροποιεί τον χαρακτήρα μας, πέρα από

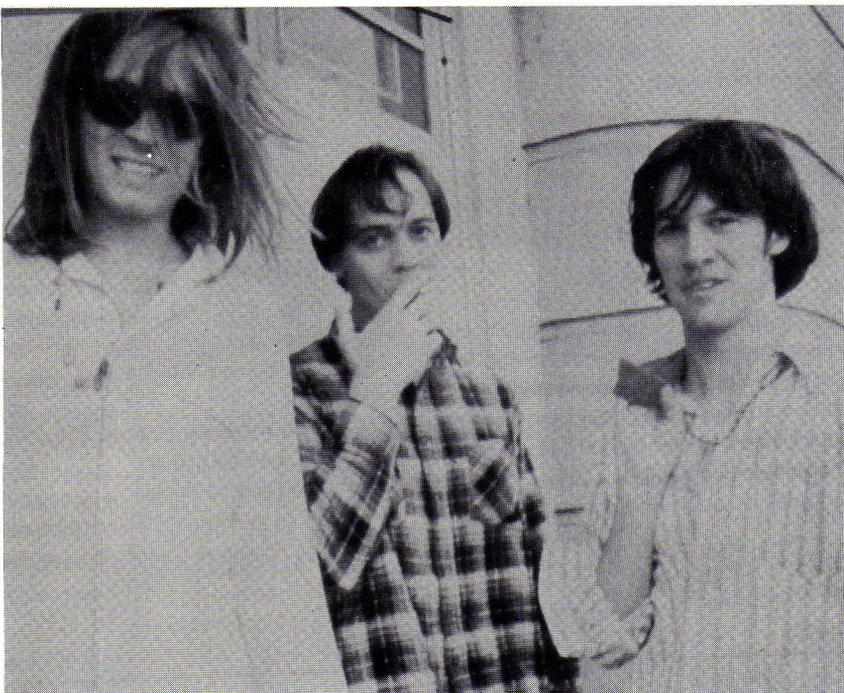
το ότι έχουμε περισσότερα. - *Σε ρωτώ, επειδή συχνά όταν έρχεται (σε οποιονδήποτε βαθμό) η επιτυχία, πολλοί χάνουν τα μυαλά τους.*

Δεν ξέρω τι μπορεί να συμβεί, πάντως προς το παρόν είμαστε καλά. Ναι, αρκετές φορές η επιτυχία γίνεται μπούμερανγκ, κάποια δεν την αντέχουν, ένας που είναι αρκετά μαλάκας αρχίζει πλαστικές εγχειρήσεις, αγοράζει σπίτια, ζωολογικούς κήπους κ.λ.π....

- *Φτάσατε να ηχογραφείτε για την Atlantic που είναι πολυεθνική. Πως το βλέπεις εσύ; Είσαστε ευχαριστημένοι;*
Ναι είμαστε, γιατί άλλοι φίλοι από γκρούπ που έχουν υπογράψει με διαφορετικά deal'ing, τελικά δεν τους βγήκε σε καλό. Στην αρχή είχαμε κάποια προβλήματα όταν κυκλοφόρησε το "Loney", όχι όμως σπουδαία, το είχαμε κάπου γαμήσει κι εμείς, ψιλικάβγαδίζαμε, ο Jessy τα παράτησε μετά την κυκλοφορία του.

- *Τώρα βρίσκεται στην Ευρώπη;*

Ναι, από τότε που έφυγε οριστικά ένα χρόνο πριν. Γινόταν χαμός. Κανείς δεν ήξερε ποιους θα έχει ο Evan στην περιοδεία μαζί του, πόσο καιρό θα κρατήσει, πόσοι θα παραμείνουν στο συγκρότημα. Μετά εγώ κι ο Jessy επιστρέψαμε, ενώ ο Evan είχε προβλήματα με μερικούς μουσικούς που προσέλαβε για εκείνη την τουρνέ. Μόλις γυρίσαμε, βάλαμε τα πράγματα σε νέες βάσεις και από τότε λειτουργούμε με αυτό το ανοιχτό σύστημα, να μπορεί κάποιος να

μείνει ή να φύγει. Τώρα πιά είμαι εγώ που δεν θέλω να φύγω. Το διασκεάζω δεόντως!

- *Ποιά είναι η γνώμη σου για τις ανεξάρτητες εταιρείες;*

Δεν ξέρω... Υπάρχουν αρκετές καλές, δεν την έχω ψάξει και πολύ τη φάση. Είναι κάποιες που δεν ξέρουν τι τους γίνεται και στο τέλος τα γαμάνε όλα, αλλά είναι και μερικές όπως η Taang!, οι οποίες πραγματικά προσπαθούν να φέρουν τις μπάντες τους σε περισσότερο κόσμο.

- *Είχα την εντύπωση ότι υπογράφοντας σε πολυεθνική κάποιο σταματάς να κάνεις το κέφι σου. Χάνεται η ελευθερία σου, αλλά από την άλλη κερδίζεις καλύτερη διανομή και γίνεσαι πιά γνωστός. Αλλά η εταιρεία σίγουρα το κάνει όχι επειδή πιστεύει στο γκρούπ, όσο στα χρήματα που τους φέρνει. Αλλά υπάρχουν κάποιες ανεξάρτητες που κινούνται έξυπνα και ακόμα πιά αισιόδοξο είναι πως υπάρχουν και γκρούπ που κάνουν τις δικές τους εταιρείες. Ίσως καθοριστικό ρόλο να παίζει και η μουσική που παίζει καθένας, με την έννοια του τι κουβαλάει και τι θέλει να βγάλει παραέξω.*

Ναι, αυτός είναι σίγουρα ένας καθοριστικός παράγοντας.

- Μπορεί να δείχνω υπερβολική, αλλά είναι μόνο η μουσική, αλλά και η κοινωνία γενικότερα που έχει γαμωθεί. Όλα είναι εκμεταλλεύσιμα... Ακόμα και το Lollapalooza που ήταν ένα μουσικό γεγονός, αλλά και πολιτικό, στάθηκε αιτία να πλουτίσουν διάφορες εταιρείες εισητηρίων, t-shirts, αυτοκόλλητων, περιοδικών και τώρα ακόμα και το τριπλό CD που βγήκε από αυτή την ιστορία κοστίζει 100 δολάρια.

Ναι, μπορεί να ίναι αναπόφευκτα όλα αυτά. Πάντως εγώ δεν προσποιούμαι κάτι άλλο πέρα από αυτό που πιστεύω, όσον αφορά τις εταιρείες.

- Δεκτό, αλλά ας προχωρήσουμε. Πόσο κοντά αισθάνεστε στο hardcore και ποιά είναι η θέση σας στο σύγχρονο underground. Το πρώτο άλμπουμ των Lemonheads έχει χαρακτηριστεί σαν ένα γόνιμο hardcore ντεμπούτο. Εσύ τι νομίζεις;

Όσο βρισκόμασταν στην Ευρώπη, όλοι μας χαρακτηρίζαν σαν hardcore γκρούπ, αλλά αυτό μοιάζει σαν ευρωπαϊκή ορολογία. Εδώ, ακόμα κι όταν ο Evan με τον Jessy ξεκινούσαν κάνοντας πρόβες σε ένα υπόγειο, ποτέ δεν πίστεψαν ότι έπαιζαν hardcore. Είναι μάλλον μία άστοχη παρατήρηση. Είναι λίγο φασιστικό να θέλεις σώνει και καλά να βάλεις ταμπέλα σε οτιδήποτε.

- Πιστεύεις δηλαδή ότι είναι δικό μας λάθος όλη αυτή η φιλολογία;

Όχι, απλά έχει διαφορετική σημασία για σας. Σημαίνει επιθετικότητα προς τα έξω, συντροφικότητα προς τα μέσα.

- Στο τελευταίο άλμπουμ συμμετέχει η Juliana Hatfield (ex Black Babies). Πως έγινε αυτό;

Είναι αδερφή ενός φίλου μας και παίζει μπάσσο, έχει πολύ καλή φωνή, μας έκανε τη χάρη δηλαδή. Έχει δικό της γκρούπ τώρα και είναι πολύ καλό. Γενικά είμαστε φίλοι, πέταξε μαζί μας μέχρι το LA για την ηχογράφηση του άλμπουμ, αλλά τίποτε περισσότερο.

- Ακόμα μία πρόσθετη εμπειρία...

Ετσι είναι. Βλέπεις ο Nick ζει στην Αυστραλία και έχει δικό του συγκρότημα εκεί πέρα. Αλλά έρχεται και στις δικές μας τουρνέ, έχουμε κάνει μία ανάλογη συμφωνία πως μόλις τελειώνουν οι περιοδείες θα επιστρέφει στην πατρίδα του. Πρέπει ίσως να βρούμε νέο μπασσίστα, αλλά μέχρι στιγμής τα καταφέρνουμε μία χαρά.

- Σας αρέσει η Αυστραλία... Ο Dando έγραψε εκεί τα νέα κομμάτια σας και ένα μάλιστα αναφέρεται στην εμπειρία του να ζεις εκεί. Αλλά θέλω να ρωτήσω και κάτι άλλο. Είναι αλήθεια πως ο Dando γράφει τους στίχους ενός κομματιού σε λίγα λεπτά, όπως έχει δηλώσει;

Ναι είναι πολύ γρήγορος. Εκεί που κάθεται, τον βλέπεις να γράφει σε ένα χαρτί και λίγο μετά έχει ολοκληρώσει ένα κομμάτι. Η Αυστραλία έχει πολύ γούστο. Και ίσως τελικά όλα τα τραγούδια του "It's A Shame About Ray" να έχουν σχέση μ' αυτή τη χώρα. Είναι ωραίο μέρος, πιά ήρεμο και ακόμα μου έρχεται η ανάμνηση: Κόσμος να πίνει με την ησυχία του μπύρες και μετά να τις ξερνάει σα να μη συμβαίνει τίποτε! Σαν ξαπλωμένοι αλιγάτορες. (γέλια) Μου αρέσει αυτός ο τόπος. Είναι ίσως ο καλύτερος που έχω δει. Κι ο κόσμος πιά αξιοπρεπής, πιά αυτόνομος και πιά δυνατός απ' όσο νόμιζα.

- Έχουν τα δικά τους πρόσωπα, τα δικά τους χέρια... Sorry, με έχει πιάσει η βλακεία μου τώρα... Έχουμε πιεί δυο καφέδες και...

Μη σε νοιάζει, μετά θα πάμε για μπύρες!

- Δεκτόν!

Συνεχίζω για τους Αυστραλούς. Έχουν τα δικά τους μυαλά και δεν υπάρχει τόση πίεση, κάτι που είναι πολύ καλό ειδικά για τον Evan επειδή είναι πολύ σπληντικός και αυτό είναι το ιδανικότερο μέρος. Πηγαίνει εκεί και ηρεμεί, γράφει κομμάτια πολλά από τα οποία αναγκλούν τις εκεί εμπειρίες του. Πραγματικά αν δεν είχε πάει εκεί, δεν ξέρω πως θα ακούγονταν τα κομμάτια του άλμπουμ.

- Δεν έχω πάει, αλλά έχω ακούσει πως τα πράγματα κυλάνε με άλλους ρυθμούς και έχει πολλές φυσικές ομορφιές. Στην Αμερική όλοι τρέχουν, προσπαθούν να προλάβουν τα πάντα,

να κερδίσουν το χρόνο γιατί ο χρόνος είναι χρήμα και αυτό με σκοτώνει, το μισώ γιατί έχω συνηθίσει σε διαφορετική νοοτροπία, αλλά μου αρέσει κιόλας γιατί συμβαίνουν διάφορα, μπορείς να κάνεις πολλά, μα δεν ξέρω κατά πόσο αξίζουν, αν το τίμημα είναι να χάσεις την ηρεμία σου.

Σε ενοχλεί έτσι; Το φαντάζομαι γιατί και μένα με ενοχλεί.

- Καλά, μέχρι στιγμής το διασκεδάζω, είμαι σε φάση που κρατάω το δικό μου ρυθμό και για να πω την αλήθεια δε θέλω να κουλάρω από τώρα, τέλος πάντων, δεν πίνω τρίτο καφέ! (γέλια).

Εγώ κατάγομαι από το Σικάγο και βρίσκομαι σχεδόν 10 χρόνια στη Βοστώνη παρακολουθώντας την να γίνεται ολοένα και περισσότερο επιθετική, θυμωμένη, επικίνδυνη. Τα πράγματα σε απογοητεύουν. Έχουν αυξηθεί σε τραγικό βαθμό οι άστεγοι, σε ικετεύουν να τους δώσεις λεφτά, υπάρχει μία απόγνωση και είναι φοβερό να συνειδητοποιείς ότι δεν υπάρχει καμμία κοινωνικοπολιτική λύση για αυτούς, πέρα από το να ζουν σαν σκυλιά στους δρόμους. Πριν τρεις μέρες πήγα στην Harvard Square κι ένοιωσα απαίσια. Πέντε χρόνια πριν υπήρχαν χίπις, όλοι μιλάγαν μεταξύ τους και τώρα βλέπεις τις ίδιες φάτσες να μονολογούν γεμάτοι απελπισία και εκνευρισμό.

- Πάντως η κατάσταση αυτή είναι πιά για μένα η εικόνα της Αμερικής σήμερα και ίσως ολόκληρου του κόσμου. Όλα πάνε απ' το κακό στο χειρότερο.

Ναι, έχει παραγίνει, πιστεύω ότι ποτέ η Αμερική δεν είχε τέτοια χάλια. Και ειδικά στις μεγάλες πόλεις.

- Δεν έχω ταξιδέψει πολύ στην Αμερική, αλλά πριν 5 χρόνια πήγα στη Νέα Υόρκη και η κατάσταση είναι εντελώς διαφορετική σήμερα. Θυμάμαι που τότε, ειδικά στο Village γινόταν χαμός, ίσως να έφταιγε και το ότι ήμουν μόλις 17 χρονών, έμοιαζε σαν όνειρο, όλος ο κόσμος ήταν έξω, η μουσική βρισκόταν παντού, υπήρχε ηλεκτρισμός στην ατμόσφαιρα. Εβλεπες και τότε βέβαια τις αντιθέσεις, αλλά τώρα που την επισκέφτηκα, δεν ένοιωσα αυτού του είδους τη μαγεία. Γενικά η πόλη έχει τα χάλια της, ο κόσμος δεν έχει λεφτά, τα πράγματα είναι πεσμένα, οι μπάτσοι τη νύχτα κλείνουν τα πάρκα. Ενοιωσα μία πολύ μίζερη κατάσταση. Ίσως ο κόσμος, λόγω AIDS, να έγινε πιά συντηρητικός και είδα πως ακόμα και ανάμεσα σε φίλους, οι κύκλοι στενεύουν και όλοι προτιμούν να μαζεύονται σε σπίτια, λόγω της έλλειψης χρημάτων.

Η αλήθεια είναι πως η οικονομία είναι σκατά. Ο Bush τα σκάτωσε όλα από κάθε άποψη. Τα έδωσε όλα για την άμυνα στα σημεία που η Αμερική δείχνει υπερδύναμη και δε νοιάστηκε για κανένα άλλο τομέα.

- Φαντάσου πως μέσω δορυφόρου παρακολουθήσαμε τον Πόλεμο του Κόλπου...

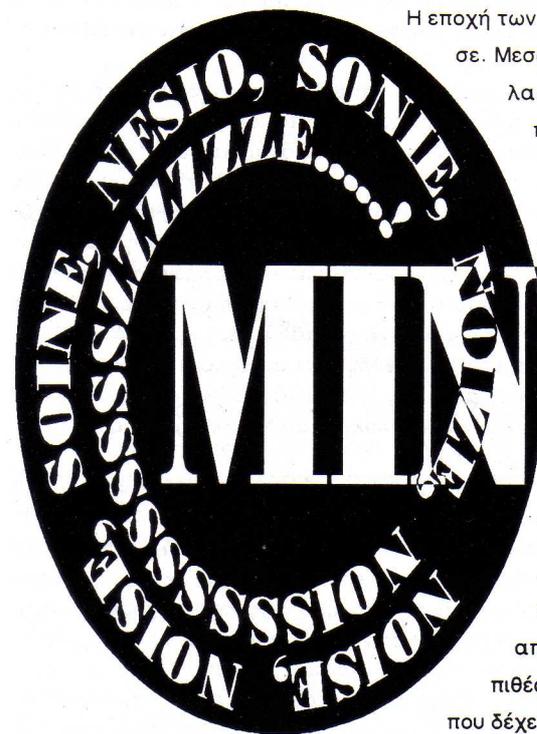
Ναι, επένδυσε πολλά στην ιστορία αυτή και τελικά μόνο κακό έκανε. Ο πόλεμος αυτός δεν ήταν δικός μας. Τώρα την πάτησε, αλλά τι σημασία έχει πιά; Πάντως κρίμα που δεν ήσουν πριν 7 χρόνια στη Βοστώνη, ήταν μία ψώνιο πόλη...

Με τον David η κουβέντα συνεχίστηκε. Μιλήσαμε για τα σκατά της Ελλάδας, το Μητσοτάκη, το ρατσισμό στην Αμερική, τα γεγονότα του LA, για την Γερμανία όπου έπαιξαν οι Lemonheads και τους φασίστες ο κίνδυνος των οποίων αρχίζει να γίνεται παραπάνω από ορατός. Πριν δυο χρόνια, η Κου Κλουξ Κλαν είχε βγει και μοίραζε προκηρύξεις στην Harvard Square. Ο David πιστεύει ότι πολλοί μπάτσοι είναι μέλη της.

Καταλήξαμε σε ένα μπαρ με φλιπεράκια κι ο David κέρασε τις μπύρες...

Thanks To Amy Kuemmerle...

Βαρεμένος από τον καθαρό αέρα του Τέρναουτ και της Βελγικής υπαίθρου, ο Γιάννης Καστανάρας κάνει τον μοναδικό απολογισμό του για τη χρονιά που πέρασε.

Η εποχή των Θαυμάτων έφτασε. Μεσσίες - κουραφέξαλα. Σατανάς - ανύπαρκτος. Ένα μεδούλι όλη η Γη, αλλάζει κάθε μέρα πρόσω-

MINISTRY IN AN ALIEN LAND

πο, τρομαγμένη από τις αναίτιες επιθέσεις και εισβολές που δέχεται. Ο Al Jourgensen

το ξέρει πολύ καλά αυτό. Γενικά συμπεριφέρεται σαν κάποιος που γνωρίζει τα πάντα. Είναι αστεία σοβαρός, ένας γαμιόλης γεμάτος αυτοπεποίθηση και θράσος. Γι' αυτό και πριν μερικά χρόνια άλλαξε όνομα. Τώρα λέγεται Alien Jourgensen. Κάτι από Nile Rogers, κάτι από Charles Manson... Sex. Drugs. Rock 'n' roll. Εξάλλου το Σικάγο όπου γεννήθηκε και ακόμα ζει (μάλλον την εποχή αυτή μετακόμισε/μετακομίζει/θα μετακομίσει στο Τέξας), θυμίζει τοπίο από άλλο πλανήτη. Όπως και κάθε αμερικάνικη μεγαλούπολη. Όπως και κάθε μεγαλούπολη του Κόσμου...

Οι Ministry είναι ένα από τα πολλά project στα οποία ο Alien είναι μπερδεμένος. Και πριν κυκλοφορήσει το περσινό και τελευταίο αριστούργημα "Psalm 69: The Way To Succeed And The Way To Suck Eggs", ίσως για πολλούς οι Revolting Cocks να ήταν περισσότερο γνωστοί από τους Ministry. Ο Alien είναι Αμερικανοκουβανός. Αυτό τα λέει όλα. Μπορεί όμως και να μη λέει και τίποτα. Η μουσική των Ministry είναι ένα φαινομενικά δύσκολο πείραμα. Αν τους προσέξεις, διαπιστώνεις πως το κόλλημα είναι μεγαλύτερο απ' ότι φανταζόσουν, πέρα από όλα όσα έχουν κατά καιρούς γραφτεί στον Τύπο. Κάτι που συνέβει στον γράφοντα με το "The Land Of Rape And Honey": Η εφιαλτική μαγεία του, ήταν μιά συγκλονιστική εμπειρία. Τρελαμένα σάμπλερς, κιθάρες που ακούγονταν σαν αγκομαχητό ενός τέρατος από το Διάστημα. Ταχύτητες που αιχμαλίζαν και φωνητικά χαμένα μέσα σε ένα μηχανικό παραλήρημα. Αν οι Stooges προσπάθησαν να δημιουργήσουν θόρυβο, οι Ministry είναι θόρυβος.

Το "The Land Of Rape And Honey" κυκλοφόρησε το 1988 και ο Alien υπογράφει την παραγωγή με το όνομα Hyro Luxa, ενώ ο βασικός του συνεργάτης Paul Barker τον βοηθά υποδουόμενος κάποιον Hermes

Ran (και τα συμπεράσματα δικά σας). Οι δύο αυτοί κύριοι αποτελούν το βασικό πυρήνα τους εκτρωματικού βιομηχανικού μεγαλουργήματος που ακούει στο όνομα Ministry. Δύο ηλεκτρικοί τρομοκράτες περιστοιχισμένοι από διάφορους άλλους εκλεκτούς συνεργάτες. Οι Ministry ανέκαθεν ήθελαν να είναι ένα "κανονικό" συγκρότημα. Για διάφορους λόγους όμως, τα υπόλοιπα μέλη δεν βρίσκονται πάντοτε στην ίδια ευθεία με τους δύο Κυρίαρχους του Παιχνιδιού.

Το πρώτο EP των Ministry κυκλοφόρησε το 1981. Πάει καιρός δηλαδή. Είχε τίτλο "Cold Life" και τοποθέτησε την Wax Trax! του Σικάγο στον χάρτη των ανεξαρτήτων εταιρειών της Αμερικής. Δεν είχε και μεγάλη σχέση με τα πρόσφατα δημιουργήματα του γκρούπ.

Μάλλον, δεν είχε καμμία σχέση. Ούτε και ο Barker συνεργαζόταν ακόμα με τον Al. Κι όταν ένα χρόνο μετά οι Ministry υπόγραψαν στην Arista εκτός από τον Jourgensen, το συγκρότημα αποτελούσαν ο ντράμερ Stephen George και μερικοί session

μουσικοί. Το πρώτο τους άλμπουμ λεγόταν "With Sympathy" (στη Βρετανία ο τίτλος άλλαξε σε "Work Of Love", εξαιτίας του ομώνυμου club - hit) και στην παραγωγή βοήθησε ο Ian Taylor με τον Vince Ely των Βρετανών Psychedelic Furs. Επρόκειτο μάλλον για ένα μοντέρνο χορευτικό funk, με χαοτικά φωνητικά και αστείους στίχους. Ο Al την εποχή εκείνη ήταν όμορφος. Κοντούλης, αλλά όμορφος. Η Arista ήθελε να τον παρουσιάσει σαν τον Αμερικάνο Howard Jones. Ο Al είχε διαφορετική γνώμη. Τους την πέταξε κατάμουτρα... **"Οτιδήποτε κάνω, είναι μιά αντίδραση στην ίδια την ιστορία μου. Όπως όταν οι γονείς σου σε συμβουλεύουν να μην καπνίσεις "χόρτο". Αμέσως βγαίνεις έξω και αγοράζεις. Όταν**

υπέγραψα στην Arista νόμιζαν πως θα με έκαναν σαν τον Howard Jones. Είπα: "άντε γαμηθείτε, θα παράγω των ήχο ηλεκτρικής σκούπας για τα επόμενα 5 χρόνια." Κι αυτή είναι μιά επανάσταση. Όταν μου υποδεικνύουν τι πρέπει να κάνω, για μένα αυτό είναι το πιά κενό, το πιά απαίσιο πράγμα που μπορεί να μου συμβεί".

Οι Ministry λοιπόν, ηχογραφούν για λογαριασμό πολυεθνικής. Πολλοί ενοχλούνται από αυτό. Μα ο Jourgensen έχει έτοιμη την

πάντηση για μιά ακόμα φορά. Και μάλιστα καλοπληρωμένη. "Δεν οροιδεύω τον εαυτό μου. Ξέρω πως εργαζομαι για ένα από τα μεγαλύτερα Κακά του κόσμου. Δεν προσπαθώ να το παίξω σωστός" όπως ο Morrissey. Ξέρετε για ποιά εταιρεία γράφει δίσκους; Για την EMI. Η EMI - Thon είναι η τρίτη μεγαλύτερη εταιρεία κατασκευής οπλικών συστημάτων του κόσμου κι εκείνος τραγουδάει πως "το κρέας είναι φόνος"...

Ας σοβαρευτούμε λιγάκι! Η άποψή μου είναι πως το σύστημα πρέπει να το καταστρέφεις από τα μέσα του, να διαβρώνεις την ύπαρξή του. Που ξέρετε, μιά μέρα μπορεί ν' αγοράσω κι εγώ ένα δορυφόρο - φωνιά!"

Τα αστεία έπρεπε να πάρουν τέλος. Ο Jourgensen ήξερε. Αυτός ο τύπος πάντα ήξερε... Το άλμπουμ "Twitch" του 1986 (Sire) φρίκαρε όλους όσους περίμεναν να δουν τους "Ministry" σαν μαριονέτα στα χέρια πολυεθνικής. Η εποχή της συμπόνοιας είχε τελειώσει. Καλώς ορίσατε στην Κυριαρχία της Κόλασης. Το "Twitch" ήταν ένα άγριο θηρίο, την παραγωγή του οποίου ανέλαβε ο Adrian Sherwood. Είναι η πρώτη φορά που το όνομα του Paul Barker εμφανίζεται δίπλα στους Jourgensen. Ο Barker είναι ένας μετανάστης από το Σηάτλ, μέλος των Blackouts, που έτσι κι αλλιώς δεν έχει να χάσει και τίποτα... Ο AI σχεδόν ψιθυρίζει τους στίχους (με την αγγλική προφορά του), διαστρέφει τα πάντα, μιξάρει θορύβους, δημιουργεί μη-μουσικά ηχητικά κολάζ, πειραματίζεται σε όργανα και σάμπλερς και σιγά - σιγά χτίζει το οικοδόμημα το οποίο λίγα χρόνια μετά θα αφήσει άναυδο ολόκληρο τον μουσικό κόσμο. Οι συνεργάτες του υποστηρίζουν πως όταν θέλει να πειραματιστεί σε ένα νέο ήχο, δε θα ησυχάσει αν δε βρει την κατάλληλη δόμηση, **"ακόμα κι αν χρειαστεί να περάσουν δέκα ώρες, δέκα μέρες, δέκα χρόνια, μιά ολόκληρη γαμημένη ζωή"** (Chris Conelly, τραγουδιστής των Revolting Cocks και άλλων συναφών projects, άρχισε τη συνεργασία του με τον AI αφού εγκατέλειψε τους Fini Tribe και την Βρετανία το 1987). Την έκρηξη του "Twitch" ακολούθησε το "The Land Of Rape And Honey". Είχε προηγηθεί το "Twelve Inch Singles 1981 - 1984" στην Wax Trax! που είναι ακριβώς αυτό που αναφέρει ο τίτλος με μερικά remix. Η Wax Trax! έχει γίνει πλέον παιχνίδι στα χέρια του Jourgensen και της παρέας του, που ανακαλύπτει όλο και περισσότερα καινούργια ονόματα, ενώ παράλληλα ευθύνεται για την κυκλοφορία πολλών άλλων γκρουπ (Front Line Assembly, KMFDM, Front 242) που ασχολούνται με τον πειραματισμό του θορύβου και την industrial αισθητική, κάνοντάς τα περισσότερο προσιτά στο αμερικάνικο κοινό..

Το "The Land Of Rape And Honey" είναι το ακριβές δείγμα για την μελλοντική εξέλιξη των Ministry. Μιά τελετή μουσικού ολοκληρωτισμού, ένα ανοσιούργημα υπεροχής πάνω στα σαθρά θεμέλια κάθε κοινωνικού συστήματος. Ο Jourgensen δεν κάνει πολιτική. Παίρνει/E-παιρνε ναρκωτικά. Πολλά ναρκωτικά. Κυρίως ψυχεδελικά. Αυτό τουλάχιστον υποστηρίζει. Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να ρωτήσετε τα τατουάζ στο κορμί του. Όταν πάντως τον ρωτάνε, γελάει και λέει πως ναι, έπαιρνε πολλά, αλλά τώρα πιά δεν τα χρησιμοποιεί τίποτε. Τον πιστεύουμε απλά επειδή έχουμε βαρεθεί

να φτιάχνουμε σάπιους ήρωες. Ο Barker από την άλλη, υποστηρίζει πως ο AI κάνει απλά το κέφι του, δουλεύοντας τους κάθε λογής δημοσιογράφους που θέλουν να μιλήσουν μαζί του. Αδιαφορεί. Σπάνια μιλάει σε συνεντεύξεις. Πολύ σπάνια. Και μονάχα όταν έχει πραγματικά να πει κάτι. Βαρέθηκε τόσα χρόνια να διδάσκει την ιστορία των Ministry σε κουφούς. Προτιμάει να κλείνεται στα Trax

Studios και να παίζει με τα σάμπλερς ή τις κιθάρες. Εξάλλου δεν του αρέσουν οι περιοδείες. Όταν δεν βρίσκεται στο στούντιο, προτιμά να παρακολουθεί χόκει στην τηλεόραση -είναι φανατικός οπαδός του αθλήματος- μαζί με την γυναίκα του Patty (που για χρόνια υπήρξε και μάνατζέρ του) και την κόρη του Adrienne.

Πέρα από αυτά, ο AI θεωρεί την συνεργασία του με άλλους μουσικούς ζωτική ανάγκη. Έχει φτιάξει τους 1000 Homo DJs, τους Revolting Cocks, τους Lard (συνεργαζόμενος με τον Jello Biafra), τους Pailhead (ένα ψευδο-disco σχήμα με τον Ian McKaye των Fugazi) και ένα σωρό άλλους καλλιτέχνες. Κατά τη διάρκεια της "Mind Tour" (1989), εκτός από τον AI και τον Paul, το γκρουπ απάρτιζαν οι Chris Conelly (Fini Tribe), Terry "Tezz" Roberts (Discharge), Nivek Ogre (Skinny Puppy) και Martin Atkins (PIL, Killing Joke). Βρισκόμενοι στο Σαν Φρανσίσκο, κατά τη διάρκεια της συναυλίας ο El Duce των Mentors σκαρφάλωσε στη σκηνή και κατούρησε το κοινό. Ολοι αυτοί οι απίθανοι τύποι, έχουν παίξει ίσως τον σοβαρότερο ρόλο στο έργο των Ministry.

Αποκαλούν τον AI τονό του βιομηχανικού grind. Ο ίδιος απλά θέλει να τον φωνάζουν Alien. Το νέο του όνομα άρχισε να το χρησιμοποιεί αφού κυκλοφόρησε το "The Mind Is A Terrible Thing To Taste" (1989) που καθιέρωσε τον ήχο τους. Κομμάτια δυναμίτες, ο Chris Conelly καλείται να τραγουδήσει τα "Cannibal Song" και "Never Believe". Ολα βαιίνουν καλώς. Καλώς. Μιά κουβέντα είναι. Πάντως ο Alien είναι ικανοποιημένος. Η μουσική των Ministry είναι πιά αποδεκτή και το γεγονός πως την αποδέχεται -έστω και για τον παρά- μιά πολυεθνική κάτι σημαίνει. **"Οι Ministry στην πραγματικότητα δε σημαίνουν κάτι το διαφορετικό για μένα με το πέρασμα του χρόνου, πέρα από το ότι σταμάτησαν να μας σπάν τα νεύρα και μας αφήνουν να κάνουμε αυτό που θέλουμε. Υπάρχει εμπιστοσύνη, όχι εμπιστοσύνη μάλλον, απλά η υπόθεσή μας**

μυρίζει χρέμα κι έτσι η εταιρεία μας επιτρέπει να λειτουργούμε όπως εμείς νομίζουμε." (A. Jurgensen) Η περιοδείες τους κάτι παραπάνω από πετυχημένες. Πολλές φορές χρειάζεται να μπουρ συρμάτινοι φράκτες που χωρίζουν το κοινό από το γκρούπ, για να συγκρατήσουν τους λυσσασμένους οπαδούς τους που κυριοκλεκτικά δαγκώνουν τα σύρματα θέλοντας να χωθούν μέσα στη δίνη των ενισχυτών. Οι Ministry είναι οι ηγέτες μιά καινούργιας Λατρείας που ξεχυλίζει από οργή, πόνο, αγανάχτιση.

Ο Paul Barker έχει μιά διαφορετική προσωπικότητα. Ηρεμος και σχεδόν πάντοτε καλοδιάθετος, μοιράζεται τα πάντα (σχεδόν) με τον συνεργάτη του και το μερίδιό του στη δημιουργία των

κομματιών των Ministry δεν πρέπει να θεωρείται μικρότερο από εκείνο του Jourgensen. Είναι ο προγραμματιστής. Έχει κι αυτός τις απόψεις του. Για τα πάντα. Ακόμα και για τα ναρκωτικά. "Ας πάρουμε για παράδειγμα το "Just One Fix" από το νέο άλμπουμ. Μιλάει για το πως αισθάνεται κάποιος εθισμένος σε οτιδήποτε και καταντά ανάπηρος, απομακρυσμένος από τους γύρω του. Σ' αυτή την περίπτωση δε μπορείς να κάνεις τίποτε περισσότερο από το να θέσεις όρια γύρω από τον εαυτό σου. Αν θέλεις να δοκιμάσεις όλα τα ναρκωτικά, ακόμα και την γαμημένη ηρωίνη, αν θες να γαμήσεις κάποιον απ' τον κώλο, είναι δικό σου θέμα. Προσωπικά δεν είμαι ενάντια στο μεθύσι, ή τα σκληρά ναρκωτικά, αλλά δεν βρίσκομαι πιά σ' αυτή τη φάση. Εχω κι εγώ τις στιγμές μου, βέβαια..." Και η πρόκληση, ποιό ρόλο παίζει στη ζωή τους Γυμνές χορεύτριες, γυμνοί χορευτές, φουσκωτές

κούκλες... "Θέλουμε να προκαλέσουμε όσο περισσότερο μπορούμε κι αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να υπάρχει κάποιος αισθησιασμός γύρω από όσα κάνουμε. Δεν έχουμε να απολογηθούμε για τίποτα. Κάνουμε αυτό που γουστάρουμε. Εκείνο που προσπαθούμε σαν Ministry, Revolting Cocks ή

οτιδήποτε άλλο, είναι να ταρακουνήσουμε τον κόσμο και μερικές φορές για να το πετύχουμε, γίνονται απαραίτητες μερικές ακραίες τακτικές. Είναι ανάγκη να καταλάβουν τα παιδιά πως πρέπει να πάρουν αποφάσεις για τη ζωή τους και να τις υπερασπιστούν."

Πριν τα φώτα της δημοσιότητας στραφούν ολοκληρωτικά πάνω στους Ministry τον περασμένο χρόνο, ένα live EP (τώρα τι σόι EP είναι αυτό με διάρκεια 40 λεπτών, αυτό είναι ζήτημα που μάλλον δε μας αφορά), το "In Case You Didn't Feel Like Showing Up" χτύπησε τα μαγαζιά. Ακολούθησε ένα βίντεο (90 λεπτών) με τον ίδιο τίτλο, οι θεατές του οποίου πήραν μιά γεύση από όλα όσα διαδραματί-

ζονται από το γκρούπ και τους οπαδούς του πάνω και κάτω απ' τη σκηνή. Προσωπικά είχα την τύχη να το απολαύσω στο Βέλγιο και μπορώ να πω πως θα έδινα πολλά για να μπορέσω να είμαι παρών σ' αυτή τη Μυσταγωγία. Την ίδια χρονιά, ο Paul Barker δημιουργεί ένα δικό του project. Ονομάζονται Lead Into Gold και η Wax Trax! εκδίδει το πρώτο τους άλμπουμ με τίτλο "Age Of Reason". Η φωνή του Paul, επιτηδευμένα αρτίστικη, οδηγεί μερικά tracks που γελοιοποιούν κάθε έννοια μουσικής. Παράλληλα κυκλοφορεί και ένα 12ιντσο με ένα κομμάτι από το άλμπουμ και δύο ακυκλοφόρητα με γενικό τίτλο "Chicks & Speed: Futurism".

Κάπως έτσι, οι Ministry κατακλύουν την σύγχρονη εποχή. Χωρίς πλάκα. Το "Psalm 69: The Way To Succeed And The Way To Suck Eggs" ακούγεται σαν το θόρυβο που κάνει κάποιος που μασάει και καταπίνει γιαλιά μπροστά σε ένα μικρόφωνο συνδεδεμένο με ενισχυτή που παράγει μερικές χιλιάδες

watts. Χωρίς πλάκα. Το "Psalm 69" είναι η κυριαρχία του Απόλυτου και ο Jourgensen έχει αυτή τη φωνή που συνήθως αποδίδουν στο Σατανά στις ταινίες Τρόμου. Χωρίς πλάκα. Και είναι κι αυτή η αγγλική προφορά του... Χωρίς πλάκα. Το "Psalm 69" δημιουργήθηκε μόνο για ένα σκοπό: Να τρομοκρατήσει. "Καλά", λενε μερικοί. "Μόδα είναι, όλοι θέλουν κάτι διαφορετικό. Βαρέθηκαν το rock 'n' roll και θέλουν να το λιανίσουν". Μα αν αυτό δεν είναι rock 'n' roll κύριοι, τότε τι στο διάβολο είναι rock 'n' roll; Αν οι τάσεις αυτού του γκρούπ να οδηγήσουν το κοινό τους στην ομορφότερη αυτοκαταστροφή δεν είναι και ο απώτερος στόχος του rock 'n' roll, τότε γιατί ακούμε rock 'n' roll; Σίγουρα πάντως όχι για να τέρψουμε τα αυτιά μας...

Δεκαπέντε μήνες χρειάστηκαν για να ολοκληρωθεί αυτό το άλμπουμ. Και κάθε φορά που βρίσκονταν στο στούντιο, οι συνήθως ορθάνοιχτες πόρτες του Trax ήταν ερημητικά κλειστές. Λες και ήταν στρατόπεδο συγκέντρωσης... Επειδή όμως οι αρχικές ηχογραφήσεις είχαν πολύ καθαριστικό προσανατολισμό, ο Jourgensen και ο Barker ξαναδούλεψαν τα κομμάτια. Κόστισε 329.000 δολάρια, τρεις φορές δηλαδή περισσότερο από τον αρχικό προϋπολογισμό. Ο Barker λέει: "Ένα συγκρότημα που δεν έχει συγκεκριμένο ήχο, χρειάζεται συνέχεια να ρισκάρει. Στην αρχή είχε πλάκα όταν είδαμε πως τα κομμάτια ήταν πολύ μεταλλικά. Επειτα κάναμε πίσω, αναρωτώμενοι αν τελικά αυτό ζητάμε σαν

Κονοέριο

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΟΡΓΑΝΩΝ

(καινούργια -

μεταχειρισμένα)

Fanzines / έντυπα

(και παλιά τεύχη)

ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ 55, ΧΑΛΑΝΔΡΙ,

ΤΗΛ. 68 40 404

αποτέλεσμα. Ετσι καταλήξαμε στο συμπέρασμα να τα φτιάξουμε απ' την αρχή. Υπήρξαν φάσεις που θέλαμε να σπάσουμε τα κεφάλια μας στον τοίχο. Δουλεύαμε μέρες ολόκληρες και ξαφνικά το αποτέλεσμα έμοιαζε να μην οδηγεί πουθενά. Πιστεύαμε πως δε θα μπορούσαμε να ξαναγράψουμε ούτε ένα κομμάτι, δε θέλαμε να ξανακούσουμε τίποτα γύρω από τη μουσική."

Τριάντα κομμάτια γράφτηκαν κατά την ηχογράφιση του "Psalm". Εννέα επιλέχτηκαν για το άλμπουμ ενώ τα υπόλοιπα θα διασκορπιστούν στα διάφορα projects του γκρούπ. Υπάρχουν ένα σωρό σχέδια που έχουν μπει σε εφαρμογή. Ολοκληρώνεται το νέο άλμπουμ των Revolting Cocks, ο Jello Biafra απομένει να προσθέσει τα φωνητικά στο νέο έργο των Lard, συνεργάστηκαν με τους Red Hot Chili Peppers και τους Jesus & Mary Chain, βιντεοσκοπήσαν και κυκλοφόρησαν το 12ιντσο "Jesus Built My Hotrod" και γενικά όλους αυτούς τους μήνες δεν πήραν ανάσα. Βλέπετε ο βιομηχανικός εφιάλτης των Ministry πρόκειται να διαρκέσει για πολύ.

Όταν ρωτούν τον Jourgensen για τις επιρροές που δέχτηκε κατά την σύλληψη της ιδέας του "Psalm 69", εκείνος γελάει και η απάντησή του είναι κάτι παραπάνω από απρόσμενη: Cow - punk και country & western. Δεν κρύβει το θαυμασμό του για την country. "Το ομώνυμο κομμάτι του άλμπουμ είναι ακριβώς το ίδιο τραγούδι με το "Before You Go" του Buck Owens", λέει με αποπλιστική ειλικρίνεια. "Είναι βέβαια μόνο η βασική του δομή.

Όταν προσπάθησα να το εξηγήσω σε κάποιον, με αποκάλεσε παράφρονα!" Παράφρονας ή όχι, ο Jourgensen είναι ιδιοφυΐα. Αλλά οι έννοιες αυτές κάπου συναντώνται, έτσι δεν είναι;

Για την ηχογράφιση επιστρατεύτηκαν διάφορα επίτιμα μέλη των Ministry: Ο παλιός συνεργάτης τους, ντράμερ Bill Rieflin. Στα συνθεσάιζερ βρέθηκε ο Michael Balch, ιδρυτικό στέλεχος των Καναδών Front Line Assembly. Και ο κιθαρίστας Mike Scaccia, μέλος των θρυλικών (ήδη) Τεξανών death metal Rigor Mortis. Μέχρι και ο Gibby Haynes των Butthole Surfers, κάνει φωνητικά στο "Jesus Built My Hotrod". Τραγουδάει σαν τον Hank Williams. "Βρισκόταν στην πόλη και πέρασε να μας δει. Ήταν στη διάρκεια του Lollapalooza, μπήκε στο στούντιο και μας χαιρέτησε. Προτού να το καταλάβουμε βρέθηκε μεθυσμένος και του πασάραμε ένα μικρόφωνο!" (A. Jourgensen)

Οι Ministry το περασμένο καλοκαίρι πρωταγωνίστησαν στο "Lollapalooza". Και δεν είχε γίνει ακόμα το μεγάλο "μπαμ" του άλμπουμ. Επιλέχθηκαν ακριβώς επειδή οι πάνσοφοι διοργανωτές αυτού του επικού περιπλανώμενου τσίρκου γνώριζαν την ιδιαιτερότητα του σώου των Ministry. (Κόκκαλα από ζώα, νεκροκεφαλές κ.λ.π.) Και δεν έπεσαν έξω. Χιλιάδες κόσμος από όλη την Αμερική λάτρεψε το γκρούπ γι' αυτό ακριβώς που ήταν. Τα λόγια περισσεύουν. Κάθε φορά που ανοίγω στο τέρμα την ένταση του στερεοφωνικού για να ακούσω για νιοστή φορά το "Psalm 69", οι τοίχοι βουλιάζουν...

FUCK THAT WEAK SHIT !

- AFGHAN WIGS**
Uptown Avondale (12" EP/CD)
- POND**
Wheel (12" EP/CD)
- SPRINKLER**
More Boy, Less Friend (LP)
- UNSAFE**
1989 - 1992 - The Singles (LP/CD)
- HERETICS**
Goat Milk Fudge (LP/CD)
- IGGY POP**
Kill City (CD)
- SUPERCHUNK**
On The Mouth (LP/CD)
- CELL**
Slo Blo (LP/CD)
- AMERICAN RUSE**
Break It Up (LP/CD)
- CINECYDE**
I Left My Heart In Detroit City (LP/CD)

MERLIN'S GRAPHICS

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. 7249370

GET HIP, SUB POP,
BOMP, HELTER SKELTER,
REPULSION, AMPHETAMINE REPTILE,
CITY SLANG

the BLUE JEANS

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Βρισκόμαστε στα 1993 και οι Blue Jeans διανύουν τον ένατο χρόνο παρουσίας τους στα τεκτονόμενα της ελληνικής rock 'n' roll σκηνής. Κι αν σκεφτούμε πόσα γκρούπ κατάφεραν να φτάσουν αυτό το ρεκόρ, τα δάχτυλα ενός χεριού είναι αρκετά και περισσεύουν. Οι Blue Jeans συνεχίζουν απτόητοι. Εχοντας κυκλοφορήσει το πρώτο τους ομώνυμο EP στην Wipe Out! το 1987 (με ελληνικό στίχο) και συμμετέχοντας στη συλλογή "Studio II Collection" και στην βιντεοκασέτα "The Opticoacoustic Bomb" της Fifth Dimension, έκριναν πως έφτασε πλέον το πλήρωμα τού χρόνου για να ετοιμάσουν το πρώτο τους άλμπουμ. Ηδη, μετά το EP ο στίχος έγινε αγγλικός. Το "Hard Time" (Studio II), χτυπάει τα μαγαζιά αυτό τον καιρό, ένα κράμα αρχέγονου rockabilly με σύγχρονα στοιχεία. Τα δύο τρίτα του γκρούπ, ο Αλέξης (κιθάρα/φωνή, μοναδικός από την original σύνθεση του γκρούπ) και ο αδερφός του ο Στέλιος (μπάσο) μιλάνε στο MMB, ενώ ο Ζαφείρης (ντραμ) και το επίτιμο μέλος Αγγελος (σαξόφωνο) απουσιάζουν... φανερά!

Οι Blue Jeans είναι το αρχαιότερο rockabilly συγκρότημα στον ελληνικό χώρο και αυτό είναι κάτι που πρέπει να το λάβετε πολύ σοβαρά υπ' όψη σας...

- Κοντεύετε να κλείσετε την πρώτη σας δεκαετία σαν Blue Jeans. Ολα αυτά τα χρόνια πως είδατε το rockabilly σαν μέσο έκφρασης στην Ελλάδα σε σχέση και με τα γκρούπ και με το κοινό;

Αλέξης Κατ' αρχήν δε μας ενδιαφέρει να απευθυνόμαστε μονάχα σε κόσμο που ακούει rockabilly. Είμαστε οι απεσταλμένοι του Θεού για να διδάξουμε στο ελληνικό κοινό το rockabilly! (γέλια). Την εποχή που ξεκινήσαμε, γύρω μας υπήρχε ένας πυρήνας που άκουγε αποκλειστικά rockabilly. Κάπου η κατάσταση αυτή τελμάτωσε, δεν πήγαινε παραπέρα. Στην αρχή είχε πολύ πλάκα, αλλά μετά αρχίσαμε να σκυλοβαριόμαστε. Δε μπορείς να παίζεις μουσική και να απευθύνεσαι σε 300 συγκεκριμένους οι οποίοι είναι μιά ζωή οι ίδιοι. Ο κόσμος πάντως ανανεώνεται συνέχεια. Εκτός από καθαρούς ροκαμπιλιάδες, στις συναυλίες μας έρχονται κι άλλοι κόσμος που αναζητάνε το fun. Παλιότερα βέβαια υπήρχε μεγαλύτερη κίνηση και την εποχή που ξεκινήσαμε, γινόταν πανικός που συνεχίστηκε μέχρι το '89, οπότε και η φάση έπεσε. Τώρα τελευταία όμως δείχνει να παίρνει ξανά τα πάνω της.

- Δεν φοβόσαστε μήπως θεωρηθείτε "κολλημένοι" σ' αυτό το πράγμα;

Αλέξης Το μόνο που μπορώ να απαντήσω σ' αυτό, είναι πως οι Blue Jeans παίζουν γαμημένα, τελειωμένα δωδεκάμετρα. Αν τώρα κάποιος θέλει καλά και σώνει να βάλει ταμπέλα σ' αυτό, είναι ελεύθερος να το κάνει. Κολλημένοι δεν είμαστε. Δεν ακούμε μόνο rockabilly. Ακούμε τα πάντα. Και πολύ σύγχρονα και πανάρχαια.

Δεν είναι απαραίτητο να είναι δωδεκάμετρο κάτι για να μας φτιάξει. Κι αυτό νομίζω πως φαίνεται και στη δουλειά μας.

Στέλιος: Αν άκουγες καινούργια συγκροτήματα που παίζουν rockabilly, θα καταλάβαινες ότι οι Blue Jeans δεν είναι κλασικό rockabilly γκρούπ. Εκείνο που κάνουν τα περισσότερα νέα σχήματα, είναι να προσπαθούν να αντιγράψουν πιστά την παραγωγή και τον ήχο των fifties.

Αλέξης Κάποτε το κάναμε κι εμείς. Αλλά έχουμε αλλάξει. Ηχογραφώντας το "Hard Time" μας ενδιαφέρει να φτάσει στον ακροατή, χωρίς εκείνος να χρειαστεί να πει "ωχ, έχω όλους τους δίσκους του Eddie Cochran, αυτός πως μου ξέφυγε;". Αντίθετα πιστεύουμε πως αν ακούσεις Blue Jeans σε κάποιο μπαρ, ας πούμε, θα τους καταλάβεις αμέσως. Μπορεί το κομμάτι να είναι δωδεκάμετρο, να μοιάζει με χίλια δυό άλλα πράγματα, αλλά πάντα υπάρχει κάτι προσωπικό. Ετσι τουλάχιστον θέλω να πιστεύω εγώ.

- Πως λειτουργεί για σας η μουσική σαν μέσο διασκέδασης; Αλέξης Πιστεύω πως η μουσική έγινε για το fun. Έγινε για να σε φτιάχνει, να σε ανεβάζει και εγώ ακούω μόνο τέτοια μουσική. Αυτός είναι ο λόγος ύπαρξής της.

- Δε νομίζω να υπάρχουν πολλά συγκροτήματα που κινούνται στο δικό σας χώρο...

Αλέξης Υπάρχουν! Οχι πολλά, αλλά καλά. Είναι ο Αλέξανδρος Πέρος και οι Lone Stars απ' τη Θεσσαλονίκη, οι Jive Rockets και οι διαλυμένοι πλέον Outsiders. Ολοι αυτοί που βρίσκονται σε ανάλογο κλίμα ανεβάζουν κι εμάς, επειδή καταλαβαίνουμε πως όσα κάνουμε έχουν κάποιο λόγο.

- Αν υποθέσουμε πως υπήρξε κάποια, ας την ονομάσουμε "αναβίωση" του rockabilly από τα τέλη των seventies, πως την βλέπετε εσείς μέχρι σήμερα;

Αλέξης Μάλλον η ιστορία ξεκίνησε από την Αγγλία.

Στέλιος Μπορεί όμως και να μην είναι σωστός ο όρος "αναβίωση". Δηλαδή υπήρχαν καλλιτέχνες από το '50 μέχρι σήμερα που τροφοδοτούσαν αυτή τη σκηνή χωρίς διακοπή. Απλά ξαφνικά εμφανίστηκαν μπάντες όπως οι Stray Cats που απευθύνονταν και σε άλλο κοινό, οπότε υπήρξε μιά μεγαλύτερη στροφή προς αυτό το είδος. Αλλά το νέο του ξέσπασμα ξεκίνησε από την Αγγλία και το αστείο είναι πως οι Stray Cats ήταν Αμερικάνοι που μετανάστευσαν εκεί από τη Νέα Υόρκη. Η σχέση τώρα που υπάρχει ανάμεσα σε όλα αυτά τα γκρούπ είναι μάλλον δύσκολο να περιγραφεί. Χωρίζονται στους καθαρά "κολλημένους" και σε εκείνους που προσπαθούν να περάσουν καινούργια στοιχεία. Και μιλάμε για rockabilly καθαρά κι όχι για psychobilly, που αν και είναι στενά συνδεδεμένο με το rockabilly, στην ουσία διαφέρει.

- Δηλαδή;

Ας πούμε, psychobilly ονομάστηκαν αυτά τα γκρούπ που έπαιζαν punk - rockabilly, όπως για παράδειγμα οι Meteors. Αργότερα έτσι χαρακτηρίσαν και τους Cramps. Μπερδεμένα πράγματα.

Αλέξης Μάλλον πρόκειται για ένα ακόμα παιχνίδι των εταιρειών που προσπαθούν να περάσουν κάποια μόδα, ή ένα νέο στυλ. Ετσι, για να αλλάζουν τα ονόματα. Απλά, άλλοι παίζουν πιό σκληρά και άλλοι προσθέτουν άλλα στοιχεία στη μουσική τους που δεν

υπήρχαν από τη γέννηση του rockabilly.

- Πως κρίνετε τις εμπειρίες σας στην ηχογράφηση του EP και του άλμπουμ;

Αλέξης: Σίγουρα το EP ήταν καλό για την εποχή που βγήκε. Προσωπικά έμεινα ευχαριστημένος. Φυσικά δεν έχει καμμία σχέση με το LP. Εχουν περάσει άλλωστε τόσα χρόνια.

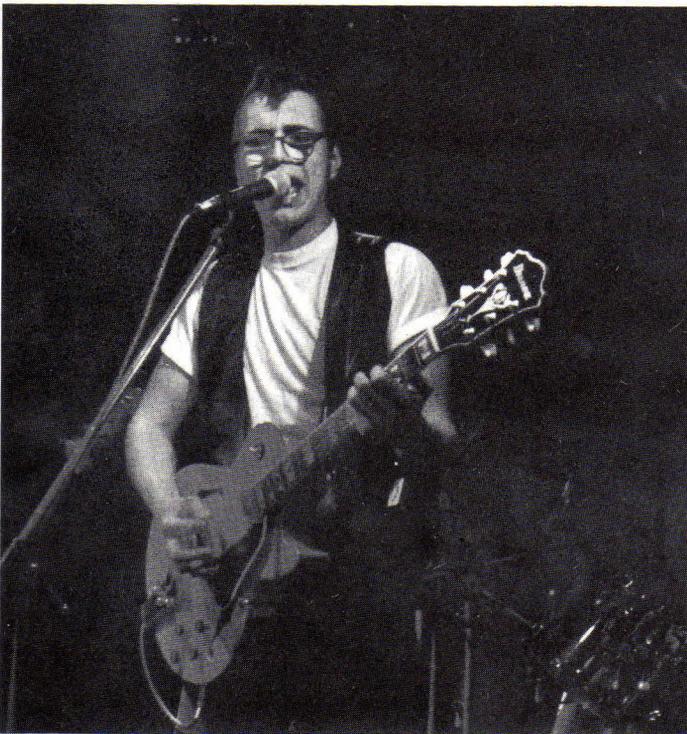
Στέλιος: Κι όλα αυτά τα χρόνια οι Blue Jeans έχουν ζήσει χιλιάδες καταστάσεις που θα χρειάζονταν 8 Merlin's για να αναφέρουμε. Η αλλαγή νοοτροπίας, οι αλλαγές συθέσεων και ένα σωρό άλλα πράγματα. Χωρίς αυτό να σημαίνει πως δε μου αρέσει κι εμένα το EP...

Αλέξης: Όταν ξεκινούσαμε δεν είχαμε δει ούτε ένα rockabilly συγκρότημα. Υπήρχαν κάποιοι δίσκοι που βρίσκαμε με το ζόρι. Τώρα πως κολλήσαμε μ' αυτή την ιστορία... ούτε κι εγώ μπορώ να εξηγήσω. Απλά έκασε η φάση. Όταν πήραμε τις κιθάρες, δεν είχαμε κάποια εικόνα να μιμηθούμε, δεν υπήρχε κάποιο βίντεο να δούμε τον Gene Vincent ή τον Cochran κι αυτή είναι η διαφορά μας με τα νέα συγκροτήματα. Εκείνα είχαν την ευκαιρία να δούνε έστω τους Blue Jeans. Εμείς δεν είχαμε πρότυπα, όπως δεν είχαν και οι Last Drive όταν ξεκινούσαν ένα χρόνο πριν από μας.

- Στο άλμπουμ υπάρχουν αρκετές διασκευές. Τι σας ώθησε να τις παρουσιάσετε;

Στέλιος: Το γεγονός ότι αυτά τα κομμάτια πιά, τα θεωρούμε δικά μας.

Αλέξης: Κι έτσι λειτουργούν αυτές στο rockabilly κύκλωμα. Πάντως στην επόμενη δουλειά μας θα κυτάξουμε να τις μειώσουμε, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα πάψουν να υπάρχουν. Και στα σώου μας, τα μισά κομμάτια είναι διασκευές. Εννοείται πως πολύ θα ήθελα

να είχα γράψει το "Not Fade Away" το οποίο έπρεπε οπωσδήποτε να υπάρχει στο άλμπουμ. Είναι το αγαπημένο μου και οι Blue Jeans το παίζουν από το ξεκίνημά τους.

- Πείτε μας μερικά πράγματα για την δημιουργία του "Hard Time".

Αλέξης: Ας ξεκινήσουμε από το γιατί οι Blue Jeans τόσα χρόνια δεν έχουν κάνει δισκογραφική δουλειά. Υπήρχε το πρόβλημα της σύνθεσης, αλλά το πιο σημαντικό είναι πως δεν είχαμε καλές

προτάσεις. Είχαμε κάποιες, αλλά η νοοτροπία τους δεν μας συνέφερε. Δεν μας άρεσε αυτό το στυλ "είμαστε συνεταιρικά", δηλαδή "βάλτε εσείς το στούντιο, να βάλουμε εμείς το βινύλιο". Θέλαμε κάποιος να πιστέψει πραγμα-

τικά σε μας. Ξέρουμε ότι η αγορά είναι περιορισμένη και που μπορούν να κινηθούν οι πωλήσεις των δίσκων. Ψάχναμε λοιπόν κάποιον που να καταλάβει πως αν μη τι άλλο θα βγάλει τα έξοδά του, ότι αξίζει η προσπάθειά μας και ότι θα πληρώσει όλα όσα χρειάζονται μέχρι να ολοκληρωθεί η δουλειά. Για το "Hard Time" δεν βάλαμε δίφραγκο!

Στέλιος: Μπορούσαμε, αν θέλαμε, να βγάλουμε μόνοι μας το δίσκο. Θα βρίσκαμε κάπως τα χρήματα. Αλλά δεν ήταν αυτή η ιδέα μας. Ενώ έτσι που έγινε η δουλειά, μπήκαμε στο στούντιο χωρίς άγχος, κάναμε ότι θέλαμε, γι' αυτό και βγήκε σωστό όσον αφορά και την παραγωγή.

Αλέξης: Χώρια που δεν ξεπεράσαμε το budget... Δεν εκμεταλλευτήκαμε κανέναν. Οχι δηλαδή, επειδή άλλος βάζει τα λεφτά, εμείς καθόμαστε και πίνουμε μπύρες! Καταλάβαμε ότι κάποιος πιστεύει σε μας και επενδύει τα λεφτά του. Αυτό τουλάχιστον έπρεπε να το σεβαστούμε. Όσον αφορά το αποτέλεσμα που βγήκε... ηχογραφήσαμε στο ίδιο στούντιο από πολύ παλιά. Το αισθανόμαστε σαν σπίτι μας. Μπαίνουμε μέσα, κουρδίζουμε και παίζουμε. Γράψαμε πολύ εύκολα.

Στέλιος: Ναι, όσον αφορά το παίξιμο. Η παραγωγή είχε μεγάλες δυσκολίες βέβαια, ακριβώς επειδή ζητούσαμε αρκετά καινούργια πράγματα.

Αλέξης: Με την παραγωγή ασχολήθηκαν περισσότερο ο Στέλιος και ο ηχολόγητης του στούντιο. Εγώ ανακατεύτηκα λιγότερο κι ο Ζαφείρης με τον Αγγελο καθόλου.

- Μιά και μιλήσατε για τον Αγγελο Μιχαλόπουλο που παίζει σαξόφωνο, ποιός είναι ο ρόλος του; Πολλοί σας θεωρούν τρίο, αλλά η έντονη παρουσία του εδώ και χρόνια μάλλον διαφοροποιεί την άποψη αυτή.

Στέλιος: Χωρίς καμμία αμφιβολία είναι το τέταρτο μέλος των Blue Jeans. Παίζει μαζί μας από το '88.

Αλέξης: Απλά τα κομμάτια στα οποία υπάρχει σαξόφωνο είναι λίγα. Αλλά ανήκει στην οικογένειά μας. Με κανένα τρόπο δεν είναι "session" μουσικός. Είναι Blue Jean...

- Είσατε βασικά ένα live συγκρότημα...

Αλέξης: Όλα αυτά τα χρόνια δεν σταματήσαμε να παίζουμε. Ετοιμαζόμαστε για επιλεγμένες συναυλίες με βάση την κυκλοφορία του άλμπουμ. Μας αρέσει να ανεβαίνουμε στη σκηνή. Παίζουμε αρκετά συχνά και στην επαρχία. Μας γνωρίζουν περισσότερο από το πρώτο EP, που έγινε σχετική επιτυχία και συνέχεια μας ζητάνε να το παρουσιάσουμε. Φέτος παίξαμε στην Κέρκυρα, τη Ζάκυνθο, τα Τρίκαλα, το Αστρος και θέλουμε οπωσδήποτε να ανέβουμε σύντομα στη Θεσσαλονίκη.

- Και κάτι για το τέλος;

Αλέξης: Το rockabilly κάνει καλό περισσότερο στην ψυχή παρά στα αυτιά!

**NOT JUST
ANOTHER
ROCKABILLY
BAND**

Sound explosion

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ : ΕΦΗ ΓΚΟΡΝΥ

Τους Sound Explosion τους γνωρίζετε όλοι... Καλά, υπάρχουν και κάποιοι που δεν τους γνωρίζουν, ευκαιρία να τους μάθουν. Κι αν θυμόσατε εκείνο το κρηκτικό σαπόρτ των Fuzztones, των Onecoat ή των Dead Moon (που σίγουρα θα το θυμόσατε!), έ γι' αυτούς πρόκειται. Η garage ελληνική σκηνή έχει πολλούς φίλους, αλλά συγκρότημα μόνο ένα... Με την κλασική δηλαδή έννοια του όρου. Τους Sound Explosion... Ο Γιάννης (φωνή/κιθάρα), ο Δημήτρης (μπάσσο), ο Στέλιος (farfisa, που το ζήτησε κι η Debra των Onecoat) και ο Σταύρος (ντραμς/απών από την κουβέντα), σχηματίστηκαν το Μάη του '91 και η παρουσία τους έκτοτε ήταν μάλλον συχνή για την αθηναϊκή σκηνή. Εξάρχεια... Κουβέντα καφενεύου, μπύρες, καφέδες και μερικοί παπούδες με μιά λύρα στην απέναντι γωνία μας έχουν πρήξει τ' αυτιά...

Γιάννης: Υπάρχει μιά παρανόηση σε σχέση με το τι είναι garage,

Δημήτρης: Αρμόνιο, μπάσσο, κιθάρα, ντραμς.

Γιάννης: Ο ήχος του garage είναι συγκεκριμένος, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν σου αφήνει περιθώρια να πειραματιστείς.

Δημήτρης: Το θέμα εναπόκειται στον μουσικό, στα άτομα που συμμετέχουν στο συγκρότημα. Πιστεύω ότι οι Sound Explosion κατά κάποιον τρόπο, έχουν ένα αρκετά προσωπικό ήχο.

Γιάννης: Αυτό είναι και το ζήτημα: Κάθε μπάντα να έχει τη δικιά της προσωπικότητα. Να κρατάς τις επιρροές σου, αλλά να μη σταματάς εκεί. Να προχωράς πιά πέρα.

Γιάννης: Σίγουρα το garage έχει ένα συγκεκριμένο αριθμό φίλων, αλλά είναι φανατικό.

Στέλιος: Κι αυτό μάλλον συμβαίνει επειδή δεν προβάλλεται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης...

Γιάννης: Έχετε δει ποτέ κάποιο garage συγκρότημα στην τηλεόραση; Αυτός είναι ο λόγος που οι οπαδοί του είναι φανατισμένοι. Το ίδιο συμβαίνει και στους ροκαμπιλάδες. Είναι ένα κλειστό κύκλωμα.

Η, οι μεταλλάδες...

Δημήτρης: Υπάρχουν τα κοινωνικά και τα αντικοινωνικά είδη μουσικής.

Γιάννης: Αν το garage έφτανε να αγγίξει τα mainstream media, πιστεύω πως οι κλίκες αυτές δεν θα υπήρχαν. Μπορεί να γινόταν χαμός στις αρχές μέχρι τα μέσα των 80s με το garage, αλλά και πάλι ο κόσμος που το άκουγε ήταν περιορισμένος. Εκεί που το Μάντσεστερ υπήρξε μία μόδα που ξεφούσκωσε τόσο απότομα, όσο και φούσκωσε, το garage θα υπήρχε όσο υπάρχει rock 'n' roll. Πάντα δηλαδή θα υπάρχουν μπάντες που θα παίζουν και κόσμος που θα ακούει garage. Εκεί διαφοροποιείται στο ζήτημα "μόδα". Γιατί το garage δεν είναι μόδα. Είναι fun. Έτσι όπως πρέπει να είναι το rock 'n' roll. Ακόμα και το image το χρησιμοποιούμε επειδή μας αρέσει κι όχι γιατί είναι μόδα.

Στέλιος: Δε νομίζω πως το garage πάντως μπορεί να εξελιχτεί. Να αναδημιουργηθεί ναι, αλλά όχι να εξελιχτεί. Σημασία έχει λοιπόν να βάλεις σ' αυτό τον ήχο την δική σου προσωπικότητα και να τον ξαναφτιάξεις προσαρμοσμένο στις δικές σου προοπτικές.

Οι Sound Explosion κάθε άλλο παρά τεμπέληδες είναι. Έχουν επαφές με το εξωτερικό (και το εσωτερικό) και μερικά σχέδια τα οποία βρίσκονται σε εξέλιξη δείχνουν πως, αν μη τι άλλο, το αθηναϊκό γκρούπ σύντομα θα δρέψει δάφνες από τις προσπάθειές του.

Δημήτρης: Υπάρχει ένα σινγκλ το οποίο πρέπει να κόβεται αυτή την εποχή. Τα κομμάτια είναι τα "Some Other Guy" και "Hangover Baby". Ηχογραφήθηκαν στο "Praxis" τον Σεπτέμβρη του '92. Είναι αρκετά κλασικά τραγούδια και τα έχουμε παίξει σε όλες τις συναυλίες μας.

Γιάννης: Δείχνουμε και τις δύο πλευρές μας. Το "Hangover Baby" είναι η σκληρή και άγρια, ενώ το άλλο ακολουθεί μιά περισσότερο μελωδική και έντεχνη γραμμή.

Δημήτρης: Η αμερικάνικη Dionysus μας ζήτησε δυό κομμάτια που ετοιμάζονται να κυκλοφορήσουν σε σινγκλ με τους Cryptones στην

η οποία έχει ξεκινήσει από την Ελλάδα. Κάποια κιθαριστικά γκρούπ που παίζουν σε περισσότερο σκληρές φόρμες, τα έχουν συνδέσει με το garage. Ο σκληρός ήχος, δεν πάει να πει πως είναι και το σήμα κατατεθέν για το garage. Υπάρχουν συγκροτήματά με μελωδικά κομμάτια, όπως ας πούμε το κορυφαίο για μένα garage οι Chesterfield Kings, που έχουν μοναδικές μελωδίες. Στην δεκαετία βέβαια του '80 όταν έγινε το ξέπασμα της σκηνής αυτής, υπήρξαν μπάντες που ακολούθησαν τό το ρεύμα, με αποτέλεσμα ο όρος να αποκτήσει μιά περισσότερο ευρεία έννοια.

Δημήτρης: Αν θα θέλαμε να προσδιορίσουμε με μεγαλύτερη ακρίβεια την ορολογία του garage, θα μπορούσαμε να πούμε "vox, fuzz & farfisa"... Κάτι τέτοιο...

Στέλιος: Αν μιλάμε για το garage σήμερα, είναι ο ήχος του '60 προσαρμοσμένος στον ήχο του '90. Με βάση δηλαδή την παλιά του φόρμα, προσθέτεις το fuzz της κιθάρας και το rock του σήμερα.

Γιάννης: Πάντα στα πλαίσια του '60, ας μην το ξεχνάμε αυτό.

άλλη πλευρά.

Γιάννης: Τα ξαναχογραφήσαμε επειδή δεν μας άρεσε η πρώτη εκτέλεση. Αυτές τις μέρες θα στείλουμε το dat.

Δημήτρης: Το καλύτερο όμως δώρο για μας ήρθε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, οπότε η Music Maniac μας έκανε επίσημη πρόταση για ένα LP σε μία σειρά που ετοιμάζει με τίτλο "Teenage Trash".

Γιάννης: Υπάρχουν πολλά προβλήματα τα οποία αυτές τις μέρες θα κατάξουμε να λύσουμε. Δεν λες όχι σε τέτοιες προτάσεις βέβαια, αλλά υπάρχει το ζήτημα της χρηματοδότησης. Πρέπει εμείς να βάλουμε τα χρήματα για την ηχογράφηση. Το άλλο μας πρόβλημα είναι πως θα θέλαμε να κυκλοφορήσει και σε ελληνική εταιρεία, γιατί θα είναι κρίμα να υπάρχει στην Ευρώπη και όχι στην Ελλάδα.

Δημήτρης: Θα κυκλοφορήσει αυστηρά σε 1000 κομμάτια και μερικές εκατοντάδες CD. Μόλις εξαντληθεί, δεν υπάρχει περίπτωση επανεκτύπωσης από την Music Maniac και για την Ελλάδα αναλογούν μόνο 100 LP και 100 CD.

Γιάννης: Θέλουν να κάνουν απ' ότι καταλάβαμε μία σειρά collectors items.

Δημήτρης: Αλλά στην Ελλάδα όπως έχουν δείξει τα πράγματα μπορούμε να πουλήσουμε σαφώς περισσότερα από 100 άλμπουμ. Είναι όμως τρελό να σε ξέρουν έξω και να σε αγνοούν στην (δική σου τη χώρα...

Στέλιος: Η Music Maniac πάντως δεν θα έχει αντίρρηση να πουλήσει τα δικαιώματα σε άλλη εταιρεία. Για να θεωρείται εξάλλου σπάνιο ένα κομμάτι, παίζει ρόλο και το label.

Δημήτρης: Ο Kastello μας δήλωσε πάντως πως τα δικά του δε βγαίνουν πάνω από 1000 έτσι κι αλλιώς. Δε λες όχι σε μία τέτοια πρόταση σίγουρα, απλά προσπαθείς να κερδίσεις καλύτερους όρους. Αν πάντως μία ελληνική εταιρεία μας ζητούσε να πληρώσουμε το στούντιο και να αναλάβει εκείνη τα υπόλοιπα, δε θα δεχόμαστε ούτε σε 100 χρόνια.

Γιάννης: Νομίζουμε ότι για ενάμιση χρόνο που υπάρχουμε σαν συγκρότημα, έχουμε πετύχει αρκετά πράγματα. Παίξαμε με τρία ξένα γκρούπ, από τα καλύτερα του είδους. Εχουμε δύο επτάιντσα που περιμένουμε να κυκλοφορήσουν τους επόμενους μήνες, την πρόταση της Music Maniac και μία ανταπόκριση ιδανική από τον κόσμο που έρχεται και μας βλέπει. Αυτά είναι που μας στηρίζουν

Δημήτρης: Δε μιλάμε πλέον για βήματα, αλλά για δρασκελιές.

Στέλιος: Και με τη δουλειά μας στο στούντιο φάνηκε περισσότερο το πόσο δεμένοι είναι οι Sound Explosion αυτή τη στιγμή. Κάναμε μόνοι μας την παραγωγή και μείναμε ευχαριστημένοι. Εχουμε τραγούδια που θα μπορούσαν να γεμίσουν δύο άλμπουμ και δύο σινγκλ, χώρια οι διασκευές.

Δημήτρης: Και μάλιστα κομμάτια που θα μπορούσαν να σταθούν στην αγορά από τη στιγμή που λόγω της δουλειάς μου ξέρω τι αγοράζει ο κόσμος...

... Η κουβέντα συνεχίζεται. Οι Sound Explosion μιλάνε για τους Fuzztones. Ήταν η δεύτερη συναυλία που έδινε το ελληνικό σχήμα και ξεσήκωσε αμέσως το κοινό κάτω από τη σκηνή. Οι Fuzztones προσπάθησαν να τους ονομάσουν αλλά οι δικοί μας δεν κώλωσαν. Οι Overcoat ήταν πιάδ συννεοήσιμοι. Απόλαυσαν τις συζητήσεις που είχαν με τον Tim Gassen για ένα σωρό πράγματα κοινού ενδιαφέροντος. Οι Sound Explosion υποστηρίζουν πως είναι το μοναδικό γκρούπ που παίζει καθαρόαιμο garage, αν και αναφέρουν ένα καινούργιο σχή-

μα του οποίου δυστυχώς (και κακώς) δεν συγκρατήσαμε το όνομα. Οι Sound Explosion είναι νέοι, έχουν προτάσεις, έχουν απόψεις μα πάνω απ' όλα έχουν καταφέρει να αποδώσουν on stage όλη τη μαγεία του rock 'n' roll, αποκτώντας συνέχεια καινούργιους φίλους. Μην τους χάσετε... Ανεξάρτητα με τη μουσική που προτιμάτε, ο ήχος των Sound Explosion είναι τόσο καθαρός πού θα σας εκτινάξει στ' άστρα...

**are you
brave
enough
to fiz?**

**fiz exposes
alternative
music, art,
fiction,
poetry and
much more!**

subscribe now for \$35/year
(6 issues sent via airmail)

please send U.S. currency only with your name, address and the issue you want your subscription to start with—#4 (shown above) with babes in toyland, trashcan school, helmet, five-eight, rocket from the crypt ... or #5 (due out in late february) with butthole surfers, jesus lizard, lunachicks, pat smear, supersuckers, jon spencer blues explosion ...

Mail to:
Fiz
P.O. Box 67E10
Los Angeles, CA 90067 U.S.A.

INDIES

Μιά εταιρεία γεμάτη δυναμισμό λειτουργεί απο το Βερολίνο εδώ και τρία χρόνια, φροντίζοντας, με επιλεγμένες προτάσεις, να μεταφέρει το μήνυμα του rock 'n' roll όσο πιο μακριά μπορεί. Την χρονιά που πέρασε, η City Slang "γέννησε" μερικά μπάσταρδα παιδιά, των οποίων τα ονόματα γράφονται με ραγδαίους ρυθμούς στο Χρυσό Βιβλίο του σύγχρονου rock.

Sebadoh, Cell, Love Child, Eleventh Dream Day, Yo La Tengo, Superchunk, Seam, Flaming Lips, Hole, είναι μερικές από τις μπάντες που σχετίζονται άμεσα ή έμεσα με την Γερμανική εταιρεία. Η παρακάτω συνέντευξη δόθηκε στον Frederic Hugot, εκδότη του γαλλικού φανζίν "Les Envahisseurs" (2 rue F. Fabre, 34600 Heropian, France), αποκλειστικά για το MMB. Απαντά ο εγγέφαλος της City Slang, Christof Ellinghaus.

- Ποιά ήταν τα κίνητρά σου για να ξεκινήσεις το label;
Χμμ... Απ' όσο μπορώ να θυμηθώ, ήθελα απλά να δώσω στους Flaming Lips μία καλύτερη πλατφόρμα για την προβολή τους στην

Superchunk

ναυλιών και να ξεκινήσω κάτι διαφορετικό, ήξερα πως έπρεπε να διαλέξω ένα καλό όνομα. Πρόκειται για ένα σχετικά άγνωστο σινγκλ από το '77 του γκρούπ που έφτιαξε ο Fred "Sonic" Smith μετά τη διάλυση των MC5. Είναι ξέρεις, ο άντρας της Patty Smith. Το κομμάτι αυτό, το "City Slang" είναι το απόλυτο τραγούδι που βγήκε από το Ντητρόιτ και στέλνει στον τάφο όλους τους επερχόμενους (Radio Birdman, Funthings, Celibate Rifles). Αν δεν το έχεις ακούσει, πες μου να στο μαγνητοφωνήσω! Ροκάρει πολύ άγρια!

Δε νομίζω ότι θέλω η εταιρεία μου να θεωρηθεί μοντέλο για οτιδήποτε. Οφείλω πολλά στον φίλο μου Reinhart, διευθυντή της Glitterhouse. Καταγόμαστε από την ίδια πόλη και είμαστε φίλοι εδώ και χρόνια. Μου έδωσε πολλές συμβουλές και με έπεισε πως για να κάνεις σωστή δουλειά δε χρειάζεται να

CITY SLANG RECORDS

Συνέντευξη:

Frederic Hugot

έχεις το Λονδίνο σαν έδρα.

- Ποιό είναι το μουσικό σου background;

Ήδη ανέφερα μερικές μπάντες για τις οποίες οργάνωσα περιοδείες εδώ. Βασικά είμαι εραστής της καλής μουσικής που ξεκινά από τους Beatles, τους Rolling Stones, τους Byrds, την country, τους Funkadelic/Parliament, τους Sly & The Family Stone, τους Temptations, τους Creedence, μέχρι το punk, την έκρηξη του new wave και τις ανεξάρτητες εταιρείες των eighties. Όσα είναι καλά μου αρέσουν. Και το hip hop (Public Enemy, Cypress Hill, House Of Pain, Beastie Boys, Arrested Development) και τα κλασσικά (Cramps, Wipers, Sonic Youth, Butthole Surfers, Big Black, Gun Club, Fleshtones κλπ.). Ακόμα και τα blues (Leadbelly, Robert Johnson). Είμαι πολύ ανοιχτός στα γούστα μου. Μπορείς να με ανακαλύψεις παντού, από το metal μέχρι το gothic, την κλασσική και την jazz. Αλλά το ψώνιο μου, είναι οι Flaming Lips των οποίων, κατά τη γνώμη μου, το άλμπουμ στη City Slang είναι μακράν καλύτερο εκείνου της Warner.

- Πως βλέπεις την κατάσταση στην Γερμανία και την Ευρώπη γενικότερα;

Τώρα τι με ρωτάς... Η Γερμανία είναι σκατά. Με την οικονομία σε άθλια κατάσταση και την συνεχώς αυξανόμενη απειλή των ακροδεξιών κρετίνων. Αν το δούμε μουσικά, σιχαίνομαι που βλέπω όλες αυτές τις μικρές αμερικάνικες "ανεξάρτητες" μπάντες να

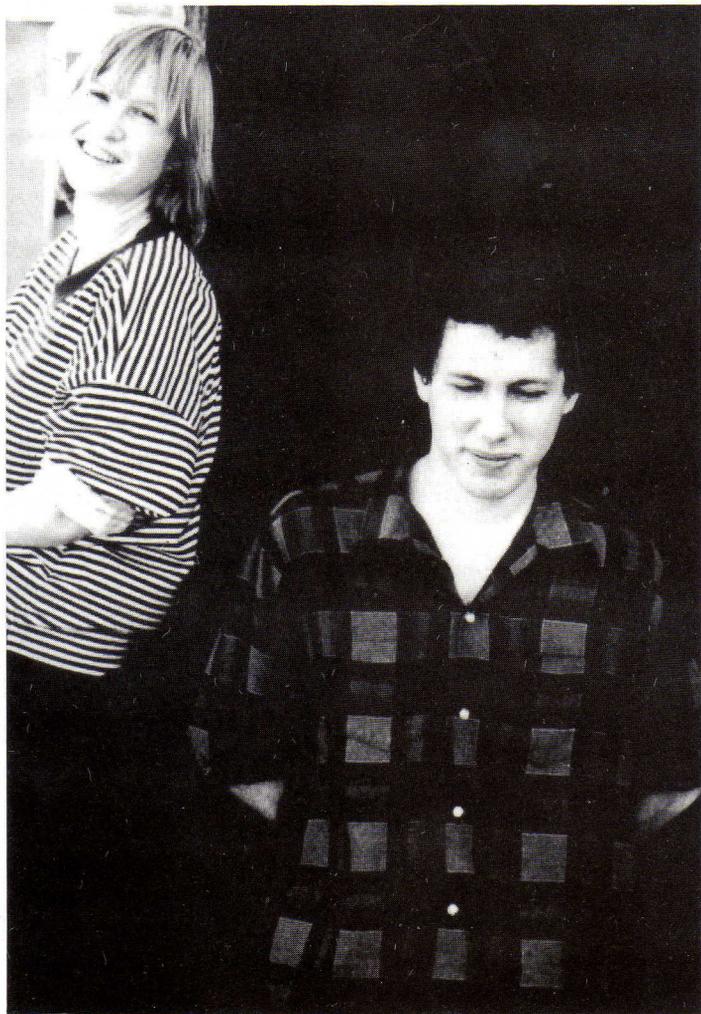
Ευρώπη. Είχαν βγάλει αρκετούς δίσκους στις ΕΠΑ, που εδώ έφταναν εισαγόμενοι και εγώ ήμουν ένας από τους μεγαλύτερους φαν του γκρούπ. Πριν ξεκινήσω την City Slang τον Μάρτη του 1990, διέυθυνα ένα πρακτορείο συναυλιών ονόματι Sweatshop Promotions με το οποίο έστειλα πολλές αμερικάνικες μπάντες -για τούρνε στη Γερμανία (Mudhoney, Nirvana, Tad, Soundgarden, Flaming Lips, Lemonheads, Yo La Tengo, για να αναφέρω μερικές από το σύνολο 37), μέχρι που μπούχτισα από την Γερμανική συναυλιακή αγορά. Ήταν μία τόσο στρεσαρισμένη και ανάποδη δουλειά, που όταν οι άνθρωποι της εταιρείας Viekland του Βερολίνου με ρώτησαν αν θα ήθελα να διευθύνω ένα label, δεν δίστασα να πω "ναι". Είχα κάνει πολλές επαφές και φίλους στην Αμερική λόγω του πρακτορείου και την ίδια εποχή οι Flaming Lips μου έστειλαν μία κασέτα του άλμπουμ τους "In A Priest Driven Ambulance". Ακούγοντάς το, φλίπαρα. Κάπως έτσι ξεκίνησα την City Slang. Χρειάστηκε αρκετός καιρός να συμφωνήσω με την Enigma για την κυκλοφορία του δίσκου, με

υπογράφουν σε πολυεθνικές, επειδή οι ευρωπαϊκές μεγάλες εταιρείες δεν είναι σε θέση να τις χειριστούν όπως πρέπει. Ας το πάρουμε απόφαση, οι άνθρωποι που διευθύνουν τις ευρωπαϊκές πολυεθνικές είναι πολύ περισσότερο συντηρητικοί και βιομηχανοποιημένοι από τους Αμερικανούς συναδέλφους τους. Πέρα του ότι δε μπορούν να μανατζάρουν μία καλύτερη διανομή για τις εναλλακτικές μπάντες, όπως κάνουν με τον Prince ή την Madonna, γιατί ο ήχος διαφέρει από συγκρότημα σε συγκρότημα. Είναι το φιλί του θανάτου για πολλές σπουδαίες μπάντες (Babes In Toyland, Eleventh Dream Day, Redd Kross, Screaming Trees και άλλες). Εννοείται πως η οικονομική κατάσταση εξαρτάται πάντα από τις πωλήσεις. Για μας τα πράγματα είναι κάπως καλύτερα. Αρκετά καλά τουλάχιστον, ώστε να μπορούμε να συγκεντρώνουμε όλα αυτά τα καλά γκρούπ σε ωφελμιστικά άλμπουμ όπως κάναμε με τη συλλογή "Freedom Of Choise". Ας ελπίσουμε πως σε οικονομικό επίπεδο η κατάσταση στη Γερμανία θα φτιάξει.

Τώρα για τα συγκροτήματα... Παίρνουμε πολλά demos από την Ευρώπη αλλά το πρόβλημα είναι ότι προσπαθούν να μοιάσουν με τα αμερικάνικα αντί να δημιουργούν προσωπικό ύφος. Σ' αυτές τις περιπτώσεις προτιμώ τις αυθεντικές μπάντες. Υπάρχουν δύο ευρωπαϊκές που μου αρέσουν πολύ, οι H^P Zinker απ' την Αυστρία και οι Bettie Servveert από την Ολλανδία. Έχουμε ακόμα τους Εγγλέζους

Seam

Yo La Tengo

Big Ray και υπάρχουν αρκετές βρετανικές είναι πολύ καλές, αλλά μάλλον θα πρέπει να αναζητήσουν ένα εγγλέζικο label.

- Υπάρχει κάποια ομάδα που λειτουργεί την City Slang;

Η ομάδα αυτή αποτελείται από εμένα, μία μεγαλοφυή μονάδα και πατριάρχη του promotion! Πέρα από μένα υπάρχουν κάποιοι στον τομέα του μάρκετινγκ, ένα γραφείο τύπου και εταιρείες και άνθρωποι που μας βοηθούν στη διανομή.

- Πως κρίνεις την επιτυχία της εταιρείας;

Το μυστικό της επιτυχίας μας νομίζω πως έγκειται στο ότι έχουμε καλές μπάντες, με καλή δουλειά και καλό γούστο. Δεν πιστεύω πως υπάρχει έστω και μία μπάντα που να είναι δυσαρεστημένη μαζί μου. Και αυτό το δηλώνω με περηφάνια. Ποιός όμως ξέρει; Μπορεί να μας μισούν, αλλά κανείς τους δεν το δείχνει. Και εξακολουθούν να μας συστήνουν και σε άλλες μπάντες. Και πρέπει να τονίσω πως ξεπατωνόμαστε στη δουλειά για να τα βγάλουμε πέρα. 14 ώρες δουλειά την ημέρα, δεν ακούγεται καθόλου περίεργο για μας. Τα best - sellers μας είναι οι Hole, οι Cell, οι Yo La Tengo, οι Superchunk, πράγμα που διαφέρει από χώρα σε χώρα.

- Είσαι ικανοποιημένος από την υποδοχή;

Μερικές φορές ο κόσμος δεν ακούει. Πολλοί από τους δίσκους μας χρειάζονται να ακουστούν πολλές φορές μέχρι να τους εγκρίνει τελικά ο ακροατής. Οι δημοσιογράφοι σήμερα έχουν τόσα πολλά να ακούσουν που σπάνια δίνουν ιδιαίτερη σημασία. Αν βρεθούν σε άσχημη διάθεση μπορεί να "θάψουν" ακόμα και το καλύτερο άλμπουμ. Κι αυτό είναι πρόβλημα. Γενικά πάντως η υποδοχή σε μας είναι αρκετά καλή. Αλλά κάπου είναι λογικό, όταν ένας δίσκος είναι χάλια να πάρει άσχημες κριτικές. Έχει πλάκα να φάχνεις να ανακαλύψεις καινούργιες μπάντες, αλλά αυτό είναι μόνο το μισό της φάσης. Το άλλο μισό είναι να τις οργανώσεις. Δε θέλω να κάνω αυτό που κάνουν άλλες εταιρείες, να συνεργάζομαι δηλαδή με γκρούπ που δεν μου αρέσουν.

- Πως ονειρεύεσαι το μέλλον σου; Ποιά είναι τα σχέδιά σου για το 1993; Πως αισθάνεσαι μετά από τόσα χρόνια ενασχόλησης με το rock;

Ονειρεύομαι διακοπές στον ήλιο. Ένα φεστιβάλ με δικά μου συγκροτήματα. Τους Jesus Lizard και τους Laughing Hyenas στη City Slang. Καλύτερη προβολή από το ραδιόφωνο. Δεν υπάρχουν πολλοί σταθμοί στη Γερμανία που παίζουν τη δική μας μουσική. Ονειρεύομαι ακόμα ένα δικό μου διαμέρισμα. Η οικιστική κατάσταση στο Βερολίνο είναι απαράδεκτη. Το ίδιο και η δική μου. Οσο για το 1993; Μπορεί και να παντευτώ. Τα αισθήματά μου μετά από τόσα χρόνια; Δεν ξέρω, υπάρχει πάντοτε άγχος, μα κάθε φορά που πηγαίνω να δω σε συναυλία μπάντες όπως οι Superchunk, οι Unsane ή οι Yo La Tengo, παίρνω τις δόσεις που χρειάζομαι για να συνεχίσω. Είναι σπουδαίο να συναντάς ανθρώπους σαν τον Mac απ' τους Superchunk, ένα από τα καλύτερα και εξυπνότερα άτομα που έχω γνωρίσει στη ζωή μου. Θέλω ακόμα να βγάλω μία συλλογή από μπάντες που μου αρέσουν και δεν ανήκουν στην City Slang. Και είναι πάρα πολλές...

FINDIES

DISCOGRAPHY

- LEMONHEADS: FAVOURITE SPANISH DISHES (12")
- DAS DAMEN: ENTERTAINING FRIENDS (LP/CD)
- YO LA TENGO: FAKE BOOK (LP/CD)
- FLAMING LIPS: UNCONCIOUSLY SCREAMIN' (12")
- FLAMING LIPS: IN A PRIEST DRIVEN AMBULANCE (LP/CD)
- KEN CHAMBERS: BLOOD AND FLOWERS/BLUE MASK (7")
- KEN CHAMBERS: DOUBLE NEGATIVE (LP/CD)
- SKUNK: LAID (LP/CD)
- YO LA TENGO: THAT IS YO LA TENGO (MINI LP/CD)
- DAS DAMEN: HIGH ANXIETY (MINI LP/CD)
- SINK: VEGA-TABLES (LP/CD)
- SUPERCHUNK: NO POČKY FOR KITTY (LP/CD)
- UNSANE: UNSANE (LP/CD)
- SEAM: HEADSPARKS (LP/CD)
- SEAM: GRANNY 9X"/LOOK BACK IN ANGER (7")
- YO LA TENGO: MAY I SING WITH ME (LP/CD)
- SUPERCHUNK: TOSSING SEEDS (LP/CD)
- DIM STARS: DIM STARS (LP/CD)
- YO LA TENGO: UPSIDE DOWN (MINI LP/CD)
- BIG RAY: NAKED (LP/CD)
- SEBADOH: SEBADOH VERSUS HELMET (LP/CD)
- LOVE CHILD: STUMBLING BLOCK/SIX OF ONE (7")
- ELEVENTH DREAM DAY: MAKING LIKE A RUG (12"/CDS)
- CELL: FALL (7")

Love Child

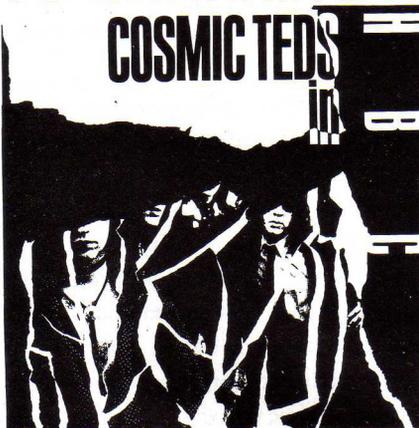
© Michael Galinsky

- SUPERCHUNK: MOWER (7"/12"/CDS)
- LOVE CHILD: WITCHCRAFT (LP/CD)
- CELL: SLO-BLO (LP/CD)
- VARIOUS ARTISTS: FREEDOM OF CHOISE (2LP, CD)
- VARIOUS ARTISTS: SLANGED! (CD)
- UNSANE: SINGLES 89-92 (LP/CD)

ΑΡΧΕΣ '93

- SUPECHUNK: THE QUESTION IS HOW FAST (7"/12"/CDS)
- SUPERCHUNK: ON THE MOUTH (LP/CD/CASS)
- YO LA TENGO: NEW ALBUM (LP/CD)
- HOLE: BEAUTIFUL SON (7"/12"/CDS)
- SEBADOH: NEW ALBUM (LP/CD)
- SEAM: KERNEL (7"/12"/CDS)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ROCK'N'ROLL ΑΠΟ ΤΗΝ

COSMIC TEDS
"HEARTBEATIN CRISIS"

YEAH!
"FESTIVAL"

ΕΠΙΣΗΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

TRADEMARK
"FATAL BLUES"

the FALLING SPIKES the falling spikes exploding our heads exploding our heads

falling spikes

TOY CRYBABE CASTANAR

Τους Falling Spikes δεν τους ήξερα. Μάλλον θα πρέπει να ντρέπομαι γι' αυτό, αλλά έτσι έχουν τα πράγματα. Και πιθανότατα να μην μάθαινα ποτέ την ύπαρξή τους, αν δεν είχα την τύχη να συναντήσω τον John Barley, γκουρού της μπάντας, όταν τον περασμένο Νοέμβρη επισκέφθηκε την Ελλάδα σαν κιθαρίστας της τουρνέ των Overcoat. Ο John έπινε πολύ. Πάρα πολύ. Ανησυχητικό, αλλά καθόλου ενοχλητικό. Ήταν από τους ανθρώπους που ξέραν ακριβώς την έννοια "πίνω", ή "είμαι αλκοολικός". Στα 42 του χρόνια, ρουφηγμένος από τα sixties, έμπαινε στην καρδιά σου αμέσως μόλις αντάλασσε λίγες κουβέντες μαζί του.

Ήσυχος. Έπινε το κρασάκι του, ή το ουίσκι του αμίλητος, μακριά από τα φώτα της όποιας δημοσιότητας τύγχαναν εκείνες τις μέρες οι Overcoat. Δεν κόλωσε να κοιμηθεί στο υπόγειο στούντιο του, δε χρειάστηκε κρεβάτι, απλά δύο κουβέρτες και το σλήπινγκ μπράγκ του. Ο κλασικός τύπος του ρόκερ που δε ζητά πολλά από τη ζωή του.

Ο John έφυγε μαζί με τους Overcoat, παίρνοντας κατά λάθος το κλειδί του Σωτήρη μαζί του. Το ταχυδρόμησε από το Παρίσι μαζί με τη συγγνώμη του, λίγο πριν οι Overcoat επιστρέψουν στην Αμερική. Και μόλις έφτασε στο Γιουτζίν του Ορεγκόν που είναι η ιδιαίτερη πατρίδα του, ταχυδρόμησε νέο πακέτο. Τη φορά αυτή έστειλε όλα τα μέχρι τώρα επτάιντσα των Falling Spikes, συν το "American Stars 'n' Bars" του Neil Young... Θα μου πείτε, τι δουλειά έχει ο John με αυτό. Στην ουσία καμμία. Απλά σε μία κουβέντα που είχαμε ένα βράδυ στην Αθήνα, του ανέφερα πως είναι ένας από τους αγαπημένους μου δίσκους, μόνο που ποτέ δεν έτυχε να τον πετύχω... Καταλαβαίνετε δηλαδή... Ένα δώρο, σε αυθεντική αμερικάνικη έκδοσή και σίγουρα από την προσωπική δισκοθήκη του John. Τι παιδί!

Αρκετά όμως με τους συναισθηματισμούς, που στο κάτω-κάτω δε σας ενδιαφέρουν κι ας πάμε στο ψητό...

Οι Falling Spikes λειτούργουν περισσότερο σαν παρέα, παρά σαν επαγγελματική ομάδα. Κοινή τους προοπτική, το garage και η ψυχεδέλεια των sixties, συνδυασμένη με τους μαγικούς ήχους του surf και τον ηλεκτρισμό του σήμερα. Οι Falling Spikes δεν αγχώνονται για κάποια κυκλοφορία. Από το 1986 που έκαναν την πρώτη τους δισκογραφική εμφάνιση στην εταιρεία Moxie με το επτάιν-

ντσο EP "My Head Explodes", η παραγωγικότητά τους είναι σχετικά μικρή. Αλλά η φήμη τους στους κύκλους που ασχολούνται με το είδος, είναι μεγάλη και εντύπωση μου προκάλεσε ο θαυμασμός και ο ενθουσιασμός με τον οποίο περιέβαλαν οι Αθηναίοι γκαρραζιέρηδες τον John μόλις έμαθαν ποιός είναι.

Σήμερα, από την αρχική σύνθεση των Falling Spikes, εκτός φυσικά από τον Barley που τραγουδάει και παίζει κιθάρα, συμμετέχουν ο οργανίστας George Khier και ο lead κιθαρίστας John Ferris (τέως Lyndemans). Συμπληρώνουν ο ντράμερ Ritchie Cuellar (που έπαιζε στους χαρντκοράδες Detonators) και η Molly Drahm (φωνή, κρουστά) - και οι δύο παίζουν στους Spikes από το δεύτερο σίνγκλ, ενώ σχετικά νεοφερμένος είναι ο μπασσίστας Jason Sypher.

Εκτός από το "My Head Explodes", που συν τον τίτλο περιέχει ακόμα ένα κομμάτι του Barley και δύο δισκούς, το "7 + 7 Is" των Love και το "You're Gonna Miss Me" των Elevators, οι Falling Spikes έχουν δύο ακόμα επτάιντσα, το surf επιρροών "Big Blue Wave/Clam Dippin" συνθέσεις του Barley, όπου το b-side είναι ένα killer instrumental (Moxie) και το σχετικά πρόσφατο (Moxie, 1990) "The Twitch" (σε έντονος Bo Diddley γραμμές), με b-side τη διασκευή του "Don't Crowd Me". Στη δισκογραφία τους περιλαμβάνονται και δύο κομμάτια, ένα για τη συλλογή "Lunch Bucket" της Estrus και το "The 8th Wonder" που περιλήφθηκε στο Καναδέζικο περιοδικό "What Wave". Τελευταία τους παρουσία γίνεται στο "Try One Of These" μιά επτάιντση συλλογή που εκτός από τους Falling Spikes και το "Glass In The Sand", περιλαμβάνει κομμάτια των Overcoat και δύο νέων Καναδέζικων συγκροτημάτων των 14th Wray και των Worst.

Οι Falling Spikes είναι ένα συγκρότημα που παίζει μιά από τις επιδραστικότερες μουσικές στον κόσμο. Και αυτό είναι το κέφι του. Το άλμπουμ που ίσως αυτή τη στιγμή να κυκλοφορεί, προβλέπεται... απρόβλεπτο! Ο John Barley, είναι ο "πατέρας" μιάς οικογένειας η οποία χαρακτηρίζεται για την αγάπη της στη διατήρηση της

παράδοση του rock 'n' roll. Διετέλεσε κιθαρίστας του Screamin' Jay Hawkins, έχει περιοδεύσει με τον Roy Loney, ιδρυτή των Flamin' Groovies και παρουσιάζει ένα πρόγραμμα σε τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό. Θα χαρεί να του στείλετε οποιαδήποτε δουλειά σας.

ΕΠΑΦΗ : John Barley, 2280 Orr Lane, Eugene, OR 97405, USA.

"Δεν είναι ένα χαρούμενο άλμπουμ", σημειώνει ο κιθαρίστας των Alice In Chains, Jerry Cantrell, για το δεύτερο άλμπουμ του γκρούπ "Dirt". Μιλάει για υπερβολές. Το "Dirt" είναι τόσο ψυχρό και σκοτεινό, όσο και ο τίτλος του -ένα βαθειά προσωπικό, αποφασιστικά αληθινό άλμπουμ, όπου ο πόνος παλεύει με την απόγνωση. Η μόνη ευφορία εδώ είναι ο εθισμός και ο θάνατος αποτελεί την μοναδική απελευθέρωση από την τραγικότητα που περικλείει μία ντουζίνα τραγούδια του άλμπουμ. Όλα ειπωμένα μέσα από μία άμεση, σε πρώτο πρόσωπο άποψη, λες και ο στιχουργός ανοίγει ολοκληρωτικά την καρδιά του στον ακροατή.

Για να δυναμώσει αυτά τα αισθήματα, το συγκρότημα επιστράτευσε ένα πυκνό, "μαύρο" και δυναμικό μουσικό σκορ. Η αρρωστημένη εισαγωγή του "Them Bones", υποφέρει από την κλασιάρικη κιθάρα του Cantrell, ενώ τα "Dirt" και "Sickman" ξεσπών σε ψυχωτικά ριφς που συλλαμβάνουν την παράνοια. Τα "Junkhead" και "God Smack" βράζουν σε μία ηχητική ομίχλη.

Για τον Cantrell και τα υπόλοιπα μέλη του γκρούπ (τον τραγουδιστή Layne Staley, τον μπασίστα Mike Starr και τον ντράμπερ Sean Kinney), το "Dirt" έχει την έννοια της θεραπείας. "Δεν πιστεύω πως θα γράψουμε ποτέ ένα χαρούμενο άλμπουμ, δεν γράφουμε με αυτή την πλευρά του μυαλού μας", εξηγεί ο Cantrell σε μία στάση της τουρνέ τους στο Φορτ Λόρεντέιλ.

"Γράφουμε κομμάτια για να ανακουφίσουμε τα σκοτεινά μας συναισθήματα. Οι άνθρωποι μπερδεύονται και πιστεύουν πως είμαστε ένα μάτσο καθαλιπτικοί μάγκες", γελάει. "Γράφω όποτε είμαι σκατά. Οποιοσδήποτε πάνω στη Γη έχει νιώσει σκατά κάποια στιγμή της ζωής του με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Εγώ συμβιβάζομαι με αυτή την κατάσταση πιάνοντας την κιθάρα μου. Δεν θέλω από το τίποτε να γράψω ένα τραγούδι για την κατάθλιψη. Οποτε αισθάνομαι πραγματικά έτσι, γράφω τραγούδια."

"Στο άλμπουμ αυτό υπάρχει υλικό για το οποίο δεν έχω μιλήσει σε κανένα" προσθέτει. "Είναι σκοτεινά συναισθήματα που πρέπει να απελευθερωθούν. Η μουσική μου επιτρέπει να πω όλα εκείνα που δεν μπορώ, ή δεν θέλω να πω."

Ο Staley που μοιράζεται τις συνθέσεις με τον Cantrell, είναι πιο κοντά στην πραγματικότητα έχοντας γράψει πέντε κομμάτια ("Junkhead", "Dirt", "God Smack", "Hate To Feel", "Angry Chair"), που σχετίζονται με τον αγώνα ενός εθισμένου ενάντια στην ηρωίνη.

"Στο τέλος υπάρχει αυτός ο τρομερός πόνος, αλλά συνάμα και μία ανακούφιση", λέει ο Cantrell. "Είναι ένα σκληρό και σαφές μήνυμα πως το σεξ, τα ναρκωτικά και το rock 'n' roll, δεν είναι και τόσο όμορφα όσο τα περιγράφουν μερικοί. Μπορεί να σε σκοτώσουν."

Πρόσφατα υπήρξαν φήμες πως ο Staley πολεμάει ή πολεμούσε ενάντια στην εξάρτηση και τα τραγούδια του μοιάζουν με το ημερολόγιο ενός junkie. Το "God Smack" και το "Junkhead" ακούγονται σαν ερωτικές ωδές στην ηρωίνη. Ενα δείγμα από τους στίχους του "Junkhead" λέει: "Αν αφήσεις τον εαυτό σου να φύγει και ανοίξεις το μυαλό σου/στοιχηματίζω πως θα γίνεις σαν κι εμένα/Κι αυτό δεν είναι άσχημο."

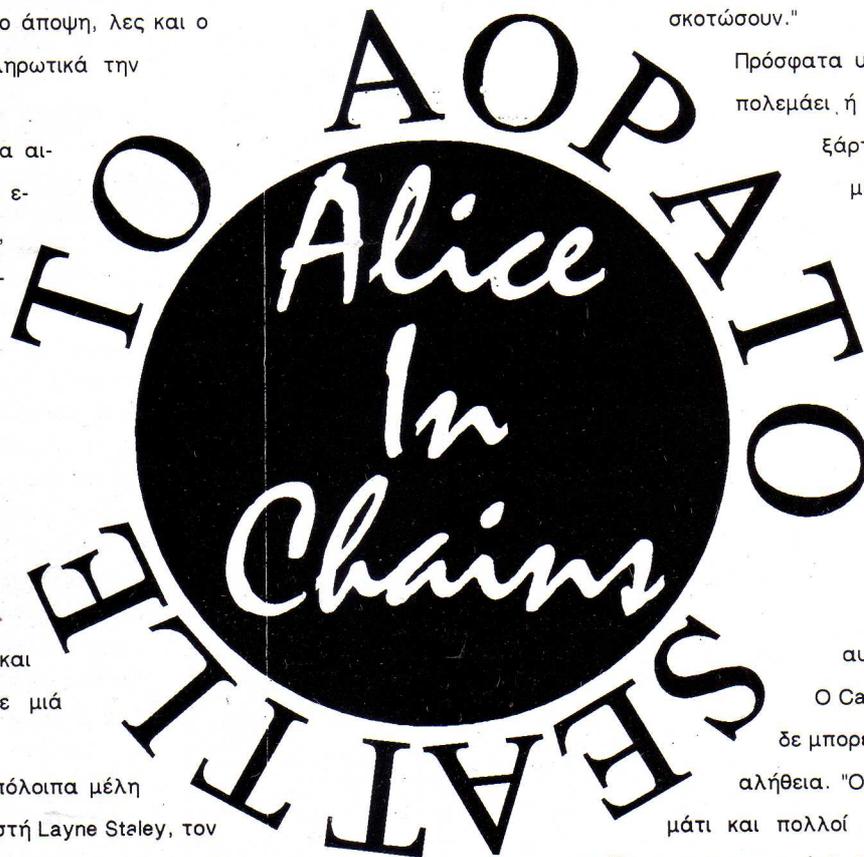
Ο Cantrell λέει πως το συναίσθημα δε μπορεί να απέχει και πολύ απ' την αλήθεια. "Ο κόσμος παρεξήγησε το κομμάτι και πολλοί πίστεψαν πως οδηγεί στην παγίδα των ναρκωτικών", λέει. "Αν το προσέξεις καλά, θα διαπιστώσεις πως κάθε άλλο παρά έτσι είναι τα πράγματα. Πλάστηκε ένας μύθος γύρω από μερικά κομμάτια που σερβιρίστηκαν σαν πραγματικότητα. Εκείνο όμως που χρειάζεται να γίνει κατανοητό είναι ότι ο δρόμος της πρέζας σίγουρα δεν είναι η Γη της Επαγγελίας."

Οι πρόσφατες δραστηριότητες των Alice In Chains αποτελούν εγγύηση για τη διατήρηση των προβολών της δημοσιότητας πάνω στο γκρούπ. Έκαναν μία σύντομη, αλλά αξιοπρόσεκτη εμφάνιση στην ταινία "Singles", έδωσαν το κομμάτι "Would" στο soundtrack του φιλμ καθώς και το πρώτο του βίντεο.

Ο Cantrell λέει πως οι συχνές συναυλίες και περιοδείες, τους βοήθησαν να οργανωθούν σαν ομάδα. "Στο "Facelift" απλά λειτουργούσαμε σαν ένα συγκρότημα. Στο "Dirt" όμως κάναμε περισσότερα πράγματα και δουλέψαμε όλα όσα γράφαμε τα τελευταία δύο χρόνια με πραγματικό κέφι για δημιουργία."

PETER ATKINSON

(Μετάφραση από το εφημεριοδικό "Mean Street", Δεκέμβρης 1992, P.O. Box 55039, Riverside, CA 92517, USA)

BUFFALO TOM

Το συνεχώς ανερχόμενο και εξελισσόμενο Βοστωνέζικο τρίο των Buffalo Tom, είχε αρχικά αποδεχτεί το παραπάνω παρατσούκλι, προιόν κάποιου ευφροσύλου. Είναι λογικό για ένα καινούργιο γκρούπ να μην του κακοφαίνεται όταν στα παρθένα του ακόμα βήματα το παραλληλίζουν με μουσικούς γίγαντες, εκτός βέβαια κι αν τη λέξη περηφάνεια την έχει γράψει με κεφαλαία γράμματα. Ο κοντινός τους ήχος σ' αυτόν των Dinosaur Jr. και η παραγωγή των δύο πρώτων άλμπουμ τους από τον J. Mascis, είχαν σαν αποτέλεσμα να τους ακολουθάει κατά πόδας αυτό το παρόνομα, έστω κι αν δεν επρόκειτο για το πρώτο γκρούπ που συγκέντρωνε ανάλογα στοιχεία.

Όταν όμως η φήμη των Buffalo Tom απλώθηκε και πέρα από τα όρια της Βοστώνης, το συγκεκριμένο εύρημα προκαλούσε αντιδράσεις στα τρία μέλη, που τουλάχιστον φανέρωναν ενόχληση. Και αυτό, επειδή είχαν αρχίσει να διαισθάνονται τον κίνδυνο της ταύτισής τους με τους Dinosaur Jr.. Ένα κίνδυνο ο οποίος είχε αποβεί μοιραίος για πολλά συγκροτήματα.

Πάρτε για παράδειγμα τους Miracle Legion: Ποτέ δεν κατάφεραν να απαλλαγούν από το σύνδρομο των R.E.M. και το μόνο που κατάφεραν ήταν να αντιγράφουν όλο

και καλύτερα το "Life's Rich Pageant". Οι Buffalo Tom όμως δεν έμειναν εγκλωβισμένοι, όπως οι προαναφερθέντες. Υπήρξαν απλά τα θύματα μιάς παρεξήγησης.

Έχοντας υπερπηδήσει το εμπόδιο να παραμείνουν εσαεί το κακέκτυπο των Dinosaur Jr., αντιμετωπίζουν το όλο θέμα με ψυχραιμία. "Όλοι νομίζουν ότι θα κρατούσαμε αμυντική στάση όσο αφορά την υπόθεση. Τώρα όμως πιστεύω ότι ακολουθούμε τη δικιά μας πορεία." (Bill Janovitz)

Οι Buffalo Tom, που ενσαρκώθηκαν σαν σύνολο στο Πανεπιστήμιο της Μασαχουσέτης το 1986, χωρίς καλά - καλά να έχουν συνειδητοποιήσει όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω τους, ηχογραφούν στα 1989 το ντεμπούτο ομώνυμο άλμπουμ τους, με τον J. Mascis στην καρέκλα του παραγωγού. Με τις συμβουλές του να αποτελούν εναύσματα για ορισμένες ιδέες και να τεκμηριώνουν κάποιες άλλες, ο μελωδικός θόρυβος των Buffalo Tom έκανε πολλά κεφάλια να γυρίσουν. Με το "Birdbrain" του 1990 και τον Mascis ξανά στην παραγωγή και το ομώνυμο τραγούδι ανάμεσα στα καλύτερα εκείνης της χρονιάς, το τρίο ανέβαζε αργά, αλλά σταθερά τις μετοχές του.

"Ο J. κινείται τώρα κι αυτός σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Έτσι, είναι δύσκολο να πω, αλλά όταν έκανε την παραγωγή

στους δίσκους μας, αφήναμε στην άκρη τα ακουστικά κομμάτια μας (...). Αυτές είναι συγκεκριμένες κατευθύνσεις στις οποίες πάντα κινούμασταν, αλλά τώρα έχουμε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στον εαυτό μας. Η παραγωγή αυτού του δίσκου είναι πιά επιδέξια" (Bill Janovitz)

Τα λόγια αυτά αφορούν το τρίτο μεγάλο επιχειρημά τους, με την υψίστη αποστολή "να τινάξουμε τον J. Mascis από πάνω μας". Το "Let Me Come Over" είναι το κορυφαίο τους άλμπουμ και ένα από τα καλύτερα πράγματα που ήρθαν από την απέναντι πλευρά του Ατλαντικού. Οι απαγορευμένες ακουστικές κιθάρες επί εποχής J. Mascis, τώρα δίνουν ένα καινούργιο στίγμα στα όσα υποστηρίζει ο Janovitz. Το καθιερωμένο σημείο αναφοράς των Buffalo Tom, τα μαστόρικά τους ριφς, εδώ απαντούνται στην πιά συγκινητική τους μορφή. Ριφς τα οποία σε όλη τη διάρκεια του δίσκου σε κρατούν σε μιά κατάσταση ευφορίας, χωρίς όμως να υπάρχει το λυτρωτικό

ξέσπασμα. Δεν υπάρχει ούτε έκρηξη, ούτε τελική υπερβολή. Η γλύκα που αφήνουν στο τέλος, μαζί με το ανικανοποίητο, οδηγούν τον ακροατή να βάλει την βελόνα και πάλι στο πρώτο αυλάκι. Όσο για τις ιστορίες του τραγουδιστή/κιθαρίστα Bill Janovitz για πολεμένες και αιωρούμενες σχέσεις που αποτέλεσαν μικρό σημείο τριβής, καλύτερα να μιλήσει ο ίδιος...

"Αρκετά από τα μεγάλα fanzines εδώ πέρα είναι κάπως σκληρά απέναντί μας. Γελάνε σε βάρος μας και λένε ότι είμαστε ένα γκρούπ με το οποίο ασχολούνται χωρίς πραγματικά να το αξιζουμε. Υποστηρίζουν ακόμα πως δεν υπάρχει τίποτε το αυθεντικό σε μας. Δεχόμαστε αρκετά τέτοια και ορισμένοι λένε πως το συναίσθημα

στα τραγούδια μας πλησιάζει το μελόδραμα και τον φθηνό αισθηματισμό. Μπορώ να πω ότι ίσως και να περπατάμε σ' αυτή τη γραμμή. Μα όπως ξέρετε, το rock έχει μιά τάση να είναι ψυχρό και αποσπασματικό και εγώ πραγματικά δεν θα μπορούσα να κάνω τίποτε απολύτως αν δεν ένοιωθα ένα βαθύ προσωπικό συναίσθημα γι' αυτό. Το rock είναι μιά τόσο δημοφιλής τέχνη στην οποία κάθε τι που απορρίπτεις είναι υπερβολικά αναλυμένο"

Η χρονιά του '92 τελειώνει με τους Buffalo Tom να συμπεριλαμβάνονται στα ονόματα που προκάλεσαν αίσθηση. Με ένα εξαίσιο άλμπουμ στο ενεργητικό τους και μιά αξιοπρεπή εμφάνιση στο Reading, ατενίζουν το μέλλον με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση. Οι "χαζούληδες" όπως τους αποκάλεσαν, με την παντελή έλλειψη image, δεν έχουν δείξει ακόμα τις πραγματικές τους δυνατότητες. Η προσμονή του κοινού για κάτι ακόμα καλύτερο μάλλον θα δικαιωθεί, εφόσον ο Bill Janovitz, ο Tom Maginnis και ο Chris Colbourn κρατήσουν μέχρι το τέλος τις απόψεις τους για το τι θέλουν πραγματικά να πετύχουν.

● Πέτρος Αντωνάκης

THE RESIDENTS

- "Our Finest Flowers"

(EuroRalph/MBI, CD, 1992)

Αλήθεια, τι μπορεί να περιμένει ακόμα, ένα γκρούπ σαν τους Residents, μετά από είκοσι ολόκληρα χρόνια καριέρας. Απ' ό,τι φαίνεται τίποτε περισσότερο από ένα νέο άλμπουμ, "εορταστικό" κατά κάποιον τρόπο και σε μία εταιρεία που μ' αυτό παρουσιάζει το πρώτο της νούμερο και σύμφωνα με το όνομά της, ίσως στο μέλλον εκπροσωπήσει την Ralph στην Ευρώπη. Ετσι το "Our Finest Flowers" δεν αποτελεί συλλογή, όπως θα μπορούσε κάποιος να καταλάβει από τον τίτλο του. Η μινιμαλιστική προσέγγιση των Residents σε καταφύγια που στέκουν ανάμεσα στις νότες της μουσικής, είναι ο καλύτερος οδηγός για να φτάσει ο ακροατής για μία ακόμα φορά, στο "βάθος" των "απαγορευμένων" φιγούρων οι οποίες κρύβουν μερικές από τις περισσότερο εμπνευσμένες μορφές της σύγχρονης μουσικής.

INDUSTRI

- "The Sea"

(Lux Noïse, P.O. Box 3212, 5001 Aarau, Switzerland, CD, 1992)

Δεν ξέρω πόσοι τσεκάρτε τους Ear από την Ελβετική πόλη Winterthur, μία βιομηχανική περιοχή που αντανάκλα την υποδομή της σε rock μπάντες. Κάτι σαν το Seattle που λέγαμε και στο περασμένο τεύχος στην παρουσίαση των Ear. Οι Industri κατάγονται από την ίδια πόλη, αλλά κατά τη γνώμη μου είναι πολύ πιο ενδιαφέροντες από τους συντοπίτες τους, αφού καταφέρνουν να πείσουν τελειωτικά πως αυτό που συμβαίνει στην Αμερική και το θαυμάζουμε εξ αποστάσεως, υπάρχει πολύ κοντά μας, μόνο που αρνούμαστε να το δούμε, θαμπωμένοι από την παραστατικότητα των media. Οι Industri λοιπόν στο παρθενικό τους "The Sea" (παραγωγή του Voco -Coroner/Young Gods- Fauxpas, είναι ακρόντως σκληροί, μεταλλικοί μερικές φορές, σε σωστές όμως δόσεις, ώστε να χαρακτηρίζονται αξιοζήλευτοι από πολλά άλλα διάσημα ονόματα που παίζουν την ίδια μουσική. Ένα θανατηφόρο τρίο που δε θ' αργήσει καθόλου

ν' απλώσει τις φτερούγες του και να μας καλύψει με τη λάμψη του.

COUNTRY ROCKERS

- "Free Range Chicken"

(Telstar, P.O. Box 1123, Hoboken, NJ 07030, USA, CD, 1992)

Οι λάτρεις του rockabilly, της country, αλλά και του hillbilly, θα ικανοποιηθούν τα μέγιστα ακούγοντας αυτό το τρίο από το Μέμφις, η συνολική ηλικία του οποίου αγγίζει τα 193 (!) χρόνια. Ανακάλυψη του Alex Chilton, ηχογράφησαν στη Γαλλία δύο άλμπουμ τα οποία λόγω της ζήτησής τους στις ΕΠΑ, επανακυκλοφορούν σε ένα CD από την Telstar. Το γκρούπ αποτελεί ένα πραγματικό παραδοσιακό αμερικάνικο σχήμα, που δεν κολώνει να βάλει διάφορα σύγχρονα ακούσματα στο ήχο του, ώστε να ακούγεται ενδιαφέρον. Ο πρεσβύτερος των Country Rockers, ντράμπερ Gaius Farnham μπορεί να έχει σκεβρώσει από τα χρόνια, τα ρολαρίσματά του όμως θα τα ζήλευε οποιοσδήποτε νέος καλλιτέχνης, ενώ ο νεότερος (μόλις 42 χρονών, αν σκεφτείτε πως ο κιθαρίστας Sam Haird είναι 72) Durand παίζει όρθιο μπάσο με τη χαρακτηριστική άνεση του βιρτουόζου. Μόνο για φανατικούς.

SLEEP CHAMBER

- "Siamese Succubi"

(Fufundvierzig, Schmiedetwiete 6, 241 Labenz, Germany, CD, 1992)

Ο John Zewizz και η αποκρυφιστική παρέα του εξακολουθούν να ταραζουν τον ύπνο των κατοίκων της Βοστώνης, με την σεξιστική, προκλητική και παγανιστική τους αντίληψη. Μία συνεχής ρυθμική μελέτη του Αποκρυφισμού, που δεν χωράει κριτική. Οι Sleep Chamber είναι μία cult μπάντα και δε χρειάζεται να ψάξεις και πολύ για να το ανακαλύψεις. Οι στίχοι του Zeizz κάθε άλλο παρά γεμάτοι υπονοούμενα είναι: Αντίθετα όλες οι λέξεις ξεφεύγουν από το στόμα του σχεδόν χωρίς σκέψη. "Cat Woman", "X-Sta-Sea", "Cockwork", μερικές από τις ανίερές στιγμές αυτού του μικρής διάρκειας CD, που συστήνεται μετά από ακρόαση.

THE MUMMIES

- "Never Been Caught"

(Telstar, LP, 1992)

Το κακόφωνο garage punk αυτού του τρομερού σχήματος, και η εμφάνισή του (τα μέλη τυλίγονται με επιδέσμους από την κορυφή ως τα νύχια), δείχνουν την ελαφρότητα με την οποία αντιμετωπίζουν γενικότερα τη ζωή τους. Τρελές συναυλίες, πίν'τζουρλισμός, μουσική που σκοτώνει γιάπηδες και να σκεφτείτε πως το "Never Been Caught" στην ουσία είναι το πρώτο τους άλμπουμ. Ηδη έχουν γίνει ευρύτερα γνωστοί μέσα από συλλογές και επτάντσα και κατά πως φαίνεται έχουν αρχίσει να καθιερώνονται και στα διάφορα αμερικάνικα κλαμπάκια. Διασκευάζουν Young Rascals, Rockin' Ramrods, Don & Dewey και όλοι μπορείτε να περάσετε μερικές απίθανες βραδιές γεμάτες primitive rock n' roll. Οι Mummies είναι η έκφραση της διασκέδασης σε όλο της το μεγαλείο!

JUGGERNAUT

- "A Hard Core Story"

(Flowers Of Grain, P.O.B. 22, 50051 Castelfiorentino, Firenze, Italy, CD, 1992)

Οι Juggernaut υπήρξαν (ίσως το καλύτερο ιταλικό hardcore συγκρότημα των μέσων της περασμένης δεκατίας. Εικοσιεννέα τραγούδια από όλες τις περιόδους ηχογραφήσεων του γκρούπ (συμπεριλαμβανομένων και live) περιέχονται στο CD αυτό και ελάχιστα ξεπερνούν τα δύο λεπτά. Όλα τα κομμάτια είναι συνθέσεις του Marco V. Cesare Consumi εκτός από τη διασκευή του "Louie Louie". Περισσότερα για αυτό το γκρούπ δεν γνωρίζω, αλλά οπωσδήποτε θα έπρεπε να έκαναν αρκετή εντύπωση στους κύκλους του ιταλικού hardcore εκείνη την εποχή, αφού δε θα πρέπει να υπήρχαν και πολλά παρόμοια σχήματα στην γειτονιά τους. Οι Juggernaut χωρίς να προσφέρονται για ακροατές με ιδιαίτερες απαιτήσεις, έκαναν καλά τη δουλειά τους μέχρι εκεί που τους έπαιρνε.

THE JUANITOS

- "Surfin' Matador"

(Larsen, 116 rue de Grey,

73230 St Alban Laysse, France, CD, 1992)

Χωμένοι μέσα στο ροκαμπίλυ (μερικές φορές μάλιστα στις ακραίες του μορφές) μέχρι τα μαλλιά, οι Juanitos είναι διασκεδαστές και αυτό είναι το μόνο που μετράει γι' αυτούς. Το άλμπουμ είναι ηχογραφημένο ζωντανά στο στούντιο και παρ' όλες τις ατέλειές του αποπνέει ένα αέρα σιγουριάς και αυτοπεποίθησης, όπως για παράδειγμα κάποια που φοράει την κατάλληλη σερβιέτα. Το "Surfin' Matador" περιλαμβάνει μία "ιστορική" αναδρομή στους χώρους του βρώμικου αμερικάνικου πρώιμου rock 'n' roll κι αν νομίζετε πως αυτό είναι καθαρά αμερικάνικη υπόθεση, οι Juanitos, με τα ακουστικά τους όργανα, είναι αποφασισμένοι να σας πείσουν για το αντίθετο.

VARIOUS ARTISTS

- "Rediscover The 60s, 70s & 80s"

(Old Gold, Pickwick House, The Waterfront, Elstree Street, Elstree, Herts WD6 3BS, UK, 2CD, 1992)

Memories Kept A Rollin'... Χαμένοι μέσα στο διάστημα μιάς μουσικής υπερπληροφόρησης καθώς είμασταν, η διπλή αυτή συλλογή ήρθε ουρανοκατέβατη, εκεί που δεν την περιμέναμε. Και ο τίτλος είναι ακριβώς αυτό που υπόσχεται. Μία απόπειρα εξερεύνησης τριών δεκαετιών, που καλώς, ή κακώς επέδρασαν η καθεμία με διαφορετικό τρόπο σε όλα αυτά που κατακλύζουν τις μέρες αυτές τα στερεοφωνικά μας. Όλοι λοιπόν μία αγκαλιά και ο καθένας ας βγάλει τα δικά του συμπεράσματα, το δικό του σνομπισμό, τις δικές του όμορφες στιγμές. Από τους Box Tops, τους Velvet Underground, τους Allman Brothers, περνάμε στους Lynyrd Skynyrd, τους Nazareth, τους ELO, τον Elton John, τον Peter Frampton, τους Stranglers, για να καταλήξουμε στους Toto και τον Gary Moore και σε κάποιους άλλους που σημάδεψαν έτσι κι αλλιώς μία εποχή.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΔΙΑΣ

NOISE DISTRACTION

- "Die A Peaceful Death"

(Vinyl Japan, 281 Camden

Γιαπωνέζικο hardcore... Είδος που τελευταία εξάγει η Χώρα του Ανατέλλοντος Ηλίου μέσω της αγγλικής Vinyl Japan, το αγγλικό παράρτημα της ομώνυμης γιαπωνέζικης εταιρείας. Οι Noise Distraction παρουσιάζουν το πρώτο τους άλμπουμ, μετά από ένα δικό τους flexi και δυό συμμετοχές σε hardcore συλλογές της χώρας τους. Ερχονται από το Τόκιο και το "Die..." ηχογραφήθηκε στο προσωπικό τους μικρό στούντιο, χωρίς μεγάλες προδιαγραφές, αλλά με μεγάλα κέφια. Το αποτέλεσμα είναι καλό, το γκρούπ τραγουδάει στα αγγλικά, αλλά αυτά τα έχουμε ξανακούσει και μάλιστα πολύ καλύτερα. Οσοι όμως έχετε αντληφθεί πως το hardcore, όπως και το rock 'n' roll στο σύνολό του, δεν έχει σύνορα, οι Noise Distraction είναι μία καλή επιλογή για να χτυπάτε τα κεφάλια σας στον τοίχο!

VARIOUS ARTISTS

- "Steppin' Out/A Kick Up The Eighties Vol. 9"
(Old Gold, CD, 1992)

Άλλη μία συλλογή διάφορων καλλιτεχνών, αυτή τη φορά από την περασμένη δεκαετία, που παρουσιάζει η ειδικευμένη πλέον σε ανάλογα τέτοια πράγματα βρετανική Old Gold. 18 κομμάτια από ισάριθμες μπάντες και καλλιτέχνες που γνώρισαν επιτυχία, χωρίς αυτό να σημαίνει πως τα τραγούδια που περιλαμβάνονται εδώ είναι και τα πιο γνωστά τους. Μία παρέλαση αστεριών όπως ο Joe Jackson, οι Spear Of Destiny, οι Echo & The Bunnymen, οι Screaming Blue Messiahs, οι Communards, οι ABC, οι Stone Roses, οι Promitives και μερικοί ακόμα, συνθέτουν ένα ανομοιογενές πεδίο, που μπορεί να μη λείει και πολλά πράγματα στους αναγνώστες του περιοδικού, αλλά έχει μερικές στιγμές (όπως το "She Bangs The Drums" των Roses και το "Let My People Go-Go" των Raimakers) που πραγματικά αξίζουν να ακουστούν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΔΙΑΣ

LEFTOVERS

- "Feed Time"

(Boom!, Bergensetwg 19,
1500 Halle, Belgium, CD,
1992)

Οι Leftovers παίζουν hardcore rock, όχι μεγάλων προδιαγραφών και οδηγούνται από τον τραγουδιστή, κιθαρίστα Tejo Kiesekoms που έχει συνθέσει και όλα τα κομμάτια του άλμπουμ. Επτά τραγούδια, γραμμένα λιτά, στο αμερικάνικο ύφος που ακολουθούν πολλά νέα βέλγικα συγκροτήματα. Μερικές φορές οι Leftovers αφήνονται να παρρασυρθούν σε μία δίνη ξέφρενων ρυθμών, για να καλμάρουν αμέσως μετά και να οδηγήσουν τον ακροατή πίσω στο άραγμα.

BLANC MARIE

- "Blanc Marie"
(Boom! CD, 1992)

Πρώτο άλμπουμ για τους Blanc Marie που τραγουδούν στα γαλλικά, κάτι που δεν πρέπει να σταθεί εμπόδιο για να απολαύσετε τη μουσική τους. Είναι ένα δείγμα αξιόλογης προσέγγισης του rock 'n' roll μέσα από δαιδαλούς δύο κιθαρών που πραγματικά χαιδεύουν το αυτί από τη μία, ενώ από την άλλη το ξύνουν μέχρι να ματώσει. Οι Blanc Marie είναι το νέο απόκτημα της Boom! και η εταιρεία του JP θα πρέπει πραγματικά να αισθάνεται περήφανη. Ένα ακορντεόν βοηθάει το χτίσιμο του ήχου του γκρούπ που είναι άψογα οργανωμένος και χωρίς περισίες πολυλογίες. Σίγουρα θα αποτελέσουν το καινούργιο αίμα της βέλγικης σκηνής και ήδη οι κριτικές που παίρνουν είναι παραπάνω από ενθουσιώδεις, ώστε η επιλογή της μουσικής τους να δίνει μεγαλύτερες ελπίδες για το μέλλον.

A FLOCK OF SEAGULS

- "Telecommunications"
(Old Gold, CD, 1992)

Πραγματικά δεν ξέρω πόσοι τους θυμούνται ακόμα. Ξεκίνησαν μετά το τέλος της πρώτης punk περιόδου, στα 1979, όταν αυτό που ονομάστηκε "νεορομαντισμός" έπαιρνε τα πάνω του για να κυριαρχήσει στη Βρετανία. Οι Flock σχηματίστηκαν στο Λίβερπουλ από τον κομμωτή Mike Score και γρήγορα απόκτησαν φήμη για τις ζωντανές εμφανίσεις τους. Πολλά από τα κομμάτια τους έγιναν επιτυχίες και στις δυό πλευρές του Ατλαντικού και ο διαστημικός σουρρεαλισμός του γκρούπ αποθλαστικό σε μερικά πολύ όμορφα βίντεο-κλιπς. Ήταν το μοναδικό βρετανικό γκρούπ που το

1982 κέρδισε βραβείο Grammy στις ΕΠΑ, έκαναν παγκόσμια τουρνέ, ηχογράφησαν τέσσερα άλμπουμ, πολλά σινγκλ και τελικά διέφυξαν το 1986. Το CD αυτό συλλαμβάνει 16 από τις καλύτερες στιγμές τους, σε μία εποχή που μάλλον ακούγονται αδιάφοροι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΔΙΑΣ

BLANCMANGE

- "Heaven Knows"
(Old Gold, CD, 1992)

Ακόμα ένα συγκρότημα που γνώρισε επιτυχία απ' τις αρχές μέχρι τα μέσα της περασμένης δεκαετίας και η συλλογή αυτή αποτελεί ένα "best of", αν μπορούμε να το θεωρήσουμε έτσι. Πολλοί τους αγάπησαν τότε, αλλά κι αυτοί όπως και οι Flock Of Seaguls, μάλλον δεν έχουν θέση στους καιρούς που περνάμε. Πέρα από αυτό όμως, μόνο και για λόγους αρχείου μιας εποχής, ίσως το "Heaven Knows" να θεωρηθεί απαραίτητο από μερικούς, όχι πάντως από εμάς. Οι Blancmange λειτούργησαν

στην ουσία σαν τσούετσο τους Neil Arthur και Steven Lunscombe όταν συναντήθηκαν στο κολέγιο το 1978. Οσοι αγάπησατε τους Soft Cell, τους Heaven 17 και τους πρώιμους Depeche Mode και δεν γνωρίσατε τους Blancmange, η συλλογή αυτή είναι μία ευκαιρία. Οι ρέστοι, ας γυρίσουμε στο rock 'n' roll...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΔΙΑΣ

THE CYNICS

- "Learn To Lose"
(Get Hip/Hitch Hyke, LP,
1992)

Νάμαστε πάλι... Οι απανταχού γκαρτζόπληκτοι για μία ακόμα φορά θα μείνουν εκστασιασμένοι από τα μεγάλα τους ινδάλματα. Και δε θα έχουν και άδικο. Το "αφράτο" garage punk των Cynics από την Φιλαδέλφεια είναι μία από τις καλύτερες περιπτώσεις που θα μπορούσαν να συναντήσουν στο είδος αυτό. Κομμάτια σαν τα "Never Again", "One Day· You'll Come", "Learn To Lose" και η διασκευή

KALEIDOSCOPE

FREE • MAIL ORDER CATALOGUE

Από τα BLUES και την ψυχεδέλεια των 60'ς
στο σύγχρονο ROCK'N'ROLL και τις προεκτάσεις του

ΤΙΜΕΣ ΑΠΟΛΥΤΑ ΦΘΗΝΕΣ

Αγοράζονται SECOND HAND δίσκοι

ΠΛ. ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 3 • Τ.Κ. 5 4 6 2 2
Τ Η Λ. 031 • 2 4 2 1 4 5 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

του "You Must Be A Witch" των Lollipop Shoppe από τα sixties κινούν τα νήματα ενός αυθεντικού και κοντρολαρισμένου μουσικού κολάζ, που ξετυλίγεται πάνω στο πλατώ. Οι Cynics έχουν μιά χρόνια εμπειρία και η φωνή του Michal Kastelic ακούγεται σήμερα καλύτερη από ποτέ. Ασχετα αν η συνολική προσπάθεια είναι σαφώς μετρίότερη από τις προηγούμενες.

RED FOOTED GENIUS

- "Red Footed Genius"

(Joe's Recording Company, P.O.B. 415, Midland, OR 97634, USA, CD, 1992)

Αμερικάνικο ουρανοκατέβατο CD, που αποτελεί και το πρώτο νούμερο του label μ το παράξενο όνομα. Οι Red Footed Genius, πέρα από το όνομά τους, δεν έχουν και τίποτε το ιδιαίτερο να δείξουν. Αγγίζοντας τα όρια μιάς pop κοινότητας, χαρακτηρίζονται μάλλον από πολυλογία, παρά ουσία. Τα λίγα κομμάτια που ξεχωρίζουν ("Part Of Logic", "Still") δε φτάνουν για να δώσουν μιά ένταση που λείπει από το τετραμελές αυτό συγκρότημα του Ορεγκον.

CAREFREE

• "Videos"
(Flight 13, Kehlerstr. 23, 7800 Freiburg, Germany, CD, 1992)

Πολιτικοποιημένοι Γερμανοί πανκς, που τραγουδούν στη γλώσσα τους, κάτι που ίσως να ξενίζει τον ακροατή, αν και η μουσική τους είναι ενδιαφέρουσα. Στίχοι ενάντια στο ρατσισμό, τα προβλήματα και η αποξένωση της γερμανικής νεολαίας και άλλοι ανάλογοι με οδηγούν στο συμπέρασμα πως πρέπει να πρόκειται για γγκρούπ που μάλλον απευθύνεται στο κοινό της πατρίδας του. Το "Videos" είναι το δεύτερο άλμπουμ των Carefree, κυκλοφόρησε τον περασμένο Νοέμβρη, ενώ πέρσι είχαν κυκλοφορήσει το "Das Innere Des Tieres" σε διαφορετική εταιρεία.

ARTHUR LEE & LOVE

- "Arthur Lee & Love"

(New Rose/Penguin, LP, 1992)

Καλά το καταλάβατε... Πρόκειται για τη νέα δουλειά του Artur Lee ο οποίος αποφάσισε να επανασκύψει δριμύτερος χρόνια μετά την τελευταία του παρουσία. Δεν μπορείς να ασκήσεις κριτική σε τέτοιες καταστάσεις. Ένας γερόλυκος που ξαναγυρί-

ζει στη φωλιά του μετά από καιρό για να την ζεστάνει ξανά με την παρουσία του. Η πρώτη πλευρά ακούγεται αρκετά "ελαφριά", αλλά η δεύτερη πραγματικά σε συναρπάζει. Η φωνή του Love που τραγουδάει τα blues με τον δικό του μοναδικό τρόπο, είναι ο καλύτερος σύντροφος για τις μεγάλες νύχτες του χειμώνα.

MEAT BEAT MANIFESTO

- "Satyricon"

(Play It Again Sam/Penguin, LP, 1992)

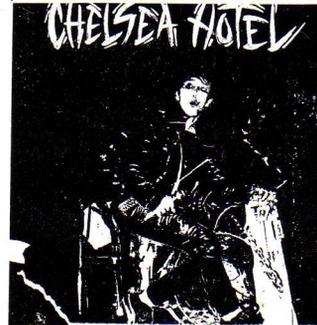
Τρία ακόμα άλμπουμ, ένα εκ των οποίων διπλό, ένα μίνι άλμπουμ και αρκετά δωδεκάιντσα περιλαμβάνει μέχρι σήμερα η δισκογραφία των MBM, που ξεκίνησαν το 1987. Εγγλέζικο ντουέτο, πιστεύουν πως το χιούμορ είναι το καλύτερο όπλο για κάθε λύση, διαφοροποιούνται από τα υπόλοιπα συγκροτήματα που χρησιμοποιούν τα σάμπλερς και τα συναφή για τη δημιουργία ανούσιων ρυθμών. Ξεφεύγουν από τα κοινότυπα και προωθούν χροετικές λύσεις μέσα από τέμπο στα οποία χωράνε από το punk μέχρι το hip hop, το techno και το house. Τριπαριστά κομμάτια, η φωνή του Jack Dangers μοιάζει με εκείνη του David Gahan των Depeche Mode, αλλά οι ομοιότητες σταματούν εκεί. Ακόμα κι αν δεν είστε φανς του χορού και σνομπάρετε τις εκδηλώσεις του, δοκιμάστε τους και να είστε σίγουροι πως δε θα μετανιώσετε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΔΙΑΣ

CHELSEA HOTEL

- "We're All Gonna Die!!!"

(Flowers Of Grain, LP, 1992)

WE'RE ALL GONNA DIE!!! Ένα από τα πρώτα punk σχήματα της Ιταλίας, οι Chelsea Hotel ξεκίνησαν το 1979, προκαλώντας εκρήξης βίας σε πολλά από τα κονερτα τους. Αρχικά υιοθετούν το βρετανικό στυλ, γύρω στα 1982 όμως το εγκατα-

λείπουν με ρίχνοντας τα μούτρα στο αμερικάνικο hardcore, κάνοντας μερικές από τις πιο τρομερές συναυλίες που γνώρισε ποτέ η ιταλική χερσόνησος. Ο δίσκος αυτός είναι η βινυλική εμφάνιση μιάς κασέτας που ηχογράφησε το γκρούπ με τον ίδιο τίτλο, στις αρχές του 1983. Απομακρυνόμενοι όμως από τον Αναρχικό χώρο που τους έτρεφε, χάνουν την επαφή τους με το κοινό που τους γυρίζει την πλάτη, με αποτέλεσμα να διαλύσουν τον Ιούνη του 1983. Τα μέλη τους μπήκαν σε άλλα σχήματα και ο ντράμερ τους Tony Face είναι σήμερα αφεντικό της Face Records και παίζει με τους Lilith. Ο δίσκος δεν έχει καλή ηχογράφιση, σίγουρα όμως αποτελεί ένα ντοκουμέντο μιάς εποχής που ίσως και να μην έχει φτάσει ακόμα στο τέλος της.

HEROES DEL SILENCIO

- "Senderos De Traicion"

(EMI, LP, 1992)

Φημισμένο συγκρότημα στη χώρα τους, ίσως επειδή τραγουδούν στα ισπανικά και αυτό με κάνει να αναρωτιέμαι πως θα φαίνονται σε έναν Ισπανό οι Τρύπες. Οι Heroes Del Silencio δεν είναι κακοί, παίζουν επαγγελματικά και η παραγωγή είναι άψογη, αλλά το rock τους είναι μάλλον προδιαγραφών καθαρά εμπορικών και ίσως κάποιες δυνατότητες που διαθέτουν να θάβονται κάτω από το βάρος της τελειότητας. Σπρώχνονται από την εταιρεία τους και προσπαθούν να κάνουν καριέρα και στο εξωτερικό, αλλά με την ισπανική γλώσσα δε νομίζω να τα καταφέρουν πέρα από τη Λατινική Αμερική και τις συναφείς χώρες. Αν και το rock 'n' roll είναι μιά γλώσσα διεθνής, ας μην γινόμαστε υπερβολικοί. Ούτε και απαιτητικοί.

THE ORIGINAL SINS

- "Out There"

(PsoniK/Hitch Hyke, LP, 1992)

Όπου το garage παίρνει θέση για μικά ακόμα φορά, για να αποδείξει πως στέκεται ακόμα όρθιο, τη στιγμή μάλιστα που οι Original Sins δεν δείχνουν να έχουν κανένα ενδοιασμό για οτιδήποτε. Μπορεί ο ήχος να είναι κλασσικός και γνωστός πλέον και στις μανάδες σας, αλλά αυτά είναι ψιλοπράγματα όταν έχεις καλή διάθεση για

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΩΝ BLUE JEANS

HARD TIME ΑΠΟ ΤΟ STUDIO II

διασκέδαση. Η μπάντα από τη Βηθλεέμ της Πενσυλβάνια σ' αυτό το μικρής διάρκειας άλμπουμ έχει κάνει την επιλογή της πιά και δεν υπάρχει επιστροφή. Απολαύστε τους όπως θα απολαμβάνετε ένα καλό γεύμα.

THE BLUE JEANS

- "Hard Time"

(Studio II, LP, 1992)

Okey boys and girls, it's time to put on your dancing shoes! Έξω-φυλλο: Φωτιά. (Α, ρε Πάνο Ταυλανδάλι). Οπισθόφυλλο: Τρεις γνώριμοι τύποι με κιθάρα, όρθιο μπάσο και ντραμς, κουρέματα μιάς εποχής που κρατά εδώ και τριάντα τόσα χρόνια. Οι Blue Jeans βρίσκονται στο σήμερα, όχι για να μεταλλάξουν τους ιστούς του rock 'n' roll με κάποιες απίθανες ιδέες, αλλά για να το μεταδώσουν αυτούσιο, όπως έκαναν οι πιονιέροι του μιά γενιά πριν. Διάσκευές (I'm Going Home), "Not Fade Away", "Baby Please Don't Go", "Lonesome Train", "Wild Saxophone") και δικά τους κομμάτια που πιάνουν το rockabilly από τα μαλλιά και το ξεθεώνουν μέχρι να ξεράσει! Όλοι μας τα έχουμε ξανακούσει αυτά. Απλά οι Blue Jeans είναι τόσο κεφάτοι, που για μιά ακόμα φορά οι πατούσες θα ξεκολήσουν απ' το πάτωμα!

ΜΑΥΡΗ ΤΟΥΛΙΠΑ

- "Τα Λόγια Του Ανέμου"
- (Wipe Out!, LP, 1992)

Η Μαύρη Τουλίπα, όπως αναφέρεται στο δελτίο τύπου, δεν τρέφει φιλοδοξίες, ούτε απευθύνεται στις μάζες, απλά διεκδικεί το δικαίωμα να εκφράζει τον εσωτερικό κόσμο των μελών της. Και αυτό είναι απόλυτα δεκτό και σεβαστό. Ενα σχήμα με πρωταγωνιστή την όμορφη φωνή της Λένας που κυριαρχεί πάνω από τα όργανα και μιά ποιητική, παραμυθένια διάθεση που δεν είναι αδιάφορη. Ας γυρίσω όμως στις Babes In Toyland που αρέσουν (σεξουαλικά πάντα!) στο φίλο μου Αργύρη Μπαμπίου!

VARIOUS ARTISTS

- "Mesomorph Enduros"

(Big Cat/Penguin, LP, 1992)

Μιά συλλογή "θορύβου" από διάφορες μπάντες - μάστορες του είδους, που συνεισφέρουν γνωστά και ακυκλοφόρητα κομμά-

τια σε επιλογή του Jim "Foetus" Thirwell. Ίσως κάθε λόγος παραπάνω να μην έχει καμμία ουσία, καθόσον περικλείονται ονόματα όπως ο ίδιος ο Foetus, οι Melvins, οι Cop Shoot Cop, ο Helios Creed, οι Tad, οι Unsane, οι, πολλά υποσχόμενοι Of Garbage And Kings, οι Hammerhead, οι Laughing Hyenas, οι Jesus Lizard και κάποιοι λιγότερο γνωστοί. Τα κομμάτια καλύπτουν διάφορες εποχές των καλλιτεχνών μετά το 1987, μέχρι και σήμερα που κάποιοι από αυτούς ούτε καν έχουν βγάλει άλμπουμ. Σίγουρα ενδιαφέρουσα δουλειά, ακόμα και για όσους διαθέτουν μερικά από τα τραγούδια.

TVTV\$

- "Brainwashington"

(Flipside, P.O. Box 60790, Pasadena, CA 91116, USA, CD, 1991)

Αυτοί οι φοβεροί και τρομεροί πλακατζήδες, έχουν χαθεί κάπου στο punk των late seventies, αλλά η μουσική τους και τα διάφορα ευρήματα που χρησιμοποιούν μέσα ή ανάμεσα στις συνθέσεις τους, είναι τόσο έξυπνα και κωμικά που δε μπορείς ν' αντισταθείς στη γοητεία τους. Αγαπημένα παιδιά του "Flipside" του περίφημου αμερικάνικου περιοδικού (που ανέλαβε και την έκδοση αυτού του πρώτου τους άλμπουμ), οι TVTV\$ είναι έντονα πολιτικοποιημένοι και οι φαινομενικά απλοί στίχοι τους, μπορούν να γίνουν κατανοητοί απ' τον καθένα. "Fashion Nation", "AIDS Is A Four Letter Word", "Ellitism Can Be Fun", μερικοί τίτλοι που δείχνουν την κατεύθυνση (όπως άλλωστε και ο γενικός τίτλος) των Καλιφορνέζων runks. Οι TVTV\$ ετοιμάζουν τη νέα δουλειά τους, καθώς και μιά ευρωπαϊκή τουρνέ τον Μάη - Ιούνη. Αν είμαστε τυχεροί...

VARIOUS ARTISTS

- "Falling Dreams"

(Opcion Sonica, Tamaulipas 125-23, Mexico, D.F., C.P. 06170, Mexico, CD, 1992)

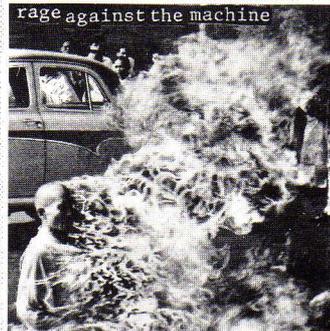
Πραγματικά πίστεια πως το Μεξικό κυριαρχείται από το metal και το hardcore, αλλά να που τελικά διαψεύθηκα. Μιά συλλογή με δύο Μεξικάνικα (Las Animas, German Bringas), ένα Βελγικό (Bene Gesserit), ένα Γερμανικό (Endraum), ένα Γαλλικό (Wunderlich Ausgang) και τους γνωστούς μας από αυτό το τεύ-

TOOLS FOR THE FUTURE

RAGE AGAINST THE MACHINE

- "Rage Against The Machine"

(Sony, LP, 1992)

Και μόνο από το όνομα καταλαβαίνεις αμέσως πως πρόκειται για κάτι τουλάχιστον ενδιαφέρον. Το εξώφυλλο: Μιά φωτογραφία του Lindsey Brice: Βιετναμέζος ινδουιστής μοναχός αυτουπυρπολείται σε κεντρικό δρόμο της Σαϊγκόν, διαμαρτυρούμενος για την Αμερικανική παρουσία στη χώρα του...

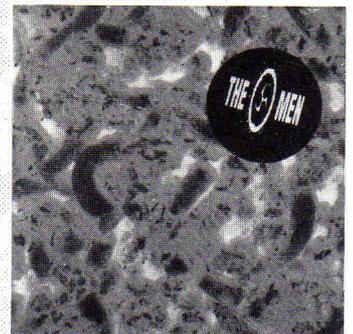
Οι Rage Against The Machine προσπαθούν να διδάξουν την αληθινή ιστορία της Αμερικής και τους υπόγειους/σκοτεινούς ρόλους που διαδραματίζει κάθε στιγμή που περνάει, σε ένα ακροατήριο που ο Ice T, οι Public Enemy και ο Perry Farrell έχουν ήδη φροντίσει να φορτίσουν. Οι τέσσερις νεαροί ταράξεις από το LA είναι ακόμα μιά ενδιαφέρουσα περίπτωση με μέλλον από την Δυτική Ακτή. Θεωρούν "συντρόφους" τους Porno For Pyros και μιά σειρά από γνωστά/άγνωστα ονόματα, ενώ αναφέρουν σαν επιρροές τον Chuck D, τον Bobby Sands, τον Huey Newton και άλλους επαναστάτες, πολλοί από τους οποίους συχνάζουν στη γειτονιά τους. Δυναμιτίζουν τα θεμέλια του cross-over και η οργισμένη μουσική τους ταράζεται συνέχεια από τους ρυθμούς ενός αξεπέραστου μπάσο, μιάς παρανοϊκής κιθάρας και των στιγγλιών του "ποιητή" της μπάντας Zack De La Rocha. Οι Rage Against

The Machine απευθύνουν το μήνυμά τους σε όλους μας. Αντίπαλοί τους, η υποκρισία, η βία, ο ελιτισμός και η άγνοια που κυριαρχούν στην αμερικανική κοινωνία και ουσιαστικά συντελούν στο Αμερικάνικο Ονειρο. Σύμμαχοί τους, εκτός από το αιώνια εξεγερμένο rock 'n' roll, όλοι εκείνοι που συμμετείχαν στις ταραχές του LA και που καθημερινά βλέπουν το στοιχείο τους να δυναμώνει.

THE O - MEN

- "The O - Men"

(Big Ball, Box 2638, Solli, 0203 Oslo, Norway, CD, 1992)

Κι ενώ αρχίζουμε να μιλάμε για καθαρό ευρωπαϊκό "grunge", έρχονται οι O - Men από τη Νορβηγία για να μας αλλάξουν τα φώτα και να μας μάθουν πως πραγματικά παίζεται αυτό το πράγμα, στέλνοντάς στο διάβολο τους Mudhoney. Τραγούδια που στην Αμερική θα προκαλούσαν πραγματικό, σάλο κιθάρες που τρέχουν... αργά, όλα στο πρώτο τους αυτό άλμπουμ δείχνουν πως έχουμε να κάνουμε με ένα πολύ σπουδαίο συγκρότημα. Κι άσε τους διάφορους αργόσχολους γραφιάδες να μας κατηγορούν για μόδες και τα τσιαούτα. Το rock 'n' roll έχει σίγουρα ανάγκη από ένα σωρό πράγματα για να σταθεί στα πόδια του, αλλά πως να το κάνουμε: Μπάντες όπως οι O - Men σε κάνουν να αισθάνεσαι πως όλα όσα πραγματεύεσαι αξίζουν αληθινά τον κόπο.

χος Εγγλέζους Attrition. Το industrial ανακατεμένο με την ηλεκτρονική μουσική σε πολλές φόρμες πειραματισμού, δε δίνει και άσχημα αποτελέσματα για κάποιον φυσικά που ενδιαφέρεται γι' αυτά τα είδη. Όλα τα γκρούπ είναι καλά, αρέσκονται στα γυναικεία αιθέρια φωνητικά (αλά Cocteau Twins) και όταν τα φώτα χαμηλώνουν, το CD αυτό μπορεί να γίνει ένα soundtrack για τις μοναχικές στιγμές του καθενός.

NIRVANA

- "Incesticide"
(BMG, LP, 1992)

Ήδη θα ξέρετε πως αυτό "δεν είναι το καινούργιο άλμπουμ" των mega stars από το Σηάτλ. Οι Nirvana μετά την απροσδόκητη επιτυχία του "Nevermind", αργούν να προχωρήσουν, σκεπτόμενοι ίσως το αντίκτυπο μιάς νέας κυκλοφορίας. Το "Incesticide" είναι ένα καθαρά εμπορικό κόλπο της Geffen (και της Sub Pop εν μέρει) για να διατηρήσει ζωντανό τον Μύθο του γκρούπ, λες και υπάρχει κάποιος που θα ξέχναγε ποτέ αυτούς τους τρεις σίφουνες, ακόμα κι αν εξαφανίζονταν από προσώπου γης. Τέλος πάντων, εδώ υπάρχουν συγκεντρωμένες μερικές στιγμές των Nirvana, b-sides, ραδιοφωνικές ηχογραφήσεις (που έχουν πραγματική αξία αφού περιέχουν δισκούς των Devo και του Eugene Kelly (Vaseline), Eugenius, καθώς και τη "new wave" εκτέλεση του "Polly" που εμφανίστηκε στο "Nevermind") και υλικό το οποίο οι οπαδοί του γκρούπ ήδη διαθέτουν. Όλα σχεδόν ανήκουν στην προ "Nevermind" περίοδο όταν οι Nirvana προετοιμάζονταν για το μεγάλο χτύπημα. Για διατήρηση της επαφής όμως, καλό θα ήταν να στρώνονταν στη δουλειά...

TRBNGR

- "Hot Cars And Spent Contraceptives"
(Big Ball, CD, 1992)

Συνέχεια από τη Νορβηγία και οι Turbonegro (ή Turboneger, ή όπως στο διάβολο τους θέλετε) καθιερώνονται στη συνείδησή μου σαν άλλη μία πολύ βρώμικη μπάντα που χρησιμοποιεί τόσο το hardcore, όσο και το grunge για να διαλύσει κάθε πλεόνασμα αισθητικής και κουλτούρας και να μεθοδεύσει τρόπους για

σπάσιμο νεύρων. Το industrial είναι ακόλαστοι βλάσφημοι, σεξουαλικά ακόρεστοι και καθοδηγούνται στο σκοτεινό παιχνίδι τους από ένα τυπάκο 43 χρονών ονόματι Harry Neger (μη γελιστείτε, το επώνυμο είναι κοινό και

στα τέσσερα μέλη του γκρούπ) ενώ μετά το πρώτο άκουσμα δεν προξενεί καμιά εντύπωση πως κυκλοφόρησαν σινγκλάκι και για την αμερικάνικη Sympathy (το οποίο περιέχεται εδώ). Τρέχουν με τα χίλια, το ίδιο και ο σεξισμός τους, αφήνοντας πίσω ακόμα και τους Cosmic Psychos, γιά να καταλήξουν σε ένα τέρμα που δεν έχει... τέλος. Το CD μου κοντεύει να διαλυθεί, το κλωτσάω, το ικετεύω να σταματήσει, έχει κολλήσει το γαμημένο και οι φλέβες μου αγγίζουν το ταβάνι!

POISON IDEA

- "Pajama Party"

(Vinyl Solution, LP, 1992)

Δεν πρόκειται για το καινούργιο άλμπουμ της περιβόητης μπάντας από το Πόρτλαντ, άσχετα αν περιέχονται εδώ τέσσερα κομμάτια σε πρώτες εκτελέσεις. Απλά οι Poison Idea επιλέγουν τα τραγούδια που θα ήθελαν να παιχτούν στο δικό τους πάρτυ, μόνο που τα εκτελούν οι ίδιοι. Δεκατρείς δισκούς των Who, MC5, Damned, Wipers, New York Doll, Booker T, Motorhead, Presley και μερικών ακόμα ηρώων του rock 'n' roll παιγμένες με τον αμίμητο τρόπο των πέντε στην κυριολεξία μεγαθηρίων (κάτι μου λέει πως ο Mondo έχει πάρει μερικά κιλά!). Οι Poison Idea είναι γιά μιά ακόμα φορά οι καλύτεροι του χωριού, τη στιγμή μάλιστα που δε διαστίζουν να δείξουν καθαρά ποιά είναι τα πραγματικά γού-

FROM DEBUT TO ETERNITY

Σε κάθε τεύχος του MMB, ο ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ παρουσιάζει ένα ντεμπούτο άλμπουμ που δεν πρέπει να λείπει από καμμία δισκοθήκη.

BIG BLACK

- "Atomizer"
(Homstead, 1986)

"Το "Nevermind" είναι ένα πολύ ασφαλής δίσκος. Όχι σαν τους Big Black, ή τους Butthole Surfers που φτιάχνουν κάτι χωρίς κεντρική ιδέα." (Chris Novoselic, Nirvana).

Το κλασικό ντεμπούτο LP "Atomizer" των

Big Black κυκλοφόρησε το 1986, αν και το γκρούπ ηχογράφησε ήδη από το 1983, έχοντας τρία EP στο ενεργητικό του ("Lungs"/1983, "Bulldozer"/1984, "Racer - X"/1984) με το ίδιο όνομα. Ο ακούραστος τυφλοπόντικας των στούντιο Steve Albini και η παρέα του, Dave Riley/μπάσσο και Santiago Durango/κιθάρα, καθώς και ένα Roland drum machine, δημιούργησαν ένα άλμπουμ που δεν προσφέρεται ούτε για ατέλειωτα μεθυστικά ταξίδια, ούτε για ξεφαντώματα, ούτε είναι διατεθειμένο να χαιδέψει κανέναν. Οπωσδήποτε δεν προσφέρεται για όσους μαγνητοσκόπησαν την τελετή μεταβίβασης της εξουσίας στην Ουάσινγκτον από τον Χασάπη στον νυν Χασάπη και καταμαυέτηκαν από την εγκάρδια και extra clean ατμόσφαιρα. Τα ίδια άτομα θα έβρισκαν τις σημειώσεις στο εσωφύλλο του "Atomizer" από προσβλητικές, έως αρρωστημένες.

Εκείνο που κάνει το "Atomizer" ένα άλμπουμ αιχμηρό, ελαφρώς ανεπιθύμητο και του χαρίζει την ταμπέλα "Ξεχωριστό", είναι η επιλογή των Big Black να λένε όσα έχουν να πουν ξερά και απογυμνωμένα, όπως ακριβώς είναι και ο ρυθμός του drum machine τους. Το "Jordan, Minnesota" μέσα από κραυγές και αγκομαχητά, ζωντανεύει τον βιασμό ενός πεντάχρονου, ένα πραγματικό γεγονός, γύρω από το οποίο βρέθηκε μπλεγμένη μία ολόκληρη πόλη. Το live "Cables" μιλάει για τους νέους τρόπους διασκέδασης που προσφέρουν τα σφαγεία, ενώ το "Bazooka Joe" έχει να κάνει με την επανένταξη ενός πολεμιστή στην κοινωνία. Το "Big Money" υπενθυμίζει τις "αγαθοεργίες" των αστυνομικών που δεν χρησιμοποιούν το γκλομπ για το επάγγελμά τους, αλλά το επάγγελμά τους σαν γκλομπ. Όσο για το "Kerosene" με τις κουδουνιστές (!!) κιθάρες και την τελική κραυγή "Set Me On Fire" από ένα απελπισμένο νέο που γνωρίζει πως θα ζήσει όλη τη ζωή του σε μιά πόλη - φάντασμα όπου τίποτε δε συμβαίνει, είναι με διαφορά το καλύτερο τραγούδι του άλμπουμ. Οι παραγμένοι ήχοι των τραγουδιών καθώς και τα φωνητικά που παραπέμπουν σε έναν οργισμένο μηδενιστή, έχουν τρομερή ένταση, κάθε άλλο όμως παρά επιτηδευμένη.

Ο Steve Albini, ένας noise fan που θεωρεί τους Jesus Lizard σαν το καλύτερο συγκρότημα του πλανήτη, χαρακτήρισε το "Atomizer" O.K. και τελευταία δήλωσε πως όταν το άκουσε για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια ντράπηκε για όσα περιείχε το βινύλιο. Θέλετε ότι έχει καιρό να γράψει δικά του κομμάτια, θέλετε ότι μεγάλωσε λιγάκι...

στα και οι επιρροές τους.

TERRORVISION

• "Formaldehyde"

(Total Vegas, P.O. Box 30, Batley, West Yorkshire, WF17 6XA, U.K., LP, 1992)

Τι να γράφει κανείς γι' αυτό το νέο γκρούπ που ήδη υπόγραψε σε πολυεθνική και σύντομα το όνομά του θα ακούγεται σ' όλο τον κόσμο; Είναι η μουσική που ακόμα και ο πλέον παράξενος ακροατής θα μπορέσει να βάλει στο κεφάλι του και να δηλώσει ευτυχισμένος ότι ένα καινούργιο αστέρι γεννιέται. Οι Terrorvision δεν κάνουν κάτι πρωτότυπο, απλά ανακατεύουν τα πάντα μέσα στη μουσική τους, από το αμερικάνικο crossover μέχρι το βρετανικό new wave των αρχών της περασμένης δεκαετίας. Και αυτή η μίξη γίνεται με τόσο όμορφο τρόπο που σχεδόν δεν το καταλαβαίνεις. Απλά μαζεύεσαι στη γωνιά σου, προσπαθείς να βγάλεις τους στίχους, καταλαβαίνεις πως έχεις να κάνεις με ένα ευαίσθητοποιημένο γκρούπ και βουλώνεις το στόμα μέχρι να ακούσεις το σήκωμα της βελόνας...

VARIOUS ARTISTS

• "Random Relations Part 2" (Elfish, LP, 1992)

Και τώρα η συνέχεια. Και μάλιστα περισσότερο ελπιδοφόρα από την πρώτη που κάθε άλλο παρά άσχημη ήταν. Και σίγουρα κάτι διαφορετικό από αυτά που συνήθως ακούγονται στις μέρες μας, με ένα κοινό όμως, που αναπτύσσεται με μεγάλο βαθμό. Ελληνικές και ξένες μπάντες λοιπόν. Οι γνωστοί μας Raw, οι αιθέριοι Sound Devise (σε δασκευή των Cure), ο απομονωμένος μα ουδέ εξαιρετικός Nesfindonimus (ζει και εργάζεται μόνος στις Σέρρες, σε δασκευή του Leonard Cohen), οι Forward

Music Quintet που είναι οι μόνοι που δε μπορούν να ξεκολλήσουν από τα καθιερωμένα. Και υπάρχουν οι Trespassers W (που πρώτο το MMB είχε παρουσιάσει σοβαρά στον ελληνικό χώρο και όσοι τους γνωρίσατε, ακόμα μας ευχαριστείτε), οι Alice In Wasteland (Φιλανδοί), οι Sub (το ίδιο), ο Johnny Spanky (το ίδιο), ο Lord Litter (χαμένος στην instrumental σιωπή του), οι Con Brio (αδιάφοροι) και οι No Comment ("σκοτεινοί"). Καλά το καταλάβατε, τα κήμπορντς, τα σάμπλερ και τα συνθεσάιζερ έχουν την πρώτη (και μερικές φορές και την τελευταία) κουβέντα, αλλά προσοχή! Αν δεν είστε προετοιμασμένοι να γευθείτε τη διαφορά καλύτερα να μην ακούσετε αυτό το άλμπουμ.

THE THE

• "Dusk"

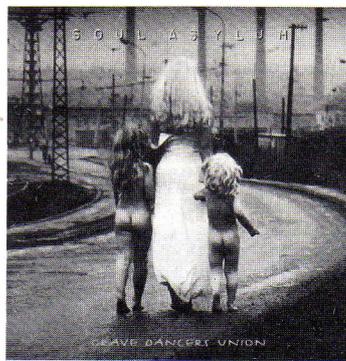
(Sony, LP, 1993)

Εκτο άλμπουμ για την παρέα του Matt Johnson, η οποία εδώ ενισχύεται από τον Johnny Marr (Smiths), τον Zeke Manyika και τον ντράμερ Vinni Colaiuta (ένα φεγγάρι έπαιζε με τον Zappa). Τραγούδια μάλλον εύπεπτα, ερωτικών, αλλά και οικολογικών διαθέσεων και τίτλοι όπως "Love Is Stronger Than Death", "Dogs Of Lust", "This Is The Night", "Lonely Planet", που για να πω την μαύρη αλήθεια μου φέρνουν (κακόχη πάντα), κάπου ανάμεσα στον Marvin Gaye και τον Bryan Ferry! Αν είναι δηλαδή δυνατόν!

SOUL ASYLUM

• "Grave Dancers Union" (Sony, LP, 1992)

Πολλοί τους θεωρούν γκρούπ με "εύπεπτο" ήχο. Αλλοι πάλι, πίνουν νερό σ' όνομά τους και το καινούργιο άλμπουμ έρχεται να σταθεροποιήσει τη θέση τους στην αμερικάνικη μουσική κοινό-

τητα. Το χιτ "Somebody To Shove" ακούγεται παντού, είναι μιά μελωδική hard rock σύνοψη όλων όσων έχει κάνει το γκρούπ τα τελευταία χρόνια. Και οι Soul Asylum το πετυχαίνουν με ένα και μόνο κομμάτι, που μερικές φορές δείχνει να παραγκωνίζει τις υπόλοιπες πολύ καλές στιγμές του άλμπουμ ("New World", "Homesick", "April Fool"). Αν το δεις κριτικά, δεν πρόκειται για κάτι το φοβερό. Απλά είναι συναρπαστικός και έξυπνος ο τρόπος με τον οποίο αυτό το γκρούπ από τη Μινεάπολη με σχεδόν μιά δεκαετία στις πλάτες του ξέρει κάθε στιγμή να εξυπηρετεί τις ανάγκες του ακροατή. Και σήμερα, το rock μάλλον χρειάζεται περισσότερα τέτοια γκρούπ.

THE HAYWAINS

• "Never Mind Manchester, Here's... The Haywains"

(Vinyl Japan, 281 Camden High Street, London NW1 7BX, CD, 1993)

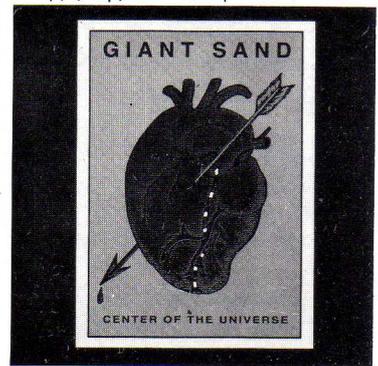
Πρόκειται για το παρθενικό άλμπουμ των βρετανών Haywains, το οποίο αρχικά είχε κυκλοφορήσει από τη δική τους Emily's Shop μέσω mail-order και κυκλοφορεί κανονικά από τον άλλο μήνα από την Vinyl Japan. Οι Haywains έχουν βγάλει διάφορα επτάιντσα και έχουν συμμετάσχει σε συλλογές στη Βρετανία και την Ιαπωνία. Πρόκειται για ένα σχήμα στακάτης pop, που αναμειγνύει διάφορες τάσεις για να καταλήξει σε ένα τουλάχιστον αξιοπρεπές και γεμάτο χιούμορ αποτέλεσμα. Με κομμάτια όπως το "Kill Karaoke" (όπου μπερδεύουν τίτλους άλλων διάσημων κομματιών, Beatles, Don McLean), το "Dusty Springfield", τα Smith-ικά "I Hate To Disappoint You" και "Forget Me Not", το ειρωνικό "New Kids On The Block", το δυναμιστικό "Time Bomb Baby!" και 9 ακόμα τίτλους, οι Haywains κάνουν την πλάκα τους, σε ένα ανάλογο κλίμα με εκείνο που έκανε "διάσημους" τους Ολλανδούς Grupo

Sportivo, αλλά και τον Jonathan Richman.

GIANT SAND

• "Center Of The Universe" (Enemy/Music Box, LP, 1992)

Ο Howe Gelb και οι Giant Sand υπήρξαν ανέκαθεν εξερευνητές κάθε μορφής του rock 'n' roll. Προερχόμενοι από το Τούσον της Αριζόνα, έμαθαν γρήγορα μέσα στην απομόνωσή τους, πως η επιβίωση είναι κομμάτι της ζωής κάθε ανθρώπου, αλλά

όχι και ολοκλήρωσης της ζωής του. Έτσι, από το 1980 που πρωτοεμφανίστηκαν σαν Giant Sandworms προτού πάρουν την οριστική τους μορφή πέντε χρόνια μετά με το εξαιρετικό "Valley Of Rain", μέχρι σήμερα, συνεχίζουν να προσφέρουν αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε "ακουστικό πολυθέαμα". Το καινούργιο άλμπουμ τους είναι ακόμα μιά ολοκληρωμένη φάση του σπουδαίου αυτού συγκροτήματος. Η jazz ("Return To Fodder"), συμβαδίζει με τον απόλυτο μεταλλικό ήχο του "Sonic Drive In" και τα δυό μαζί ενώνονται με μερικά ακόμα ατόφια δημιουργήματα, συνθέσεις του Gelb ενώ καλεσμένοι στο στούντιο βρίσκονται οι Chris Cacavas, Vicky Peterson, Victoria Williams και κάμποσοι ακόμα μουσικοί που βοηθούν τους Sand να ισχυροποιήσουν το ήδη πανίσχυρο background τους. Επενδύστε άμεσα σε μιά από τις σωστες κινήσεις της MBI, που ελπίζουμε να συνεχιστούν στο μέλλον.

JESUS SONES

• "Perverse" (EMI, LP, 1992)

Τέταρτο άλμπουμ του Mike Edwards (aka Jesus Jones) που πραγματικά δεν ξέρω πως να χαρακτηρίσω. Από τη μιά υπάρχει αυτό το U2 "ιδίωμα" που χρησιμοποιεί σε σημείο ενόχλη-

Slap A Ham Records

P.O. Box 420843
San Francisco, CA 94142-0843 U.S.A.
(415) 333-9693

Chris Dodge

PURVEYOR OF FINE RECORDED ARTS

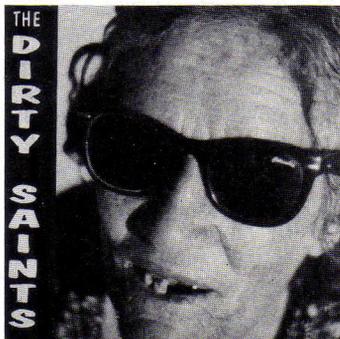
"Making Music Obsolete Since 1989"

σης μερικές φορές, από την άλλη τα αλά Jon Anderson φωνητικές που θυμίζουν τις τελευταίες καλές αναλαμπές των Yes και το κομψούζιο συνεχίζεται με μερικές συνθέσεις που πολύ θα ήθελαν να έχουν γράψει οι Pop Will Eat Itself. Το "Perverse" τελικά είναι μία συλλογή κομματιών γραμμένα από τον Edwards τα τελευταία δύο χρόνια σε διάφορες στιγμές του. Η pop αναδεικνύεται ο νικητής για μία ακόμα φορά και όλοι (;) μένουμε ευχαριστημένοι.

THE DIRTY SAINTS

- "Elf"

(Fifth Dimension, P.O. Box 5, Kiato 20200 Greece)

Δυό χρόνια πέρασαν κιάλας από την εποχή που οι Γιαννιώτες Dirty Saints εμφανίστηκαν με εκείνο το killer επτάινστο που πραγματικά άξιζε να γίνει απόκτημα του καθενός που σέβεται τον εαυτό του. Στο διάστημα που πέρασε από τότε, τα παιδιά "χάθηκαν" λόγω στρατού

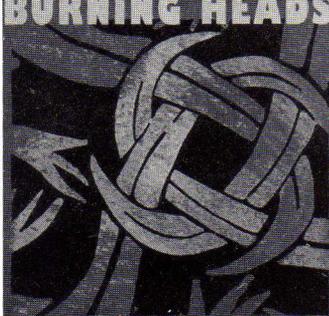
και άλλων υποχρεώσεων, ουτε στιγμή όμως δεν έβγαλαν από το μυαλό τους την ιδέα να συνεχίσουν. Και το αποτέλεσμα του πρώτους τους άλμπουμ δικαιώνει την απόφασή τους να μην το βάλουν κάτω. Οι Dirty Saints, δεν είναι garage, όπως πολλός κόσμος αρέσκεται να τους χαρακτηρίζει. Εχουν ξεπεράσει αυτό το στάδιο και αν έλειπε η (κακιά κατά τη γνώμη μου) δισκασκή του "Love Has No Time" των Miracle Workers, θα είχαμε να κάνουμε με έναν δίσκο με αρκετά προσωπικά στοιχεία. Ολα όμως είναι μέρος του παιχνιδιού και οι Dirty Saints φαίνεται να το γνωρίζουν. Το "Elf" είναι ένα καλός rock 'n' roll δίσκος, με ένα από τα καλύτερα ρεαλιστικά εξώφυλλα τα οποία έχετε δει, που ίσως και να μην πει πολλά σε πρώτο άκουσμα. Αν όμως κάποιος επιμένει, θα ανακαλύψει μερικά από τα στοιχεία που δείχνουν πως και στην Ελλάδα "κάτι" αρχίζει να κινείται. Με την ευκαιρία, να ζητήσω μία μεγάλη συγγνώμη στα παιδιά για τον "αντιεπαγγελματισμό" μου, αλλά, ας το ξέρουν κι αυτοί, η παράλογη "λογική" είναι ένας κακός σύμβουλος.

BURNING HEADS

- "Burning Heads"

(Semetary, 99 rue du Cherche Midi, 75006, Paris, France, CD, 1992)

Για την Ευρώπη, ρε γαμώτο! Κι

όχι, γι' αυτήν την κουτσουροενωμένη, αλλά γι εκείνη του rock που εξακολουθεί να αναζητεί διεξόδους να "ταπώσει" την αμερικάνικη εισβολή. Οι Burning Heads είναι από τις μπάντες που τα προσόντα τους διαφάνηκαν από την πρώτη τους βινυλιακή παρουσία και τώρα με το ολοκληρωμένο CD κατακλύζουν τα αυτιά μας με ένα ruyk -ο-metal που σταματάει αρχικά οποιαδήποτε άλλη λειτουργία του σώματος. Πραγματικά χάρεσαι να ακούς κάτι παιδαρέλια που δεν έχουν καλά - καλά ενηλικιωθεί, να παίζουν με τέτοια ωριμότητα, αναλύοντας όλα τα καινούργια στοιχεία του rock μέσα από ένα ευρύ φάσμα μουσικών ιδεών που μόνο σύγχρονες μπορούν να χαρακτηριστούν. Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, το έχουμε ξαναπεί. Όταν υπάρχουν όλες οι προδιαγραφές, συν τη δισκασκή του "We're Only Making Plans For Nigel" (XTC), η ένταση φτάνει στο "10" και τα πόδια αφήνονται να λειτουργήσουν χωρίς καμία εγκεφαλική εντολή.

HELIOS CREED

- "Kiss To The Brain"

(Sub Pop/Hitch Hyke, CD, 1992)

Σαν μεταλλαγμένο τέρας που ξεπήδησε από τους υπονόμους μιάς απάνθρωπης βιομηχανικής μεγαλούπολης, ο Helios Creed συνεχίζει απτόητος το δρόμο που χάραξε τόσο με τους Chrome, όσο και μόνος. Το νέο του άλμπουμ, μουσικά είναι περισσότερο εύπεπτο από τα προηγούμενα, χωρίς όμως να απορυθμίζεται από το στίγμα του πρόσφατου παρελθόντος του Αμερικανού αντι-μουσικού. Ο Creed ευθύνεται για την παραγωγή (σαφέστατα βελτιωμένη), παίζει κιθάρα, σάμπλερ και "τραγουδά", βοηθούμενος από τον μπασσίστα Paul Kirk, τον ντράμερ Paul Della Pelle, ενώ στα συνθεσάιζερ ενισχύεται από τον Z Sylver. Το "Kiss To The Brain" είναι η διαστημική άποψη του σύγχρονου rock 'n' roll, εκείνου ακριβώς που θα τραβούσε κάθε εξωγήινη μορφή στον ταλαιπωρημένο πλανήτη μας.

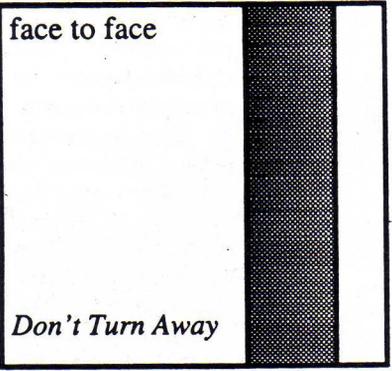
REIN SANCTION

- "Mariposa"

(Sub Pop/Hitch Hyke, CD, 1992)

Δεύτερο άλμπουμ και δεν μπορεί να καταλάβω πως η Φλόριντα καταφέρνει να εμπνέει ψυχεδελικά αυτό το συγκρότημα. Η προηγούμενη δουλειά τους

--JUST WHAT THE DOCTOR ORDERED--

CHECK OUT THESE BRAND NEW SOON TO BE CLASSIC RELEASES:

DSR-13 face to face LP/CD "Don't Turn Away" - The long awaited debut release from this Southern CA, 3-piece. Ultra punchy, melodic, tight punk.

DSR-15 Rhythm Collision LP/CD "Now" - The powerful sixth release from this L.A. based trio. Intense, emotional punk rock, CD contains "Pressure" LP.

Prices: LP - \$7.00 ppd U.S./\$10.00 elsewhere. CD - \$10.00 ppd U.S./\$12.00 elsewhere.

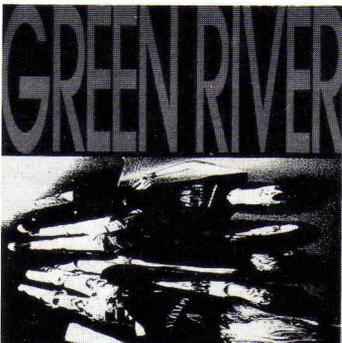
Check, cash, or money order to : Dr. Strange Records, P.O. Box 7000-117, Alta Loma, CA 91701

"TAKE THESE TWO AND CALL ME IN THE MORNING"

δεν με είχε εντυπωσιάσει ιδιαίτερα και κάτι ανάλογο συμβαίνει και με το "Mariposa". Η παραγωγή του Endino και η διασκευή του "Ain't No Tellin'" του Hendrix, κατά την προσωπική μου πάντα άποψη, δεν καταφέρνουν να δώσουν στους Rein Sanction τον απαραίτητο επαγγελματισμό που χρειάζονται, ενώ παράλληλα σαν ερασιτέχνες δείχνουν μάλλον αδύναμοι.

GREEN RIVER

- "Dry As A Bone/Rehab Doll"
(Sub Pop/Hitch Hyke, CD, 1992)

Όσοι δεν είχατε τη δυνατότητα κάποια στιγμή να αποκτήσετε

το έργο των πρωτοπόρων του grunge, των Green River, από τις στάχτες των οποίων ξεπήδησαν οι Mudhoney και οι Mother Love Bone/Pearl Jam, ιδού μία ευκαιρία μοναδική. Το σύνολο (σχεδόν) του έργου (δύο άλμπουμ, ένα ακυκλοφόρητο κομμάτι κι ένα b - side) αυτού του εξαιρετικά δυναμικού σχήματος που πολλοί ισχυρίζονται πως "τα ξεκίνησε όλα" περικελείονται σ' αυτό το CD που είναι ένα πραγματικό απόκτημα "τέσσερα σε ένα". Οι Green River ανέπτυξαν τις απόψεις τους περί σκληρότητας του "rock" στο μικρό χρονικό διάστημα που υπήρξαν μαζί και έδωσαν το εναρκτήριο λάκτισμα σε ένα παιχνίδι του οποίου το γήπεδο εκτείνεται όλο και περισσότερο κάθε μέρα που περνάει.

TAD

- "Salem"

(Sub Pop/Hitch Hyke, CD)

Καλώς το το παιδί... Καιρός πέρασε από τότε που για τελευταία φορά μάθαμε νέα από τον Tad και τη παρέα του. Το ποτό και οι κάθε είδους ακολασίες τον τράβηξαν μακριά από το

μουσικό στερέωμα, ώσπου αποφάσισε μόνος του πως έφτασε η στιγμή να επαναδραστηριοποιηθεί. Έτσι, προάγγελος του καινούργιου άλμπουμ (αναμένεται κάπου στην άνοιξη), είναι αυτό το CD που περιλαμβάνει τρία κομμάτια, στο γνωστό ύφος που συντηρεί το γκρούπ εδώ και πέντε περίπου χρόνια. Οι Tad είναι οι μυθικοί βασιλιάδες του grunge και περιμένουν μάταια να γίνουν πραγματικοί, αλλά τελικά κάθε φορά μοιάζουν να επιλέγουν την υποχώρηση από μόνοι τους. Οι οπαδοί τους όμως λένε πως είναι ικανοί για όλα. Τα "Salem/Welt/Leper" δεν ξεκαθαρίζουν απολύτως τίποτα. Ο ορίζοντας είναι χαμένοι και οι Tad καμμία διάθεση δεν έχουν να βγουν προς άγρην του...

EARTH

- "2"

(Sub Pop/Hitch Hyke, CD, 1992)

Ουάου! Πρώτη φορά βλέπω CD disc με "κολλημένη" τη βελόνα!

BLOOD CIRCUS

- "Primal Rock Therapy"
(Sub Pop/Hitch Hyke, CD, 1992)

Μιά κυκλοφορία από ένα συγκρότημα που δεν υπάρχει εδώ και πολλά χρόνια. Στις σημειώσεις ο J. Roneman, ένα από τα αφεντικά της Sub Pop, υποστηρίζει πως οι Blood Circus θα έχουν λαμπρή θέση στη μουσική "Βίβλο" του Seattle, όταν κοπάσει όλος ο θόρυβος. Συγκέντρωσε λοιπόν το EP τους, ένα σινγκλ και μερικά ακυκλοφόρητα κομμάτια σ' αυτό το CD, του έδωσε ένα πολύ συγκεκριμένο τίτλο και το παρουσιάζει στο κοινό που σίγουρα έτσι κι αλλιώς επηρεασμένο από την μυθολογία που περιβάλλει το label θα τρέξει να το αποκτήσει. Και κατά τα φαινόμενα, θα κάνει πολύ καλά, γιατί είναι πραγμα-

τικά σπουδαία πράγματα, να ξετυλίγονται σιγά - σιγά όλα τα κομμάτια του μίτου.

SPRINKLER

- "More Boy, Less Friend"
(Sub Pop/Hitch Hyke, LP, 1992)

Extra, extra!! Read All About It!! Εις περιοχή αρκετά νοτιώτεραν του Seattle, και συγκεκριμένα εις την Πολιτεία του Ορεγκον, η ευγενής εταιρεία φέρουσα την ονομασία "Sub Pop", ανακάλυψε εν μέσω παγετώνων, μουσικό ανθρωπόμορφο σκελετό, φέρωντα την επιγραφήν εις αρχαϊκήν γλώσσαν "Ψυχεδελικόν Υποκατάστατον των Nirvana". Οι επιστήμονες της Sub Pop έδωσαν εις το νεοανακλυθέν και ανέγχιτον λόγω παγετού, βρέφος την ονομασίαν "Sprinkler" ενώ μουσικολόγιο προσπαθούν να προσδιορίσουν τον ήχον, τον παραγόμενον εκ του ιδιάζοντος αυτού τέρατος, δια το οποίον ελπίζουν ότι πριν κυλήσει πολύς χρόνος θα επανέλθει εις την φυσικήν του κατάστασιν. Τελευταίες έρευνες του διαπρεπούς Έλληνοσ Μουσικολόγου Δόκτορος Μπαμπουρίνου απέδειξαν πως το ανθρωπόμορφον σύμπλεγμα "Sprinkler" περιέχει στοιχεία της ελληνικής φυλής, όπως ακριβώς την χαρακτήρισε η ομάδα "Honeydive". Extra!!

POND

- "Pond EP"

(Sub Pop/Hitch Hyke, 12", 1992)

Ακόμα μιά Σηατλική ανακάλυψη από το Πόρτλαντ όπου πάντα γίνονταν, γίνονται και θα εξακολουθήσουν να γίνονται σπουδαία πράγματα. Τώρα για το αν ο χαρακτηρισμός "νέοι Nirvana" ταιριάζει και σ' αυτή την περίπτωση, μάλλον είναι νωρίς να το κρίνουμε, αν και σίγουρα το μόνο που δε θα θέλαμε είναι ακόμα ένα γκρούπ που να μιμείται κάποιο άλλο. Η πρώτη απόπειρα των Pond πάντως, είναι ένα πολύ καλό ξεκίνημα και τα τρία τραγούδια ("Wheel/Cinders/Ebner") υπόσχονται κάτι παραπάνω από μία απλά καλή συνέχεια.

Lilith
...lady sings love songs...

NEW LP/CD

OUT NOW

*folksy bluesy
rockin' rollin'
CHARMING*

includes:
"Venus in furs"
"Cocksucker blues"
and more

FACE RECORDS
via Sopramuro, 48
29100 Piacenza (Italy)
Tel. (0523) 28381/338681
Fax (0523) 23859

DISTRIBUTED BY
WIPE OUT
Arckadiou 6
18534 PIRAEUS
Fax (01) 4122458
Tel. (01) 6927417

FACE MUSIC

(Dorfstrasse 29/1, CH-8800 Thalwil-Zurich, Switzerland)

Στη περίπτωση αυτή, ώ αναγνώστες του MMB, μπορεί και ν' απογοητευτείτε... ίσως επειδή δεν περιμένατε το αγαπημένο (sic) σας περιοδικό, να εγκαταλείψει έστω και για μία στιγμή, για μερικές γραμμές, την αυστηρή rock μορφή του. Μα καταλάβετε το: το Merlin's Music Box, έχει μία ευρύτητα συνεργατών και σίγουρα δεν είναι στενοκέφαλο και φανατικό. Και όταν ο Γιάννης μου πάσσαρε αυτά

Asiaminir

τα 6 CD, ήξερε πολύ καλά τι έκανε. Το rock βρίσκεται παντού, όπου υπάρχουν άνθρωποι που ψάχνονται με τη μουσική, χωρίς να κρύβονται από κανένα.

Η Face Records λοιπόν, είναι Ελβετικό ένα label (όπως λέμε "ελβετικό τυρί", ή "ελβετικό ρολόι", ή "ελβετική τράπεζα") και κατά πως φαίνεται ασχολείται αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί "ethnic", μόνο που οι καλλιτέχνες της δεν παραμένουν "κολλημένοι" στα εθνικά μουσικά στοιχεία της χώρας τους.

Κι έτσι για να τη σπάσουμε σε μερικούς, αρχίζουμε με μία τούρκικη μπάντα. Οι **Asiaminir** κατάγονται από την Αγκυρα και είναι το πρώτο συγκρότημα από την Τουρκία που ακούω σ' αυτό το ύψος. Οδηγούνται από τον μπασίστα Kamil Erdem που πέρα από τις συνθέσεις, έχει αναλάβει και την παραγωγή του άλμπουμ. Η παραδοσιακή μουσική της χώρας του, ενώνεται με σύγχρονα jazz ευρήματα για να καταλήξει σε μερικές συγκλονιστικές πραγματικά ενορχηστρώσεις. Τα φωνητικά λείπουν εντλώς, αλλά αυτό δεν πειράζει και τόσο επειδή η χρήση τους, ίσως και να κατέστρεφε την αρχική έμπνευση του Erdem. Ο κάθε μουσικός (υπάρχουν άλλοι τρεις, ένας ντράμερ, ένας σαξοφωνίστας/φλαουτίστας κι ένας που παίζει κανούν, ένα παραδοσιακό τούρκικο όργανο που μοιάζει με σαντούρι), είναι ικανότατος σολίστας και το άλμπουμ "Along The Street" είναι ένα έργο τόσο πολύτιμο, όσο και η παράδοση κάθε λαού.

Οι **Sharkiat** έρχονται από το Κάιρο και είναι οκτώ άτομα, που χρησιμοποιούν τόσο παραδοσιακά, όσο και ηλεκτρικά όργανα, παράγοντας ένα άλμπουμ, το "Camel Dance", που δεν αρκείται στην αιγυπτιακή μουσική παράδοση, αλλά ερευνά όλες τις δυνατότητες της αραβικής μουσικής. Η φωνή της Gamalat Shiha που τραγουδά μερικά κομμάτια, είναι τόσο ελκρινής, που σηκώνει τις τρίχες του ακροατή. Η νωχελική, χαμηλότονη μουσική των Sharkiat εκπέμπει μία μοναδική αίσθηση, είναι ένα soundtrack για τις 1001 Νύχτες, ένα Λυχνάρι για τον κάθε Αλαντίν του παλιού και του σημερινού καιρού. Υπάρχουν κάποια backing vocals που θυμίζουν πορεία στην έρημο, καβάλα σε καμήλες, έτσι όπως την φαντάζομαστε στις παλιές, καλές

Little Egoists

WORLD MUSIC

ταϊνιές του χολυγουντ, ένα ένα guest μουσικοί συμμετέχουν στο "Camel Dance", ανεβάζοντας τον ρυθμό και την ένταση όσο κυλάει ο χρόνος, παραμένοντας ανυπόταχτοι και δημιουργικοί, μέχρι το φινάλε.

Η σκυτάλη στους **Mato Grosso**, οι οποίοι σφείλω να πω πως με απογοήτεψαν, αν και θα έπρεπε να την ψυλιαστώ τη στιγμή που το δελτίο τύπου ανέφερε "μοντέρνα βραζιλιάνικη μουσική". Έτσι μπορείτε εύκολα και σεις να καταλάβετε ότι αυτό που παίζει το πενταμελές συγκρότημα στο "Brasileiro" είναι μεν ένα μίγμα από salsa, latin, jazz-rock κ.λ.π., δυστυχώς όμως

φτιαγμένο για εύπεπτο ακροατήριο και μάλλον ιδανικό για τις σειρές που έχουν κατακλύσει τα τελευταία χρόνια την ντόπια τηλεόραση. Το κακό με τους Mato Grosso δεν είναι η μουσική τους παιδεία (που τους καταξιώνει αμέσως σαν άριστους μουσικούς), αλλά η "pop" απόχρωση που δίνουν στη μουσική της πατρίδας τους, με αποτέλεσμα να ακούγονται πεζοί, έως βαρετοί.

Οι Μικροί Εγωιστές, ήτοι **Little Egoists** είναι Πολωνοί και μάλιστα από την Κρακοβία. Το "Two Fingers" είναι το δεύτερο άλμπουμ τους και εδώ η κλασική πολωνική παιδεία ανακατώνεται με τη jazz και το rock, ως αρμόζει σε κάθε σωστό συγκρότημα από την Βόρεια και πολύπαθη χώρα. Υπάρχουν πολλά στοιχεία που στοιχειοθετούν μπαλλάντες, όχι μελιστάλαχτες και ξενέρωτες, αλλά αντίθετα, δυναμικές και λειτουργικές. Σαν εγκέφαλος του γκρούπ φέρεται ο Marek Stryszowski, ο οποίος παίζει διάφορα όργανα και τραγουδάει. Στη βασική σύνθεση των Little Egoists συμμετέχουν ο μπασίστας/ντράμερ Grzegorz Pietak και ο κιθαρίστας Jacek Kroiik ο καθένας των οποίων ορίζει ακριβώς τον χρόνο επέμβασής του σε ένα αυτοσχεδιαστικό, κεφάτο και μερικές φορές ξεκαρδιστικό δημιουργήμα.

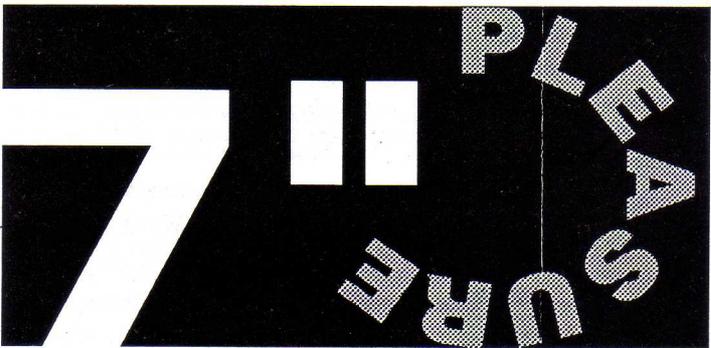
Μάλλον σε εντελώς διαφορετικά κανάλια από τους προηγούμενους κινείται ο **Luiz Carlos Borges**. Βραζιλιάνος κι αυτός, μαζί με τους **Grupo Alma** ενσαρκώνει τις μουσικές επιθυμίες των gauchos, των καρβαλάρηδων της πάμπα δηλαδή, κάτι σαν Βραζιλιάνοι ή Αργεντινοί καουμπόυς. Το ακορντεόν του Luiz είναι πάνγλυκο, το ίδιο και η φωνή του. Στο "Gaucho Rider", η Βραζιλία συναντάει την Αργεντινή, οι ρυθμοί έχουν να κάνουν με βαλς και ταγκό, ενώ που και που εμφανίζονται σε εμβρυακή κατάσταση μερικές jazz τομές. Μόνο για αυτά που έχουν ειδικευτεί σε τέτοια ακούσματα.

Τελευταίους άφησα τους **Susu Bilibi**, μία μοντέρνα Αφρικάνικη μπάντα από το Τόνγκο, οι οποίοι "εκμοντερνίζουν" με κάθε άλλο

παρά εσφαλμένο τρόπο, τις παραδόσεις των φυλών τους. Επικαλούνται τα πνεύματα του δάσους, τους νεκρούς προγόνους, τα φωνητικά είναι ακριβώς αυτά που θέλουμε να είναι, γεμάτα κραυγές και λαρυγγισμούς που φτάνουν στα ύψη. Η βασική δομή για το χτίσιμο τους ήχου των Susu Bilibi είναι τα κρου-

στά που χρησιμοποιούνται με τέτοιο τρόπο που μόνο οι αυτόχθονες Αφρικάνοι ξέρουν. Οι Susu Bilibi μπορεί να ενοχλήσουν κάποιους "γνώστες" της Δυτικοαφρικανικής μουσικής, ίσως επειδή το γκρούπ δεν παραμένει "πιστό" στην παράδοση, αλλά προωθεί και άλλες τεχνοτροπίες για να δώσει στο έργο του μία περισσότερο προσιτή εικόνα για τον Δυτικό κόσμο. Αλλά ακόμα κι αν είναι έτσι, εκείνο που μετράει στις περιπτώσεις αυτές είναι η διάθεση και το κέφι, πράγματα που οι Susu Bilibi διαθέτουν σε μεγάλες ποσότητες.

● ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΜΕΓΑΣ

Γιά μία ακόμα φορά, μερικές από αυτές τις μικρές διάρκειας, αλλά μεγάλης απόλαυσης, πολύτιμες "πέτρες" έφτασαν στο MMB, που συγκινημένος προσπάθησε αρχικά να τις βάλει σε κάποια τάξη, αλλά σύντομα κατάλαβε πως ανάλογες δημιουργίες μόνο "χύμα" μπορούν να παρουσιαστούν, ώστε να μη χάσουν την αξία τους. Αγνώω πλήρως από που προέρχονται οι **Tubesteak**, αλλά αυτό δεν έχει και μεγάλη σημασία, τη στιγμή μάλιστα που στα δύο κομμάτια αυτής αυτής της κατά τα φαινόμενα πρώτης δισκογραφικής παρουσίας (*Drunk And Barfing/Tour Of Destruction*), αφήνουν δείγματα που μπορούν στο μέλλον να χρησιμοποιηθούν σαν credits για το γκρούπ. Η **Warning** (1517 Western Av., Suite 191, Chicago Heights, IL 60411, USA) τους προσφέρει σαν δεύτερο νούμερο του label και οι Tubesteak αφήνονται σε ένα παράξενο χορό, που δε μπορεί ακριβώς να χαρακτηριστεί μουσικολογικά, αλλά σίγουρα ανήκει σε μία αξιόλογη γενιά νέων συγκροτημάτων που ακόμα δεν έχει βρει απόλυτα το δρόμο της.

Αυτοχαρακτηρίζονται "Θεοί", κεντρικό τους σύνθημα είναι πως "η Σωτηρία βρίσκεται στην αμέσως επόμενη μπύρα" και από το '91 μέχρι τώρα έχουν κυκλοφορήσει τρία επτάιντσα. Τα σώου τους είναι θεοπάλαβα, ο σεξισμός και το fun κυρίαρχα στοιχεία της ζωής τους, ενώ στα κονσέρτα δεκάδες κοριτσάκια ουρλιάζουν "eat my pussy!". Δεν είναι άλλοι από τους Καλιφορνέζους **Road Whore**, το γκρούπ του Allen Wrench που διατηρεί την **Allen Wrench International** (1506 Columbia Ave., Suite 12, Floor 69, Riverside, CA 92507, USA) στην οποία έχουν εκδοθεί όλα τα σινγκλάκια. Πρώτο στη σειρά το "Battle Beneath The Planet Of The Eternal Gods Of Rock", ακολουθεί το "1991 Live At The Candy Ass", που περιέχει μία live ηχογράφιση του "hit" τους "Allen Wrench Is Coming To Town", ενώ στη δεύτερη πλευρά υπάρχει ένα κομμάτι που προοριζόταν για live, αλλά τη στιγμή που το έπαιζαν στο κλαμπ, ξέσπασε τρομερός τσαμπουκάς και αναγκάστηκαν να το γράψουν σε στούντιο! Τρίτη συνέχεια, το "Too Much Punk In Metal Heaven", άλλο ένα διπλό δείγμα της τεράστιας τρέλας τους.

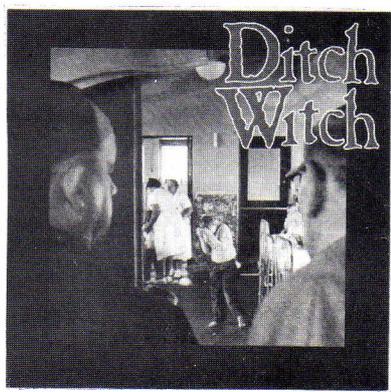
Το rock 'n' roll των Road Whore είναι άμεσο, χτυπάει στο στομάχι, η μίξη του punk και του metal βρίσκεται παντού, στα φωνητικά είναι ο Al Bum, τραγουδιστής των White Flag και γενικά η Κόλαση είναι Εδώ κι ο Παράδεισος έχει απλωσθεί, χωρίς κανένας να τον αναζητάει ιδιαίτερα! Η AWI διαθέτει και μερικά φανταστικά T-shirts, αλλά μη διανοηθείτε να τα φορέσετε αν σχετίζεστε με φεμινίστριες!

Η **Faye Records** (P.O.Box 7332, Columbia, MO 65205,

USA), είναι ένα σχετικά καινούργιο label που διανύει το δεύτερο χρόνο της και διευθύνεται από δυο νέους ανθρώπους τον Jerry και τον Barry. Δύο επτάιντσεσ λιχουδιές έφτασαν στα χέρια μας και τις παρουσιάζουμε με ικανοποίηση.

Οι **Small Ball Paul** κατάγονται από το Σαν Λιούις του Μιζούρι και ήταν οι πρώτοι που εισήγαγαν την έννοια του grunge στην πόλη τους, με αποτέλεσμα οι ντόπιοι να τους βλέπουν με καχυποψία, που διαλύθηκε αμέσως μετά την έκρηξη του Seattle. Ετσι, τα "Gotta Change/Mr. Sunshine" (σε μπλε ηλεκτρικό βινύλιο) είναι άμεσα επηρεασμένα από το κλίμα της Βορειοδυτικής Πολιτείας και οι Small Paul Ball ήδη έχουν καθιερωθεί σε αρκετούς κολλεγιακούς σταθμούς των ΕΠΑ, ενώ πρόσφατα υπόγραψαν συμβόλαιο με την Thirsty Ear της Νέας Υόρκης που αποτελεί label της Beggars Banquet. Οπότε μην ξαφνιαστείτε αν τους ακούσετε σε μεγαλύτερη παρουσίαση από τα media στο κοντινό μέλλον.

Και οι **Ditch Witch** όμως έχουν τη δική τους μερίδα στο μικρό ακόμα τραπέζι της Faye. Το διπλό σινγκλ (ένας δίσκος λευκός και ένας μαύρος) που φέρνει τίτλο το όνομά τους και περιλαμβάνει πέντε κομμάτια, ηχογραφήθηκε πριν από ένα σχεδόν χρόνο και είναι η

δεύτερη δουλειά τους μετά το επτάιντσο "If I Lose" που παίχτηκε και στην εκπομπή του John Peel. Οι Ditch Witch αγαπούν τους Buffalo Tom, τους Minutemen και τους Meat Puppets, γεγονός που φαίνεται έντονα στα κομμάτια τους και μπορεί να ενοχλήσει κάποιον σχολαστικό ακροατή.

Κλείνοντας με την Faye, θα πρέπει να τονίσω πως η δουλειά στα εξώφυλλα και των δύο σινγκλ είναι πολύ καλή, κάτι που φαίνεται να είναι και απώτερος σκοπός της

εταιρείας. Ποιότητα μέσα και έξω. Ας είναι καλά...

Το μόνο που μπορούμε να πούμε για τους Γιαπωνέζους **Assfort** είναι πως στο έξη κομματιών EP τους που κυκλοφόρησε η **Vinyl Japan** (281 Camden High Street, London NW1 7B, UK) με γενικό τίτλο είναι ότι παίζουν ένα αχαλίνωτο hardcore που δεν σου αφήνει περιθώριο να ξεφύγεις. Σε εγκλωβίζουν με την υπερβολική ταχύτητά τους και σίγουρα δεν υπάρχει τροχομπάτσος σ' όλο το Δυτικό

ημισφαίριο που να μπορεί να δώσει κλήση σ' αυτούς τους "τρελοκιτρινιάρηδες" από το Τόκιο που βάζουν μυωπικά γυαλιά σε πολλούς "ασπρουλιάρηδες" συναδέλφους.

Στο Τούσον της Αριζόνα παράγουν τη δουλειά τους οι **Purple Merkins** που δεν είναι άλλοι από τους Overcoat με τη συνεργασία του θρυλικού κιθαρίστα της περιοχής και ενός από τα ιδρυτικά στελέχη των Marshmallow Overcoat το 1986, Al Perry. Το "Purple Merkin Power/Get On This Plane" κυκλοφορεί σε 500 μόνο αντίτυπα για τους φίλους του γκρούπ και προσφέρεται με το περιοδικό What Wave. Garage - fuzz για garage maniacs, σε παραγωγή του Tim Gassen

(ο οποίος για την περίπτωση ενστερνίζεται το παλιό του ψευδώνυμο Randy Love) (P.O. Box 121, Tucson, AZ 85702, USA)

Για τη συνέχεια έχουμε δύο σινγκλάκια από την **Telstar** (P.O. Box 1123, Hoboken, NJ 07030). Γιά τους **Mummies** δεν λέμε και

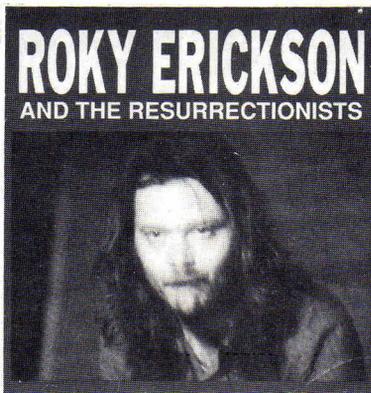
πολλά πράγματα, ίσως στο επόμενο τεύχος να υπάρχουν μια συνέντευξη αυτών των ανεκδιήγητων τύπων που ντύνονται σαν Μούμιες και διασκεδάζουν το κοινό και τους εαυτούς τους. Το "Stronger Than Dirt" είναι παρμένο από το άλμπουμ (δες στήλη "Sniffin Vinyl") τους για την ίδια εταιρεία και το "Your Love" είναι η διασκευή του γνωστού garage ύμνου. Όπως πάντα οι Mummies καταφέρνουν να σκατώνουν επιτηδευμένα την παραγωγή, ενώ ενδιαφέρονται απλά και μόνο για την αυθεντικότητα που (μερικές φορές δυστυχώς) τους... κατατρέπει.

Για την ίδια εταιρεία, οι **Swingin' Neck-breakers**, μοιάζουν με φιγούρες που ξεπετάχτηκαν από τη "Νύχτα των Ζωντανών Νεκρών". Παρ' όλα αυτά είναι ολοζώντανοι και συνολικά ζυγίζουν 475 λίμπρες! Ένα τρίο από το Νιού Τζέρσι που έχει μέχρι στιγμής εμφανιστεί μονάχα στην Ανατολική Ακτή και έχει εκδιωχθεί βιαίως από πολλά κλαμπ, λόγω της hi-energy συμπεριφοράς τους (πάνω και κάτω απ' τη σκηνή). Το "Diggin' A Grave / Saturday's Best / Don't You Just Know It" αποτελεί την παρθενική τους ηχογράφιση, όπου το ξεσκισμένο garage/rhythm 'n' blues κρατάει το χορό μέχρι τελικής πτώσεως. Ετοιμάζεται το πρώτο τους άλμπουμ.

Και από τα Βορειοανατολικά στα νοτιοδυτικά... Ο καλός μας φίλος Long Gone John που δε μας ξεχνάει ποτέ, μας προμήθευσε τέσσερις νέες κυκλοφορίες της **Sympathy (4901 Virginia St. Long Beach, CA 90805, USA)**, χαρακτηριστικές όπως πάντα του σπουδαίου αυτού παντελώς ανεξάρτητου label.

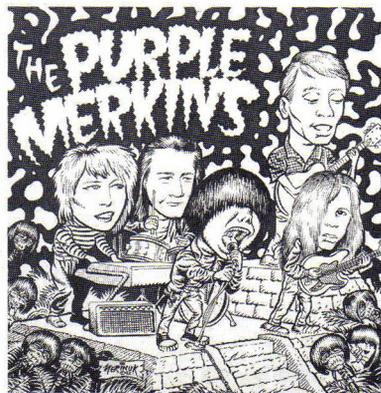
Αρχής γενομένης με τον πρεσβύτερο, ένεκα σεβασμού στα γηρατεία. Ο **Rocky Erickson**, ο διαρκώς τριπαρισμένος παπούς, περιόδευσε πριν από δέκα χρόνια με τους Resurrectionists. Τα δύο κομμάτια που βγήκαν στην Sympathy είναι ηχογραφημένα ζωντανά στο Χιούστον του Τέξας, η ηχογράφιση είναι λίγο, έως πολύ μέτρια και το "Hasn't Anyone Told You" υπάρχει και στο CD "Beauty & The Beast". Το άλλο κομμάτι, "The Interpretor" εμφανίζεται για πρώτη φορά. Δύο τραγούδια που δείχνουν αφενός την μεγαλοπρέπεια μιάς σπουδαίας rock μορφής, αφετέρου πως τέτοιες ηχογραφήσεις καλύτερα να βγαίνουν περισσότερο "μελετημένες", αλλιώς ας μην τις βλέπαμε ποτέ και ο νούν, νοείτω...

Η επανένωση των **Zero's** χαιρετίζεται με ιδιαίτερο ενθουσιασμό και η Sympathy αναλαμβάνει να εκδώσει δύο κομμάτια, το "I Don't Wanna" (μιά κατακλυσμιαία rock 'n' roll παρέμβαση από αυτές που πάντα μας αρέσει να ακούμε έτσι όπως τις δίδαξαν οι αρχέγονοι πατέρες του punk στα early seventies και που μπάντες σαν τους Zero's χαίρονται να εκτελούν) και τη διασκευή του "Li'l Latin Lupe Lu" (στο οποίο η μπάντα αφαιρεί οποιονδήποτε original χαβαλεδιάρικο ρυθμό και ξεχύνεται να το διαδώσει σε μιά καινούργια μορφή που θα έκανε τους δημιουργούς του να κλειστούν σε μοναστήρι). Η καρδιά του Javier Escovedo συνεχίζει να χτυπά και η Latino μπάντα του είναι η πιό τρανή απόδειξη. Τώρα ερχόμαστε στους νεότερους **Skullflower** που μάλλον "ταξι-

δεύουν" περισσότερο απ' όσο ίσως θα έπρεπε. Η βαριά ψυχεδέλεια που τονίζεται στα "Evel Knievel/Teenage Lightning / Diamond Bullet" συλλαμβάνεται σε κακόφωνα πλην όμως ευρηματικά τεχνάσματα, τα οποία σε τελική ανάλυση μπορεί και να μη λένε πολλά πράγματα. Καπετάν - φασαρίες δηλαδή οι Skullflowers, που ηγούνται από τους Matthew Bower και Stuart Dennison, χωρίς μάλλον να έχουν τις κατάλληλες προδιαγραφές για να "ωριμάσουν" περισσότερο.

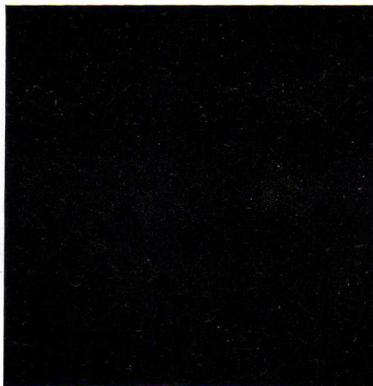
Και η παρουσίαση της Sympathy (της οποίας η λίστα έχει ξεπεράσει τους 200 δίσκους) τελειώνει με τις **Darlin's**, δύο κοπέλλες από το Νάσβιλ που συνοδευόμενες από μιά τετραμελή αντρική μπάντα χρησιμοποιούν την folk σαν πύραυλο προς το Διάστημα (Έτσι τουλάχιστον θέλουν να πιστεύουν). Το "Take Me Dancing" και το "Heart The Size Of Texas" παραπέμπουν στην αμερικάνικη folk των αρχών του '60, μόνο που στη θέση των τραγουδιών διαμαρτυρίας του Bob Dylan και της Joan Baez, η Judy Toy και η Suzanne Sherwin αντιτάσσουν τραγούδια της καρδιάς. Καψουροτραγούδα δηλαδή, πολύ εμπερι-

στατωμένα μεν, αλλά ρε γαμώτο, χάθηκε ο κόσμος να έχουν βγει τριάντα χρόνια πριν;

Η **Warning Records (1517 Western Ave. Suite 191, Chicago Heights, IL 60411, USA)** έχει ένα τρίτο σινγκλάκι που περιλαμβάνει 4 πρόσφατες ηχογραφήσεις των **Blitz**. Κατά πάσα πιθανότητα πρόκειται για εκείνους (συμπεραίνεται από το όνομα του αρχηγού τους Nidge Miller και από την πόζα στο εξώφυλλο με τα τατουάζ, παρέα

με τους Agnostic Front) οι οποίοι στις αρχές τις δεκαετίας του '80 έγραψαν το "Someone's Gonna Die Tonight", το οποίο έγινε ύμνος από τους ναζί σκίνχεντς ολόκληρης της Ευρώπης. Δεν βάζω βέβαια το χέρι μου στη φωτιά, παρ' όλο που ακόμα και το στυλ της μουσικής (επιθετικό punk που παραπέμπει σ' εκείνη την εποχή) μοιάζει το ίδιο. Έτσι κι αλλιώς όμως το δισκάκι μεγενικό τίτλο "New Breed" δε μας μαθαίνει και τίποτε καινούργιο. Στην πρώτη περίπτωση όμως... ξέρετε!

Τρίτη κυκλοφορία για την γαλλική **Uncontrolled (125 rue des Ramparts, 24000 Perigueux, France)** και αν συνεχίσει να παρουσιάζει τέτοιες μπάντες, εγώ θα... μεταναστεύσω στη Γαλλία (έτσι, για να χαρούν μερικές ψυχές, να χαρώ και γω που δε θα βλέπω τις σκουληκαντεροσπυροανοργανικές φάτσες τους). Και αυτό το επτάιντσο είναι split. Στη μία του πλευρά περιέχει τους **Wet Furs** και το "When Xapatan Turns To Delivrance". Να είστε βέβαιοι πως αν το punk ξεκινούσε σήμερα το πρωί, οι Wet Furs θα ήταν οι Sex Pistols. Εκεί που οι Leatherface συναντάν τα late seventies, οι Wet Furs ανακαλύπτουν τη χρυσή τομή, δημιουργώντας το πιό παραλληληματικό κομμάτι των τελευταίων μηνών! Η άλλη πλευρά ανήκει στους **Missing Links**. Το

τραγουδι ονομάζεται "Drunk, Sick & Tired" και τα τρελαμένα φωνητικά που καλύπτουν το άγριο rock 'n' roll σου δίνουν την εντύπωση πως κάπως έτσι θα πρέπει να αισθάνονται τα μέλη του γκρούπ, μετά από κάθε κονσέρτο τους. Killer single!

Και πάμε στο Βέλγιο. Μερικά δωράκια μας έκανε ιδιοχείρως ο φίλτατος JP Van αφεντικό της **Boom!** (19 Steenweg Op Bergen, 1500 Halle, Belgium), κάποια από τα οποία είναι όντως απολαυστικά. Ας πούμε, το σινγκλ των **Japs** "Release A Nation/Get Into My Life" είναι μιά πολύ καλή δουλειά και πραγματικά έμεινα έκπληκτος ιδιαίτερα για το πρώτο κομμάτι, -ένα αντιφασιστικό αργό τραγούδι, με υπέροχη μελωδία και δυνατές κιθάρες. Η δεύτερη πλευρά έχει ανάλογο ύφος, μόνο που το "Get Into My Life" είναι μιά αργόσυρτη μπαλλάντα ικανή να συγκινήσει και το πλέον δύσκολο θυληκό.

Οι **Betty Ford Clinic** στο "Easy Judy / Killed You On A Summerday" θα μπορούσα να πω πως παίζουν κιθαριστικό new wave, εφόσον φυσικά μου επιτρέπετε τον όρο. Δεν ενθουσιάζουν ιδιαίτερα το ακροατή και μάλλον φαίνονται τετριμμένοι, χωρίς κατά βάθος ουσία. Οι **Disposable Heroes** (καμιά σχέση με το αμερικάνικο hip-hop σύνολο) παίζουν το garage από την ανάποδη, ένα γρήγορο catchy rock 'n' roll, επιτηδευμένα παρατραβηγμένο που θα μπορούσε να παίζεται κι από τους Bauhaus, αν δοκίμαζαν σήμερα μιά καινούργια αρχή. Αυτά κυρίως όσον αφορά το "Mr. Right", ενώ το "Fairy Tale" κινείται στον ίδιο χώρο με εκείνον του Lou Reed πριν είκοσι χρόνια. Και τα δυό τραγούδια είναι συνθέσεις του Stefan Mertens, ο οποίος φέρεται και ως ο εγκέφαλος του γκρούπ.

Προχωρώντας στις κυκλοφορίες της Boom!, φτάνουμε στους γνωστούς μας **Pink Flowers** και σε ένα EP τριών κομματιών ("Nefertari/All I Want Is You/Where You Are") τα δύο πρώτα των οποίων περιέχονται στο πρόσφατο άλμπουμ του Βελγικού σχήματος, ενώ το τρίτο είναι αποκλειστικό γιά το σινγκλ. Στην ετικέτα φέρεται σαν μιά συνεργασία με την Θεσσαλονικιώτικη Who Stole

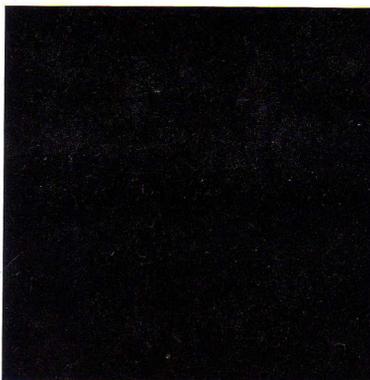
The Summer, οπότε σύντομα θα πρέπει να μας έρθει και στην Ελλάδα, όπως και το προηγούμενο πολύ καλό τους επτάιντσο. Κάπου μπλέκεται και η γερμανική Smarten Up, αλλά όλα αυτά δε σας ενδιαφέρουν. Ακούστε την τρομερή μπαλλάντα "All I Want Is You" και αφήστε τα άλλα δύο για τους R.E.M.!

Προτελευταίοι οι **Cosmetic Balls** που στο "Who Am I/You Are There" χρησιμοποιούν το punk των late seventies, όπως ακριβώς και οι Banshees. Και γιά να γίνω περισσότερο συγκεκριμένος, στο μυαλό μου φέρνουν τα επιθετικά φωνητικά της Siouxsee, ενώ το δεύτερο κομμάτι, πλησιάζει έντονα τον ήχο των Romeo Void για όσους τους θυμούνται. Απλά καλά, ενώ με λίγη προσοχή θα μπορούσαν να είναι συγκλονιστικά.

Και τελειώνουμε με το Βέλγιο με τους **Head Starts** και το "22nd Floor / Voodoo Woman" (το label είναι της Elephant Candy και η διανομή της Boom!), που είναι και το αγαπημένο μου επτάιντσο για

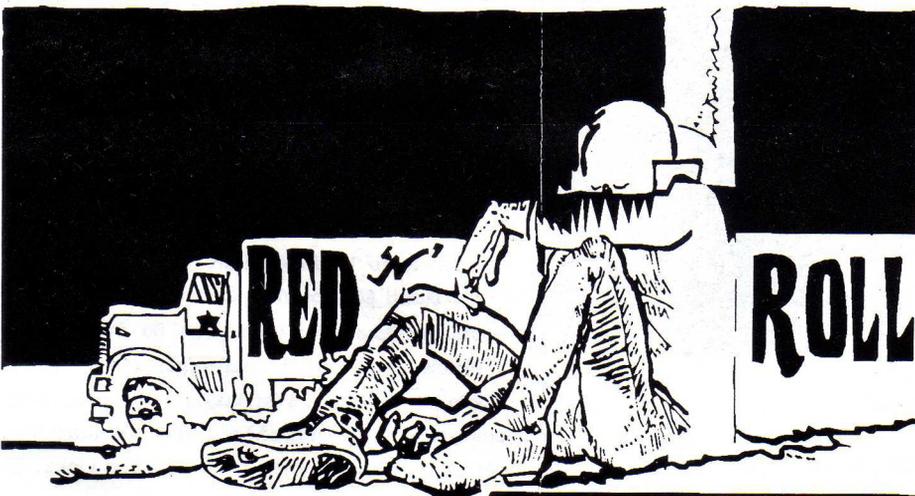
την εποχή αυτή. Μην φανταστείτε τίποτε τρομερά και φοβερά πράγματα, αλλά οι Head Starts είναι τόσο γαμημένα όμορφοι που σε γοητεύουν με το πρώτο άκουσμα. Δύο ατμοσφαιρικά τραγούδια, ψυχεδελικές κιθάρες, συνοδευόμενες από το ανάλογο rock των αρχών των seventies. Ελπίζω να ακούσω πολύ σύντομα κάτι από αυτούς. Τέλος στην επτάιντση παρουσίαση για το τεύχος αυτό με τους Καλιφορνέζους **Parasites**, οι οποίοι έχουν μιά καινούργια δουλειά, αυτή

τη φορά για λογαριασμό της βασκικής **Radiation** (apdo. 1427, 49080, Bilbao, Spain). Οι Parasites, το έχουμε ξαναπει, δεν είναι τίποτε περισσότερο από μιά ευχάριστη, σύγχρονη pop/rock μπάντα η οποία χωρίς να προδιαγράφει τίποτε σημαντικό στο χώρο, συνεχίζει να υπάρχει απλά και μόνο επειδή το ζητούν τα μυαλά των μελών του γκρούπ. Τα "Crazy/Mel's Theme" που υπάρχουν στο νέο τους σινγκλ, είναι γρήγορα, δυνατά, πλην όμως ακίνδυνα. Στο ίδιο label με τους Parasites ηχογραφούν και οι **El Inquilini Comunista** τους οποίους ακούω για πρώτη φορά και οφείλω να πω πως έχουν τα κότσια να γράψουν πέντε κομμάτια σε ένα διπλό EP με γενικό τίτλο "Extended Play". Punk καταβολές, που εκτοξεύονται ιδιαίτερα στα κομμάτια "Speed limit" και "Eyeliner" τραγούδια που συγκεντρώνουν και το βασικό στήσιμο που χαρακτηρίζει το κουαρτέτο αυτό από την Βισκάγια. Οι El Inquilino Comunista, δεν έχουν απλά και μόνο ενδιαφέρον όνομα. Είναι η προσωποποίηση της αντίστασης ενός λαού, μέσα από τη μουσική και όχι μόνον...

BETTER red THAN DEAD !!

ΦΥΛΗΣ 23 & ΣΜΥΡΝΗΣ 9 ΠΛ. ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ 8835120

TAPES ΚΕΡΤΑ

Πάμε να δούμε μερικές κυκλοφορίες που μας έφτασαν μέσω διαφόρων οδών. Η κασέτα πλέον λειτουργεί σαν δείγμα της δουλειάς ενός πρωτοεμφανιζόμενου γκρούπ και στην χώρα μας, με αποτέλεσμα τα συγκροτήματα να μπαίνουν στα στούντιο για να ηχογραφήσουν με απαιτήσεις, στοχεύοντας σε κάποια μεγαλύτερη ακρόαση και προβολή από τα media. Γεγονός που δείχνει πως η "προχειρότητα" δεν έχει θέση εφόσον κάποιοι θέλουν στ' αλήθεια να γίνουν αντικείμενο προσοχής.

Οι **Αντιπέρα Οχθη** για παράδειγμα, είναι ένα κουαρτέτο που έστειλε ένα πολύ προσεγμένο demo με δύο κομμάτια, τα "Σήμερα Σίδερα" και "Ούτε Μιά Ασπρη Τρίχα" ηχογραφημένα live. Οι Σεραφείμ Μπέλλος, Γιώργος Ρούτσης, Γιώργος Αφεντουλίδης και η Julie Latras, βοηθούμενοι από τον βιολιστή Johnny, αγαπούν το παλαιομοδίτικο ελληνόφωνο rock. Υπάρχει μία έντονη "κουλτουριάρικη" διάθεση που στους παλιότερους θα θυμίσει συγκροτήματα που δρούσαν στα τέλη της δεκαετίας του '70. Οι Αντιπέρα Οχθη είναι μία παρέα που αγαπάει τη μουσική που φτιάχνει και τα μέλη της είναι πολύ καλοί οργανοπαίχτες. Μετά τις 2 το μεσημέρι απαντούν στο τηλέφωνο 8818033.

Μιά κασέτα με δύο γκρούπ από το Ντέρμπυ συνοδεύει το all-around zine "The World Of Suzi Wong". Πρώτοι είναι οι **Almanacs**, οι οποίοι θαρρείς πως έχουν βγει από κάποιον pop ψυχεδελικό δίσκο των sixties, τόσο έντονα επηρεασμένοι είναι από αυτήν την εποχή. Έχουν πέντε κομμάτια και ειδικά το τελευταίο "Got To Wait" είναι καταπληκτικό. Ποτέ μου δε χώνεψα τους Smiths. Η υπερβολική ελαφρότητά τους με αρρώσταινε σε σημείο που να τους βαριέμαι, αν και μερικές συνεντεύξεις του Morrissey κόλλησαν στον τοίχο πολλούς επικριτές του γκρούπ και πραγματικά τις απόλαυσα. Οι Iris λοιπόν, θα ήθελαν να είναι οι Smiths, σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που και τα επτά κομμάτια μοιάζουν να είναι διασκευές από cut out τραγούδια του διάσημου βρετανικού συγκροτήματος, σε απελπιστικό μάλιστα βαθμό (δες "Savage Press").

Προτού αλλάξουν το όνομά τους σε **Entropy**, οι Punks For Survival ξεκινούσαν από το Λος Άντζελες το 1983 σε ηλικίες από 13 μέχρι 16 χρονών παίζοντας, τι άλλο, punk. Η αλλαγή του ονόματός τους τους, μας φέρνει στο άλμπουμ "Entropy" του 1992, το οποίο είναι και το πρώτο τους. Αληθτικό skate punk rock, ξεσηκώνει και πεθαμένους σε ένα ρυθμό πολύ οικείο στους μικρούς συναυλιακούς χώρους του LA, ενώ τα αργά κομμάτια φέρνουν στον μακαρίτη τον Stiv Bators ή τον Roky **Apeman** Erickson γιά κάποιον που διαθέτει μεγαλύτερη φαντασία. Λίγα πράγματα γνωρίζω για το τι έκαναν από το '83 μέχρι το '92 και οι λιγιστές πληροφορίες με οδηγούν στο συμπέρασμα πως το

γκρούπ ασχολιόταν περισσότερο με συναυλίες παρά με ριμούλκους. Τώρα, όποιος πιστεύει όλα αυτά... (11901 Santa Monica Blvd. Box 340, West L.A., CA 90025, USA)

Οι **Well Spotted** κατάγονται από το Μπελφόρ της Γαλλίας και έρχονται με ένα demo τεσσάρων κομματιών, μέσα στο οποίο διαφαίνεται η αγάπη τους για "σκοτεινά" μονοπάτια που έκαναν διάσημους τους Bauhaus. Αγχωτικά/ψυχωτικά φωνητικά, κιθάρες που ουρλιάζουν, ρυθμός που μερικές στιγμές φέρνει στο νου τους 3 Johns. Για να πούμε την αλήθεια οι Well Spotted έχουν μία μεγάλη γκάμα επιρροών που δεν τους επιτρέπει να επιδείξουν κάποια αυθεντικότητα, αν και δείχνουν να διαθέτουν ταλέντο. (4, Bd de Latre, 90000 Belfort, France)

Στο Φράιμπουργκ της Γερμανίας ζουν και εργάζονται οι **Laika** (δεν γνωρίζω ποιά η σχέση τους με την σκυλίτσα που ταξίδεψε στο διάστημα), που κυκλοφόρησαν τη νέα τους δουλειά σε επίσημη κασέτα από την Flight 13 (Kehlerstrasse 23, D-7800 Freiburg, Germany). Το "Nightingales In Diving Dresses" περιέχει πέντε κομμάτια συνολικής διάρκειας 25 περίπου λεπτών και είναι ένα πολύ καλό πείραμα που κινείται στα πλαίσια του ακουστικού ποιητικού rock, που όλο και κάπου το έχεις ακούσει, αλλά δεν το βαριέσαι ακριβώς γιατί σε βοηθάει να ξεφεύγεις από την καθημερινότητα. Η χρήση του βιολιού κρίνεται απαραίτητη και οι Laika δεν χάνουν την ευκαιρία να το προβάλλουν με τον καλύτερο τρόπο. Δείγμα κάποιων άλλων καιρών, δυστυχώς ξεχασμένων από τον περισσότερο κόσμο. Καινούργιο φρούτο ενέσκυψε από την Αμερική. Οι **Arman** κυκλο-

Αντιπέρα Οχθη

φόρησαν μία καθ' όλα άψογη κασέτα που αποτελεί την επίσημη εκδοχή του άλμπουμ τους "Shit Sandwich" και από τον τίτλο της δουλειάς καταλαβαίνετε γιατί χαβαλέδες πρόκειται. Από το Ουισκόνσιν δεν ξέρω πόσα ακριβώς μπορεί να κάνει ένα γκρούπ για να κατακτήσει το μουσικό ανεξάρτητο στερέωμα την σήμερα ημέρα. Αλλά αυτό μάλλον δε φαίνεται να πολυενδιαφέρει τους Arman, γιατί διαθέτουν μπόλικο ταλέντο αν κάποια στιγμή θελήσουν να "πατήσουν πόδι". Το label άλλωστε είναι δικό τους και αν ζητήσετε να μάθετε πού είναι στ' αλήθεια το "πρώτο ανεξάρτητο εναλλακτικό συγκρότημα" που η ψυχεδελεία του θα τρόμαζε οποιοδήποτε διάσημο γκρούπ των sixties, δεν έχετε παρά να τους γράψετε: 9

Foot Records, P.O. Box 11543, WI 53211, USA.

Στην Πτολεμαίδα τα παιδιά της "Βρωμιάς" δεν παύουν να παράγουν, αργά αλλά σταθερά πράγματα πέρα από το έντυπό τους. Καινούργιο τους "μωρό" μία κασέτα με τίτλο "Made In Yugoslavia - Πράξη Πρώτη". Δεν να μας εκπλήσσει το γεγονός τη στιγμή που οι φίλοι μας έχουν εδώ και χρόνια στενούς δεσμούς με τις μπάντες της γειτονικής, πλην όμως εμφυλιοπολεμικής χώρας. Η κασέτα είναι μία συλλογή ηχογραφήσεων (όχι πάντα καλών) μερι-

κών αγνώστων συγκροτημάτων (Luna, Roderick, Autopsia, Sexa, Sarlo Akrobata κ.α.) και καλύπτει μία περίοδο από το 1982 μέχρι το 1990. (600 δρχ. Τ.Θ. 9, Πτολεμαίδα 502 00)

Survival Kit

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΜΠΑΜΠΟΥΡΗ

Όπως στη Φύση η Ενέργεια εκφράζεται και υποβαθμίζεται με κάθε πράξη που κάνουμε, έτσι και στο μονοπάτι της ηλεκτρονικής επανάστασης και των media - θεών που ακολουθεί ο Δυτικός "πολιτισμός" με

κάθε μέρα που περνάει χάνεται η Ελευθερία μας. Οι

συνειδήσεις εξαγοράζονται, οι φάκελλοί μας εμπλουτίζονται με νέα στοιχεία, οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης κατευθύνονται και εκπορνεύονται... Ίσως

να μη σας λέω τίποτα καινούργιο, ίσως όμως και να σας προειδοποιώ πως τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα απ' ό,τι φαίνονται. Ταινίες όπως το "They

Live!" του John Carpenter δεν φαίνονται πιά τόσο φανταστικές. Μπορεί αυτοί που "ζουν ανάμεσά μας"

να μην είναι εξωγήινοι, είναι όμως το ίδιο κακομούτσουνοι, κακόβουλοι και πανούργοι με τους

εξωγήινους της παραπάνω ταινίας.

Κι εμείς τι μπορούμε να κάνουμε; Όχι και πολλά, εκτός από το να επικοινωνούμε, να βλέπουμε τα πάντα με κριτικό πνεύμα, να έχουμε τα αυτιά μας τεντωμένα και τα μάτια μας ορθάνοιχτα. Οι βρυκόλακες της κάθε εξουσίας θα έρθουν κάποια στιγμή και για μας και το χρωστάμε στον εαυτό μας να πουλήσουμε ακριβά το τομάρι μας...

Το **Survival Kit Update** είναι μια νέα στήλη που θα ενημερώνει για την πορεία μέσα στο χρόνο όλων των βιβλίων, fanzines, κόμικς, ταινιών κ.τ.λ. που παρουσίασε

το **Survival Kit** από το καλοκαίρι του 1991. Θα είναι,

ελπίζω, ένας καλός τρόπος να κρατάω και να

κρατάτε αρχείο των εξελίξεων ενός σημαντικού τμήματος της ανεξάρτητης κουλτούρας. Χωρίς πολλά

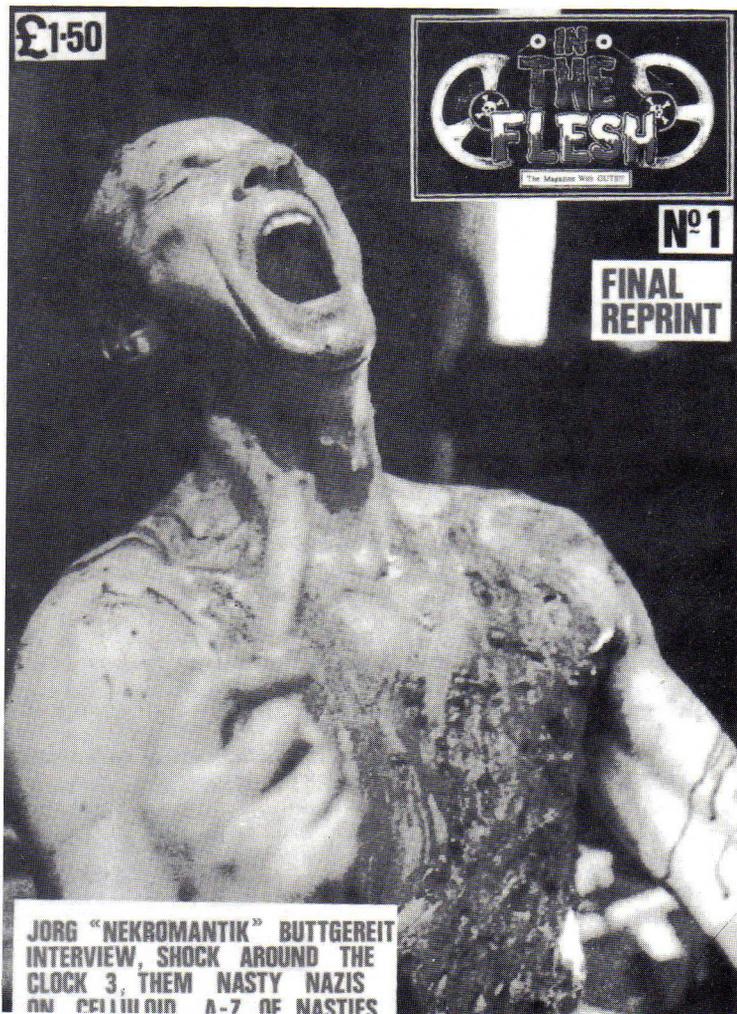
λόγια λοιπόν, αρχίζουμε από τον προπομπό της στήλης, το άρθρο "Paranoia In Print".

ΤΕΥΧΟΣ 8
"PARANOIA IN PRINT"

• **BOILED ANGEL.** Το βλάσφημο comic-zine του Mike Diana έχει

αλλά είναι τόσο φριχτά που δε θα τα φόραγε ούτε ο ίδιος ο De Sade!!!

• **HOW TO KILL.** Η σειρά έφτασε μέχρι τον 9ο τόμο αλλά μετά σταμάτησε. Κρίμα!

φτάσει στο 8ο τεύχος του (ένα τεύχος 110 σελίδων). Παράλληλα ο Mike έχει βγάλει τα δύο πρώτα τεύχη του comic "Sourball Prodigy" που είναι σίγουσα η καλύτερη ως τώρα δουλειά του. Το περασμένο καλοκαίρι βγήκαν και τα T-shirts του Boiled Angel,

• **MURDER CAN BE FUN.** Ο Johnny Marr όμως συνεχίζει ακάθεκτος. Το M.C.B.F. έχει βγάλει 15 τεύχη και τα θέματά του γίνονται όλο και πιο περίεργα. Επιπλέον, ο Marr κυκλοφόρησε και το "1992 Yearbook", ένα αλμανάκ με όλα τα φριχτά και

μεγάλα εγκλήματα που έγιναν στο χρόνο που μας πέρασε. Συνιστάται ανεπιφύλακτα! Αλλαξε και η διεύθυνση: M.C.B.F., P.O. Box 64011, San Francisco, CA 94109, USA.

● **PSYCHOTRONIC VIDEO.** Το 13ο τεύχος μόλις κυκλοφόρησε στην Αμερική. Η τιμή έχει μείνει \$ 3 ενώ από το τεύχος 12 αυξήθηκαν και οι σελίδες (φαινόμενο που ομολογουμένως και δυστυχώς, συμβαίνει σπάνια). Το τεύχος 12 έχει και μία τρομερή συνέντευξη με την Tura Satana, πρώην γκόμενα του Elvis και πρωταγωνίστρια στο "Faster Pussycat! Kill! Kill!". Οτι καλύτερο κυκλοφορεί.

● **BRIMSTONE.** Το επίσημο όργανο της σατανιστικής σέκτας "Αδελφότητα του Σετ" ανέστειλε την κυκλοφορία του.

● **CHAOTIC WORLD.** Η αντίστροφη μέτρηση ξεκίνησε στο τεύχος 23 και σταμάτησε στο 18. E, Pope George, μας χρωστάς άλλα 17 τεύχη!

● **COLLAGES.** Η Francoise Douviver έχει βγάλει δύο νέα βιβλιαράκια με τα αβυσσαλέα κολάζ της. Παράλληλα, το καλοκαίρι θα γίνει στο Παρίσι μία μεγάλη έκθεση που θα παρουσιάσει όλη της τη δουλειά.

● **OBSCURE.** 16 τεύχη ως τώρα, το ένα πιά ενδιαφέρον από το άλλο. Παράξενες ψυχώσεις, ύποπτες σέκτες, δολοφόνοι, θεοπάλαβα fanzines και ένας πραγματικός θησαυρός διευθύνσεων. Για όσους την "ψάχνουν" γενικώς.

● **AMOK.** Νέος κατάλογος δεν έχει βγει, αλλά οι φήμες λένε πως το mail - order του Apok δεν είναι τόσο αξιόπιστο πιά. Γράψτε πρώτα, για να δείτε αν υπάρχουν τα βιβλία που θέλετε.

- **ECCO.** 16 τεύχη ως τώρα. Παράλληλα ο εκδότης του Charles Killgore γράφει σε περιοδικά όπως το "Video Watchdog" και το "Psychotronic Video".

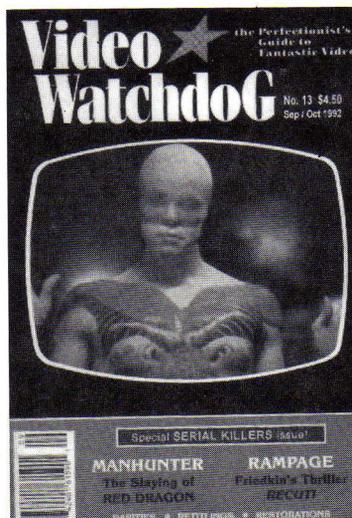
● **VIDEO WATCHDOG.** Το περιοδικό για τους περφεξιονίστες του underground κινηματογράφου παραμένει πιστό στο τακτικό εκδοτικό ραντεβού του. Στο 13ο τεύχος, που κυκλοφόρησε το Δεκέμβριο του '92, αναλύονται μεταξύ άλλων και δύο καταπληκτικές ταινίες για σειριακούς δολοφόνους, το "Manhunter" και το "Rampage" των M. Mann και W. Friedkin αντίστοιχα. Ο εκδότης Tim Lucas έβγαλε μέσα στο 1992 και τον τρομερό τόμο "The Video Watchdog Book" με χιλιάδες κριτικές και πολύ ενδιαφέροντα άρθρα.

● **KILLER FICTION.** Η Media Queen συνεχίζει να εκδίδει τις δουλειές του George Schaefer και άλλων δολοφόνων και μάλιστα έχει αρχίσει να πουλάει τα δικαιώματα στο εξωτερικό. Η

νέα διεύθυνση είναι: Media Queen, Box 382046, Jacksonville, FL 32238-0046, USA.

ΤΕΥΧΟΣ 9. "SURVIVAL KIT No 1"

● **SILENCE OF THE LAMBS.** Σας τό' λεγα εγώ! (Ισως ως μέντιουμ να βγαζα περισσότερα λεφτά). Ηδη γυρίζεται η συνέχεια της ταινίας που θα εξιστορεί τις περιπέτειες του Dr. Lecter στον έξω κόσμο. Ο προ-

πομπός του "Silence...", δηλαδή το βιβλίο "Red Dragon" του Thomas Harris κυκλοφορεί και στα ελληνικά από τις εκδόσεις Bell, με τίτλο "Κόκκινος Δράκος". Με βάση αυτό το βιβλίο, ο Michael Mann γύρισε την ταινία "Manhunter" (1986) που αν και πετσοκομένη, είναι πολύ καλύτερη από το "Silence...". Δείτε την πάση θυσία. Τέλος, το πρώτο βιβλίο του Harris, με τίτλο "Black Sunday" ξαναεκδόθηκε αλλά δε λείει και πολλά.

● **VIDEOOZE.** Το 5ο τεύχος, αφιερωμένο στις ταινίες που έγιναν για την Κόμησσα Μπάθορου, θα πρέπει να έχει βγει όταν διαβάσετε αυτές τις γραμμές. Κι ενώ ο Rob Sargent, ο εκδότης του Videooze έγινε μπαμπάς μέσα στο '92, το πνευματικό του παιδί ανακηρύχθηκε "fanzine της χρονιάς" για το 1992. Και σ' ανώτερα!

● **TRASH CITY.** Ο Jim Mc Len-

nan όχι μόνο κατάφερε να βγάλει 3 τεύχη μέσα στο '92 (και να φτάσει στο νούμερο 12), αλλά δεν άλλαξε και σπίτι για περισσότερο από 12 μήνες. Απίστευτο!

● **CLIVE BARKER'S HELLRAISER.** Η σειρά όσο πάει και βελτιώνεται. Τώρα βγαίνει κάθε 1 1/2 μήνα και έφτασε στο Νο 21. Στο τεύχος 17 άρχισε και μία ιστορία - μαμούθ, με τίτλο "The Harrowers" που θα εισάγει νέους ήρωες στο σύμπαν του Barker. Παράλληλα βγήκε το μικρό βιβλίο "The Hellraiser Companion" και ξεκίνησε μία νέα σειρά με τίτλο "Clive Barker's Book Of The Damned". Όλα από την Epic Comics.

● **THE SELECTED LETTERS OF H.P. LOVECRAFT.** Ο τρίτος τόμος της σειράς συνεχίζει -κατά μυστηριώδη τρόπο- να είναι out of print.

● **FAUST.** Εδώ θα ευλογήσω τα γένια μου και με το δίκιο μου. Ηξερα τι έλεγα όταν σας έλεγα να δώσετε στο "Faust" μια ευκαιρία. Στον 1 1/2 χρόνο που πέρασε από τότε, το "Faust" έχει γίνει ένα από τα πιο πετυχημένα ανεξάρτητα κόμικ και κάθε τεύχος πουλάει πάνω από 150.000 αντίτυπα. Τα πρώτα τεύχη είναι δυσεύρετα και πανάκριβα. Μετά το 8ο τεύχος, το δίδυμο των δημιουργών, Quinn και Vigil έφυγε από την Northstar και έφτιαξε νέα εκδοτική εταιρεία με όνομα Rebel Studios. Ηδη το ένατο τεύχος κυκλοφόρησε από την R.S. ενώ έχουν αρχίσει να επανεκδίδονται και τα τεύχη 1 - 8 για να καλυφθεί η ζήτηση. Στο μεταξύ, η Northstar έχει επανεκδώσει τα τεύχη 1 - 4 τουλάχιστον τέσσερις φορές. Από συλλεκτικής απόψεως η πρώτη έκδοση της Northstar είναι η πιο πολύτιμη. Η σειρά θα ολοκληρωθεί σε 12 τεύχη. Να αναμένετε λεπτομερές άρθρο για το "Faust" και τους Quinn/Vigil στο επόμενο τεύχος. Στο μεταξύ, γράψτε τους στη διεύθυνση: Rebel Studios, 4716 Judy Ct.,

UNA VOCE CRISTIANA

Strange pleasures passing you by? Then get into HEADPRESS magazine

YES I UNDERSTAND THAT HEADPRESS, THE JOURNAL OF SEX RELIGION DEATH, IS INTENDED FOR ADULTS ONLY. PLEASE RUSH ME THE LATEST ISSUE ANYWAY.

Name _____

Address _____

£3.50 UK/£4.00 Europe/\$10.00 USA (includes p&p airmail). Cheques or Money Orders payable to HEADPRESS. Cash must be sent Registered Mail.

HEADPRESS, PO BOX 160, STOCKPORT CHESHIRE, SK1 4ET, GREAT BRITAIN

Sacramento, CA 95841, USA.

● **DYSLEXIC.** Η θεόμωρη **Julee** δεν έβγαλε άλλο τεύχος του **"No Poetry**. Κυκλοφόρησε όμως μία σειρά από βλάσφημες χριστουγεννιάτικες κάρτες (**"Dyslexic Holy Cards"**) που θα προκαλέσουν εγγυημένα καρδιακή προσβολή σε κάθε Χριστιανό, καθώς και ένα νέο fanzine με τίτλο **"Pig Sandwich"** που δυστυχώς, δεν είναι και τίποτε το τρομερό. Α, έβγαλε και ένα video στο οποίο μας δείχνει πως τρύπησε τον αφαλό της

TEΥΧΟΣ No 10. "SURVIVAL KIT No 2"

● **SON OF SATAN.** Στις 23 Φεβρουαρίου, η **Marvel Comics** βγάζει το πρώτο τεύχος της σειράς **"Hellstorm: Lord Of Lies"** που θα έχει για ήρωα τον **Daimon Hellstorm**. Το εξώφυλλο θα είναι τυπωμένο σε κόκκινο θερμογραφικό μελάνι.

● **THE SATANIC BIBLE.** Συνεχίζονται σταθερά οι ανατυπώσεις της στην Αμερική. Στην Αγγλία έχει γίνει σχετικά δύσευρητη. Αγοραστικό ενδιαφέρον επίσης παρουσιάζει και η επίσημη βιογραφία του **LaVey**, με τίτλο **"The Secret Life Of A Satanist"**. Συγγραφέας είναι η **Blanche Barton**, πρώην μέλος της Εκκλησίας του Σατανά.

● **FEAR.** Το **"Fear"** έχει σμιατήσει να κυκλοφορεί πριν από ένα περίπου χρόνο. Τη σκυτάλη έχει αναλάβει το **"The Dark Side"** που όσο πάει γίνεται και καλύτερο.

● **THE BLACK FLAME.** Συνεχίζει να βγαίνει.

● **H.R. GIGER.** Η προβολή του **"Alien 3"** αναζωπύρωσε το ενδιαφέρον για τον **H.R. Giger**. Το νέο του άλμπουμ είναι βιογραφικό και ονομάζεται **"ARhT"** ενώ κυκλοφορούν συνεχώς ημερολόγια, poster books και λιθογραφίες με σχέδιά του. Πρόσφατα επανεκδόθηκε και το άλμπουμ του **"New York"**, ενώ αντίτυπα των δύο τόμων του **"Necrono-**

micon" εμφανίστηκαν στο βιβλιοπωλείο **"Solaris"** (και μάλιστα σε hard-back, υπερπολυτελή έκδοση!)

TEΥΧΟΣ 11. "SURVIVAL KIT No 3"

● **NECROMANTIC.** Το τρίτο μέρος παίχτηκε πρόσφατα σε ένα φεστιβάλ cult κινηματογράφου στην αίθουσα **Scala** του Λονδίνου. Παράλληλα, κυκλοφόρησε και το ντοκιμαντέρ **"Corpsefucking Art: The Films Of Jorg Buttgereit"**.

● **BAD TASTE / MEET THE FEEBLES.** Ο **Peter Jackson** ξαναχτυπά με τη νέα του ταινία **"Brain Dead"** που φιλοδοξεί να γίνει το αγγλικό αντίστοιχο του **"Night Of The Living Dead"** (και μάλλον θα τα καταφέρει). Στην Αγγλία άνοιξε στις 23 Ιανουαρίου. Εδώ, σε video και ευχαριστημένοι νάμαστε.

● **ZODIAC / MONDO BOOKS.** Το κλασικό true-crime βιβλίο του **Robert Graysmith** κυκλοφόρησε και στην Αγγλία από την **Mondo Books** που έχει βγάλει και τα παρακάτω βιβλία: **"The Man Who Could Not Kill Enough"** της **Anne E. Schwartz** (για τον καννίβαλο **Jeffrey Dahmen**), **"The Dracula Killer"** του **Ray Biondi** (για τον βρυκόλακα του Σακραμέντο **Richard Trenton Chase**) καθώς και το βιβλίο της **B. Barton** που αναφέραμε πιο πάνω. Γράψτε: **MONDO Books**, 19 Valentine Place, London SE1 8QH, U.K.. Στο μεταξύ ο **Zodiac** παραμένει ασύλληπτος. Και μιά και αναφέραμε τον **Richard T. Chase**, να σας αποκαλύψουμε ότι η ταινία **"Rampage"** του **W. Friedkin** (σκηνοθέτης του **"Ξεορκιστή"**), είναι βασισμένη στη ζωή του. Στην Αμερική δεν κυκλοφόρησε ποτέ, αλλά το περσινό remake με

τίτλο **"Rampage '92"** βγήκε στις αίθουσες πριν μερικούς μήνες.

● **IN THE FLESH.** Το περιοδικό του **Steve Court** συνεχίζει την ανοδική του πορεία. Πρόσφατα βγήκε το 11ο τεύχος, ενώ ανα-

"Son Of Celluloid" της **Eclipse**, ενώ αναμένονται τα **"Yattering And The Jack"**, **"Age Of Desire"**, **"Dread"** και **Revelations"** (όλα από την **Eclipse**) καθώς και μια σειρά βασισμένη στο βιβλίο **"The Great And Secret Show"**. Τα σχέδια του ίδιου του **Barker** που ομολογουμένως είναι πολύ καλά, περιέχονται σε ένα μεγάλο άλμπουμ με τίτλο **"Illustrator"** που βγήκε το 1991.

● **THE CRASH UPDATE.** Έχει φτάσει στο 6ο τεύχος, ενώ κάπου τώρα κυκλοφορεί και το ευρητήριο των μελών, με τίτλο **"Crash Network"**.

TEΥΧΟΣ 12. "SURVIVAL KIT No 4"

● **ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΜΑΧΑΙΡΙ.** Ο **Ηλίας** ανέστειλε όλα του τα σχέδια και σταμάτησε να βγάζει το φανζίν του. Κρίμα. (Πού' ναι εκείνο το γράμμα που είπες

πως θα μου γράψεις, ρε;)

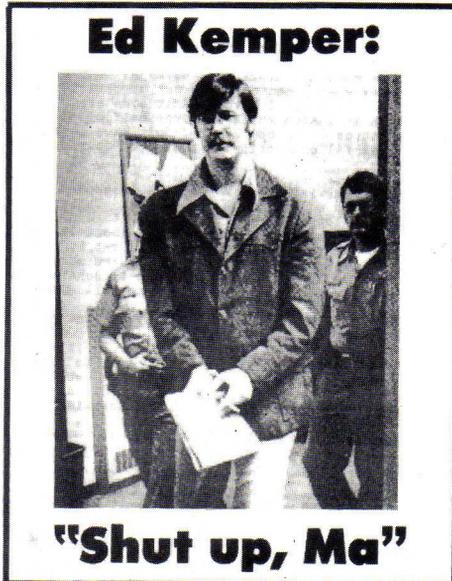
● **HOAXI.** Το δεύτερο τεύχος βγήκε το καλοκαίρι του '92 και περιέχει αμέτρητες τρομερές πλάκες. Τρίτο τεύχος (64 σελίδες) βγαίνει στα τέλη Φλεβάρη και αμέσως μετά το νέο περιοδικό του **John Quel**, **"Shocking Truth"** που θα καλύπτει συνομιολογικά θέματα. Γράψτε και για τις φοβερές κονκάρδες.

● **SPLATTER ZINE.** Τα παιδιά του **Ultra Splatter Club** έβγαλαν δεύτερο τεύχος πριν δυό-τρεις μήνες. Δυστυχώς ήταν σχετικά απογοητευτικό. Πατήρησα πάντως αισθητή βελτίωση στα ορθογραφικά!

● **SKINED ALIVE.** Ο **Rod Williams** θα βγάλει το 5ο τεύχος του το Μάρτιο του '93. Ο λόγος για την καθυστέρηση; Είχε μπλεξιμάτα με την Αστυνομία (sic) που του κατάσχεσε πολλά αντίτυπα και παραλίγο να τον χώσει και μέσα. Καλό κουράγιο

Murder Can Be Fun

No. 8 ————— 75¢

τυπώθηκε και το, εξαντλημένο από καιρό, πρώτο τεύχος. Το **"In The Flesh"** ψηφίστηκε ως ένα από τα 3 καλύτερα Αγγλικά fanzines για το 1992.

● **COLIN WILSON.** Τα βιβλία του **"Written In Blood"** και **"A Criminal History Of Mankind"** μπορείτε να τα βρείτε στα ξενόγλωσσα βιβλιοπωλεία. Έχετε και τα μάτια σας ανοιχτά για το περίφημο **"The Misfits"** που ανατυπώθηκε πριν λίγους μήνες.

● **VIZ.** Έχει φτάσει μέχρι το τεύχος 57, βγάζοντας εμβόλιμα διάφορα **"Best Of..."** άλμπουμ. Το ημερολόγιο του 1993 που κυκλοφόρησε το **"Viz"** έχει και ένα 13ο μήνα δώρο!!

● **TAPPING THE VEIN.** Η σειρά μάλλον ολοκληρώθηκε γιατί έχει καιρό να βγει νέο άλμπουμ. Αλλά κόμικς βασισμένα σε ιστορίες ή βιβλία του **Clive Barker** είναι οι σειρές **"NightBreed"** και **"Jihad"** της **Marvel**, το άλμπουμ

Rod!

● **OVO.** Η νέα διεύθυνση απ' όπου μπορείτε να παραγγείλετε παλιά τεύχη αυτού του καταπληκτικού φανζίν είναι: OVO, P.O. Box 2321, Portland, OR 97208-2321, USA.

● **FORTEAN TIMES.** Συνεχίζει ακάθεκτο σε σταθερή διμηνιαία βάση. Αλλάξε και σχήμα και βγαίνει στο μέγεθος του M.M.B. Η τιμή παραμένει 2 λίρες.

● **PROFANE EXISTENCE COLLECTIVE.** Η κυκλοφορία του διπλού τεύχους 19/20 της εφημερίδας "Profane Existence" αναστέλλεται ως τον Μάη. Κι αυτό γιατί οι Pissed, το γκρούπ του εκδοτικού team θα έρθει για περιοδεία στην Ευρώπη. Θα παίξουν και στην Αθήνα, στη Villa Amalias μαζί με τους Πολωνούς Alians, στις 19 και 20 Μαρτίου. (21 Μαρτίου και τα δύο γκρούπ στην Πάτρα).

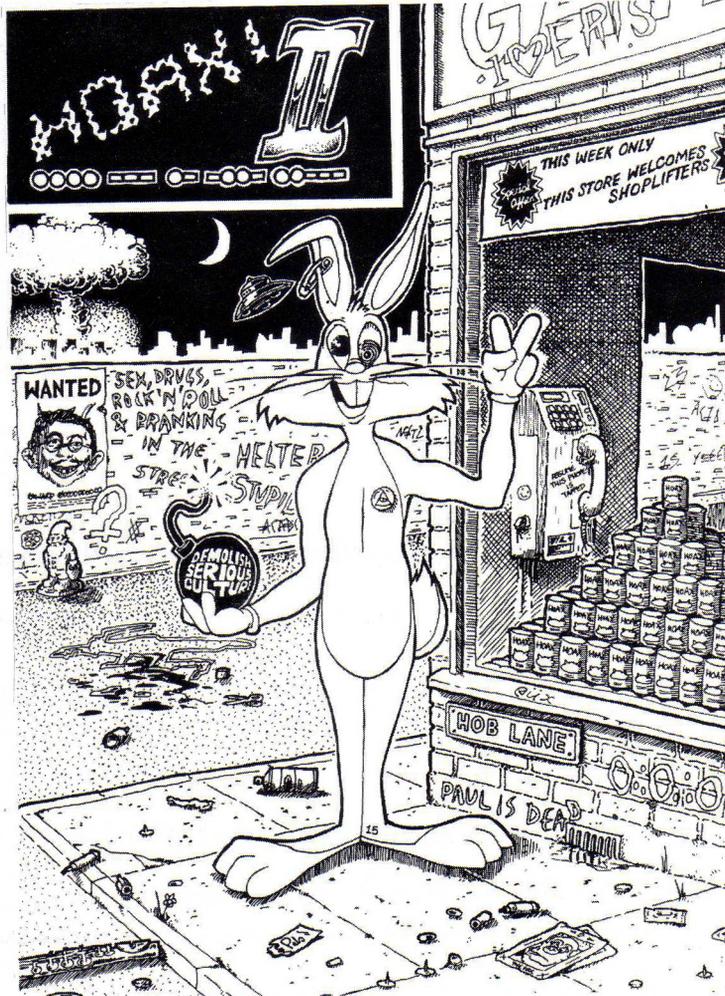
● **ELLIOT LEYTON.** Ο συγγραφέας του Hunting Humans" έβγαλε πρόσφατα ένα νέο βιβλίο. Έχει τίτλο "Sole Survivor" και αναφέρεται σε παιδιά που σκότωσαν τις οικογένειές τους.

● **DARK CARNIVAL DISTRIBUTION.** Συνεχίζει να είναι το Νο1 mail-order για όσους ψάχνουν περιοδικά και fanzines που ασχολούνται με φανταστικό κινηματογράφο.

ΤΕΥΧΟΣ 13. "SURVIVAL KIT No 5"

● **HEADPRESS.** Το τεύχος 6 με γενικό τίλο "Strange Issue" βγήκε αυτές τις μέρες και θα παρουσιαστεί στο επόμενο τεύχος. Στο μεταξύ οι δύο David κυκλοφόρησαν μία καταπληκτική συλλογή κόμικς που εξιστορούν κάποια κεφάλαια από τις ζωές

δολοφόνων όπως ο Ed Gein, ο Son Of Sam, ο Zodiac κ.α. (βλ. διαφήμιση). Το ασπρόμαυρο αυτό graphic-novel έχει τίτλο "Killer Komix" και μερικά αντίτυπα θα διανεμηθούν από το "Survival Kit" σε τιμή 2000 δρχ. + ταχυδρομικά. Υπάρχουν ήδη τεύχη του Headpress No 5 (βλ. MMB 15) σε τιμή 1200 (+ 100), ενώ τεύχη του

Headpress No 6 θα υπάρχουν από τα τέλη Φεβρουαρίου στην ίδια τιμή. Γράψτε στη διεύθυνση του MMB για περισσότερες πληροφορίες.

● **ADAM PARFEY.** Το βιβλίο του "Apocalypse Culture" μόλις βγήκε και στην Αγγλία. Ο Par-

fey δουλεύει τώρα πάνω σε ένα βιβλίο με τίτλο "Death Scenes" που θα έχει φωτογραφίες ανθρώπων που πεθαναν ή δολοφονήθηκαν με αλλόκοτο τρόπο.

● **DIRTY PLOTTE.** Η φίλη μας η Julie θα πρέπει να είναι περήφανη. Το κόμικ της ανακηρύχτηκε 2ο καλύτερο μη-μηνιαίο κόμικ από την Συντεχνία Δημιουργών

λεπτομέρειες στο επόμενο τεύχος.

Το επόμενο "Survival Kit Update" θα εμφανιστεί γύρω στα τέλη του χρόνου και θα καλύψει τις στήλες που θα δημοσιευτούν μέσα στο '93. Για το μέλλον, εκτός από το άρθρο για το "Faust", σχεδιάζεται και ένα αφιέρωμα σε εταιρείες mail-order που πουλάνε περίεργα βιβλία και fanzines. Ως γνωστόν, η γνώση είναι δύναμη και αν μάλιστα ξέρεις και πού να τη βρεις, δεν έχεις ανάγκη κανένα να σου "δείξει το δρόμο". Οσοι πάντως βιάζονται και δε μπορούν να περιμένουν, ας στείλουν 8 δολάρια για τον κατάλογο της Loompanics (P.O. Box 1197, Port Townsend, WA .98368, USA) που καλύπτει θέματα όπως ναρκωτικά, όπλα, εκρηκτικά, σαμποτάζ, κατασκοπία, πλαστογραφία, δολοφονίες, αιρέσεις κ.α. Τα βιβλία είναι στην πλειοψηφία τους σπάνια και φθηνά και το service πολύ γρήγορο.

Αυτά για τώρα. Στο επόμενο τεύχος θα έχουμε την υπερπαράξενη εφημερίδα "Infocult", το νέο "Headpress", βιβλία των Dan Mannix, Simon Dwyer και Elliot Leyton, τα νέα κομικ της Rebel Studios και το φοβερό cult graphic-novel του Hideshi Hino, "Panorama Of Hell", καθώς και το "Divinity", το fanzine που βγάζει ο αποσχιστής απ' το Headpress, David Flint. Ίσως κι άλλα. Να είστε άτακτοι. Συμφέρε!

SEE YOU IN HELL!!!

ΥΓ. Οσο για το διαγωνισμό του SURVIVAL KIT, τον παρατήναμε ως το επόμενο τεύχος γιατί δεν προλαβαίναμε να ανοίξουμε όλα αυτά τα γράμματα που ήρθαν!

INFOCULT
The Journal of Strange Information
 First Issue: Elvis/Manson/Scientology; End of the World; etc.
 Second Issue: Lee Harvey Oswald; P. K. Dick, UFOs
 Third Issue: Special Religion Issue...don't miss it!
 #1, #2 & #3 are \$2 each postpaid. 4 issue subscription is \$9. Make check out to: Johnny Walsh
INFOCULT
 P.O. Box 3124, East Hampton, NY 11937

Κόμικς (C.C.G.)

● **AMERICAN PSYCHO.** Βγαίνει και στα ελληνικά με τίτλο "Αμερικάνικη Ψύχωση". Ελεος ρε παιδιά, βάλτε κανένα σχετικό μεταφραστή!

● **BLEEDING EYESORE.** Νέο τεύχος κυκλοφορεί τον Μάρτιο.

● **TO KTHNOS.** Μπορεί να μην ετοιμάζει νέο τεύχος ο Ηρακλής, έχει όμως σχεδόν τελειώσει τη μετάφραση του "Atrocity Exhibition" του J.G. Ballard που θα βγει από τις εκδόσεις "Απόπειρα". Οσον αφορά την κυκλοφορία extreme βιβλίων, κάτι σας ετοιμάζει και το SURVIVAL KIT,

ΑΠΟΠΕΙΡΑ 1992 / 1993

- **NORMAN ΣΠΙΝΡΑΝΤ** Η ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΡΟΚ ΕΝΤ ΡΟΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ / ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
- **ΥΒΑΝ ΓΚΟΛΛ** ΣΟΔΟΜΑ ΚΑΙ ΒΕΡΟΛΙΝΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ / ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΛΟΥΚΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
- **ΟΥΙΛΙΑΜ ΜΠΑΡΟΥΖ** ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΗΣ!
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ / ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΛΗΣ
- **ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ** ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ / ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΛΟΥΚΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
- **ΠΑΝΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΟΥΣΗΣ** ΣΤΟΝ ΘΑΛΑΜΟ ΤΟΥ ΜΥΘΟΓΡΑΦΩ
ΜΙΚΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΕΣ
- **ΤΖΕΪΜΣ ΤΙΠΤΡΗ** ΧΙΟΥΣΤΟΝ! ΧΙΟΥΣΤΟΝ! ΜΕ ΛΑΜΒΑΝΕΙΣ;
ΝΟΥΒΕΛΑ Ε.Φ. / ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΔΡΕΟΥ
- **ΑΛΝΤΟΥΣ ΧΑΞΕΛΕΪ** ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΤΖΟΚΟΝΤΑ
ΝΟΥΒΕΛΑ / ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΕΥΗ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ
- **ΖΑΝ ΤΕΛΕ** ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΡΕΜΠΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ / ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΟΝΤΕΤ ΒΑΡΩΝ
- **ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΟΙΡΑΣ** ΠΑΙΧΤΗΣ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
- **ΤΖΕΪΜΣ ΜΠΑΛΛΑΡΝΤ** CRASH
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ / ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γ.Ι. ΜΠΑΜΠΑΣΑΚΗΣ - Σ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

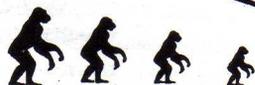

ΣΤΥΛΙΑ *special editions*

side A: **Η ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΡΟΚ** (Μάκη Μηλάτου) total time: 144 σελ.

side B: **ROCK'N'ROLL ΠΑΡΑΜΥΘΕΣ** (Άσιμου Αμίλητου) total time: 270 σελ.

 Bonus track: **ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΕΡΜΑΤΙΝΟ ΜΠΟΥΦΑΝ** (Μικ Φάρρεν)

Βιβλίο για να την **ακούσετε**

ΣΤΥΛΙΑ
☎ 6658642

ακούσετε

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΚΥΚΛΩΝ (Ελεύτερος Τύπος)

Η περιβόητη "Μπροσούρα του Στρασβούργου", πρωτοκυκλοφόρησε στην Γαλλία το 1966, προκαλώντας ένα σκάνδαλο, το οποίο επηρέασε με το δικό του τρόπο τα γεγονότα του Μάη του '68. Συγγραφέας φέρεται ο Καταστασιακός Μουσταφά Καγιάτι, αλλά θεωρήθηκε σαν μία συλλογική πράξη της Internationale Situationniste και μέχρι σήμερα παραμένει ένα κείμενο "ιστορικά" αξεπέραστο και πρωτοποριακό. Στην Ελλάδα πρωτοεκδόθηκε από το αντιεξουσιαστικό περιοδικό "Πεζοδρόμο" στα τέλη της δεκαετίας του '70 και σήμερα επανεκδίδεται ανανεωμένο, με διάφορα πρόσθετα στοιχεία. (Μετάφραση: Νίκος Αλεξίου/Διεύθυνση Χαλκιάς)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΡΟΚ

(Joseph O'Connor / Aquarius)
Πρώτο μυθιστόρημα για τον Ιρλανδό Τζόζεφ Ο'Κόννορ και κρίνοντας από αυτό το ξεκίνημα, ο νεαρός αυτός συγγραφέας έχει πολύ μέλλον. Ο τρόπος που πλάθει την ιστορία του είναι μερικές φορές απολαυστικός και κάποιες άλλες μελαγχολικός. Σύγχρονο γράψιμο και πένα καυστική, δημιουργεί ανεκδιήγητες καταστάσεις, ο Εντι είναι ένας ένας punk νεολαίος που μετακομίζει στο Λονδίνο, συναντά την Μάριον και προσπαθεί να ζήσει τη ζωή όσο πιο έντονα μπορεί και το rock 'n' roll (στα μέτρα πάντα του συγγραφέα)

είναι παρόν, ακόμα και εκεί που μοιάζει περιττό. (Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής, αλλά όχι και Οι Thin Lizzy να γίνονται Οι Thin Lizzy! Λίγη προσοχή δε βλάπτει)

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΕΡΜΑΤΙΝΟ ΜΠΟΥΦΑΝ

(Μικ Φάρεν / στύγα)
Ο Μικ Φάρεν υπήρξε ηγέτης των Deviants μιάς εξέχουσας underground μπάντας στα τέλη των sixties - αρχές seventies που ακόμα και σήμερα μερικές φορές κάνει την εμφάνισή της σε διάφορα λονδρέζικα κλαμπ. Το βιβλίο του Φάρεν, είναι μία αναφορά στην ιστορική αξία του δερμάτινου μπουφάν και τη σύνδεσή του με διάφορες "rock" καταστάσεις από την εποχή του Μάρλον Μπράντο μέχρι το punk. (Μετάφραση: Λίλιαν Μπρούζε)

Η ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΡΟΚ

(Μάκης Μηλάτος / Στύγα)
Δεύτερη έκδοση θεωρημένη (η προηγούμενη είχε γίνει από τις εκδόσεις "Μη Αμεσης Επανάστασης" το 1981), όπου σε απόλυτη χρονολογική σειρά αναφέρονται οι "θάνατοι του Ροκ", από το 1937 μέχρι σήμερα και τα αίτια θανάτων των καλλιτεχνών.

CRASH

(Τζ. Γκρ.)

Μπάλαρντ/Απόπειρα

Ερωτας και Θάνατος. Το αυτοκίνητο σαν πηγή έμπνευσης για ακραίες καταστάσεις, έτσι όπως μονάχα ο Μπάλαρντ μπορεί να αφηγηθεί, χρησιμοποιώντας σαν ήρωα του βιβλίου τον εαυτό του και κάποιον Βων, ο

ο οποίος λειτουργεί σαν ο απόλυτος συνδετικός του κρίκος με την σεξουαλική έννοια που μπορεί να υποβόσκει πίσω από κάθε αυτοκινητικό "ατύχημα". Σοκαριστικό αφήγημα, σε σημεία που η πραγματικότητα μπλέκεται με τον μύθο, βουλιάζοντας κάθε έννοια συντηρητισμού μέσα στο βούρκο της Ηδονής. (Μετάφραση: Σώτη Τριανταφύλλου/Γιώργος - Ικαρος Μπαμπασάκης)

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΟΥΤΟΠΙΑΣ (Λάρρυ Λω / Ελεύτερος Τύπος)

Στα τέλη του 17ου αιώνα, ο πλοίαρχος Μισόν και το πλήρωμά του ίδρυσαν στη Μαδαγασκάρη μιά (εν είδη) ελευθεριακή αποικία. Μιά ζωντανή Δημοκρατία, βασισμένη στις απλές αρχές που πρέπει να διέπουν τις ζωές και τις σχέσεις των ανθρώπων. Η ιστορία του Μισόν καταγράφεται σ' αυτή τη μικρή προσούρα για να αποκαλύψει για μιά ακόμα φορά ότι το Πνεύμα της Ελευθερίας δεν είναι καινούργιο φρούτο, ούτε ανακάλυψη των φιλοσόφων (Μετάφραση: Νίκος Αλεξίου)

Η ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΡΟΚ & ΡΟΛ (Νόρμαν Σπίνραντ / Απόπειρα)

Υπάρχει άραγε σωτηρία για το rock 'n' roll, που ποδοπατημένο προσπαθεί να σταθεί με τη βοήθεια της Τρελής Γιαγιά του σε μιά Αμερική των αρχών του 21ου αιώνα, όπου η μουσική έχει εξελιχτεί πλήρως σε κατασκευάσμα για να διασκεδάζουν ανούσια οι μάζες Ο Σπίνραντ

έχει καυτές απαντήσεις και καυτό γράψιμο που σε κρατάει στην τσίλια συνεχώς σε όλη τη διάρκεια αυτού του μυθιστορήματος το οποίο δεν απέχει και πολύ απ' την πραγματικότητα. (Μετάφραση: Δημήτρης Αρβανίτης)

ΣΤΟΝ ΘΑΛΑΜΟ ΤΟΥ ΜΥΘΟΓΡΑΦΗ

(Πάνος Κουτρομπούσης / Απόπειρα)

Δεν χωράει κριτική σ' αυτή τη δεύτερη μαζική δουλειά του. Δεκαεπτά ιστοριούλες δημοσιευμένες από δω κι από κει και τριανταμία που βλέπουν για πρώτη φορά το φως της δημοσιότητας. Γλωσσοπλάστης και "μυστήριος", ο Κουτρομπούσης ξεναγεί τον αναγνώστη σε μερικά από τα θαύματα της Ανάλυσης. Δεν υπάρχει κανένας Νόμος που να μπορεί να ορίσει το γράψιμο του. Και αυτό, για όσους τον γνωρίζουν, είναι καλό. Για τους υπόλοιπους, η χύτρα ζεσταίνεται ακόμα...

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ / ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

(Τέρυ Πράτσετ/Παρά Πέντε)
Οποιος νομίζει ότι τα παραμύθια με φανταστικούς δράκους, τερατώδεις ήρωες και μάγους, δεν δένουν με το χιούμορ, γελιέται. Ο Πράτσετ δημιουργεί έναν κόσμο πέρα από κάθε φαντασία και μια ιστορία που η πλοκή της είναι τόσο τρελή και έχει τόση πλάκα ώστε να κρατήσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη ζωντανό από την πρώτη ως την τελευταία σελίδα. (Μετάφραση: Λιλή Ιωαννίδου)

barracudas Live

12/12 ΜΑΡΤΙΟΥ
στο WEST CLUB
ΒΟΥΛΙΑΓΓΜΕΝΗΣ 268

THERAPY? Live

25 - 26
ΜΑΡΤΙΟΥ
WEST CLUB

PSYCHO-GRAPHISM

Ψυχω-γραφία; Μιά τέχνη βασισμένη στη ζωγραφική που παράγεται από τη Φρίκη και το Rock 'n' Roll, από έναν 28χρονο Καναδό, τον Darren Merinuk. Ζει στο Winnipeg, μία πόλη που ανήκει στην Πολιτεία της Μανιτόμπα και η Τέχνη του έχει μεταφερθεί σε διάφορα φανζίν όπως το "What Wave", το "Kinetic Vibes", καθώς και σε εξώφυλλα δίσκων όπως των Gruesomes, των Mono Men, των Marble Orchard με επιστέγασμα το τρομερο κόμικ βιβλίο του που με τίτλο "Rockin' Bones".

- Είσαι αυτοδίδακτος;

Ναι. Ζω σε μία μικρή πόλη, στην περιφέρεια της Μανιτόμπα όπου δεν υπάρχει καμμία περίπτωση να σπουδάσεις κάποια Τέχνη. Ημουν 21 χρονών όταν για πρώτη φορά συνάντησα κάποιον που να ενδιαφέρεται για την Τέχνη. Εμαθα να σκισάρω αντιγράφοντας άλλους καλλιτέχνες που μου άρεσαν, φωτογραφίες και τέτοια πράγματα. Μου πήρε μία ζωή!

- Ποιές είναι οι τεχνικές που χρησιμοποιείς στα σκίτσα σου;

Γενικά ακολουθώ μία συγκεκριμένη πατέντα. Σκισάρω πατώντας καλά το μολύβι ώστε να αποκαλύψω τις λεπτομέρειες και μετά τις καλύπτω με μελάνι, χρησιμοποιώντας μία βούρτσα νερομπογιάς τύπου Windsor - Newton. Οι τεχνικές λεπτομέρειες (αυτοκίνητα, κτίρια κ.λ.π.) γίνονται με κατάμαυρη πένα. Επειτα, ανάλογα πάντα με το τι αποτέλεσμα θέλω να έχω, προσθέτω χρώμα, σκιές και οτιδήποτε άλλο μου έρχεται καλύτερα. Προσπαθώ να ποικίλλω τις τεχνικές μου δυνατότητες με βάση το συναίσθημα που μου προκαλεί το θέμα που δουλεύω. Τελευταία ασχολούμαι με το κολάζ και πολλά

από αυτά τα πρόσφατα έργα μου έχουν περαστεί με μογιά πάνω στην επιφάνειά τους.

- Όλα τα σκίτσα σου που έχω δει είναι ασπρόμαυρα. Το προτιμάς;

Ναι, το προτιμώ, κυρίως επειδή είμαι περισσότερο εξοικειωμένος μαζί τους. Πάντοτε πίστευα πως η ασπρόμαυρη τεχνική είναι η καλύτερη μέχρι να καταφέρω να αποκτήσω τον πλήρη έλεγχο σ' ότι δημιουργώ, ώστε να μπορέσω ν' ασχοληθώ με το χρώμα. Χώρια που η απρόμαυρη τεχνική είναι φθηνότερη στην παραγωγή. Αν και πολύ σύντομα σκοπεύω να δουλέψω και χρώμα.

- Ποιά είναι τα κόμικ που επηρέασαν την τεχνική σου;

Η μόνη μεγάλη επιρροή που είχα στη δουλειά μου ήταν τα EC κόμικ, ιδιαίτερα τα "horror", καθώς και το "Mad". Πάντα γοητευόμουν από την λεπτομέρεια και την ένταση αυτής της Τέχνης και προσπαθούσα να αναπαράγω την ποιότητά τους σε ένα μεγάλο φάσμα των όσων ζωγράφιζα. Άλλες δύο μεγάλες επιρροές αποτέλεσαν ο Basil Wolverton και ο Ed "Big Daddy" Roth. Και πάλι η ένταση

στη λεπτομέρεια των έργων τους ήταν πρόκληση για μένα, αλλά μου αρέσουν και οι παράξενοι αντικοινωνικοί και ψυχολογικοί τονισμοί που τους χαρακτηρίζουν. Υπάρχουν κι άλλες επιρροές. Τα underground κόμικ (ιδιαίτερα η δουλειά του Robert Williams και των καλλιτεχνών της Zap), οι παλιές εικονογραφημένες ιστορίες των εφημερίδων (Dick Tracy, Popeye) όπως και οι νέοι εναλλακτικοί καρτούνιστες (Drew Friedman, Charles Burns, Peter Bagge, John Holmstrom, XNO, Savage Pencil). Ακόμα οι εικονογραφήσεις τρόμου από τα 50s και το περιοδικό "Hot Rod Cartoon". Δεν είμαι ακριβώς σίγουρος το πως όλοι αυτοί έχουν επιδράσει πάνω μου, πάντως προσπαθώ να συνδυάσω τα καλά στοιχεία τους στη δική μου τεχνική.

- Δείχνεις επηρεασμένος από τα b-movies των 50s και 60s. Δεν παραδέχεσαι πως αυτού του είδους ο κινηματογράφος έχει σήμερα εξαφανιστεί; Ποιά κινηματογραφικά ή τηλεοπτικά έργα σε έχουν εμπνεύσει περισσότερο;

Ναι, οντως είναι πολύ ασχνημό ότι η κουλτούρα αυτών των ταινιών δεν υπάρχει πιά. Δεν με γοητεύουν ιδιαίτερα, τα σημερινά b-movie μοτίβα. Σίγουρα από τα παλιά με έχουν εμπνεύσει οι σειρές Τρόμου της Universal του '30, οι ανατολίτικες ταινίες με Τέρατα, τα φιλμ νουάρ και τα γκανγκστερικά και οτιδήποτε έχει να κάνει με Bela Lugosi, Peter Lorre ή Rondo Hatton. Εχω μιά συλλογή με ταινίες των Abbott και Costello, του Τρίο Stooges, των Ma & Pa Kettle και πάνω από όλα των αγαπημένων μου Fabulous Bowery Boys. Τα αγαπημένα μου σώου της TV είναι ο Batman, το Gilligan's Island, οι Beverly Hillbillies και το Get Smart. Όταν ήμουν μικρός, περνούσα ολόκληρες ώρες χαζεύοντας όλα αυτά τα "σκουπίδια".

- Πως σου φάνηκε η νέα βερσιόν του "Adam's Family";

Μου άρεσε η ταινία, αν και προτιμώ την τηλεοπτική σειρά. Κατά κάποιον τρόπο το καστ της τηλεόρασης αποδίδει πολύ καλύτερα τους χαρακτήρες του έργου. Και ακόμα πιστεύω πως η ταινία θα μπορούσε να επεξεργαστεί καλύτερα. Είχε αυτή την άχρηστη ποιότητα από την οποία φαίνεται να υποφέρουν όλες οι σύγχρονες ταινίες του είδους. Πάντως ήταν καλύτερη απ' ό,τι περίμενα και πραγματικά χάρηκα βλέποντας μερικές από τις φάσεις του "Charles Adam's Cartoons" να επαναλαμβάνονται στο φιλμ.

- Μιά ακόμα μεγάλη επιρροή σου, μοιάζει να είναι η μουσική. Σε ποιά φανζίν, ή εξώφυλλα δίσκων υπάρχουν σκίτσα σου; Ποιά θα είναι τα επόμενα;

Εχω δώσει πολλές δουλειές μου στα τρία μεγαλύτερα φανζίν του Καναδά, το "What Wave", το "Feline Frenzy" και το "Cryptic Tymes". Είναι όλα σωστά και αισθάνομαι περήφανος για τη συνεργασία μαζί τους. Η εμφάνισή μου σ' αυτά βοήθησε να κάνω κι άλλες δουλειές, που περιλαμβάνουν τον σχεδιασμό ενός T-shirt για την Screaming Apple Records. Για την ίδια εταιρεία σχεδίασα το εξώφυλλο του σινγκλ "Remind Me" των Monomen, ενώ ετοίμασα το εξώφυλλο των Purple Merkins (Overcoat), καθώς και τα εξώφυλλα της κασέτας "Live In Hell" των Gruesomes και της συλλογής "Some Kinda Weirdos In That Cave There" που έβγαλε ο Alan του "Cryptic Tymes". Σχεδίασα το T-Shirt για το "Garage Shock", ένα τετραήμερο φεστιβάλ που διοργάνωσε η Estrus με 19 μπάντες και τώρα εργάζομαι για το νέο επτάιντσο των Marble Orchards που θα κυκλοφορήσει η Estrus. Εφτιαξα το T-Shirt της ευρωπαϊκής τουρνέ των Overcoat και γενικά έχω ένα σωρό σχέδια και προτάσεις. Υπάρχει επίσης το βιβλίο μου "Rockin' Bones" και συχνά σχεδιάζω στίκερ, φλάνιερς και μερικές διαφημίσεις. Όλα αυτά με κρατάν απασχολημένο, αλλά έχει πλάκα!

- Υπάρχουν κάποιοι δίσκοι τα εξώφυλλα των οποίων θα ήθελες να είχες σχεδιάσει;

Θα μου άρεσε να είχα φτάσει τα εξώφυλλα όλων των δίσκων των Cramps και των Ramones... ίσως και τα πρώτα των Damned... οτι

είχε σχέση με τους DMZ!!! Και thrashy εξώφυλλα όπως σου συλλογές των 50s και 60s, στις γραμμές των "Sin Alley"! Και ένα σωρό άλλα!

- Σου αρέσει η ζωγραφική; Ποιοί είναι οι αγαπημένοι σου ζωγράφοι;

Ναι πολύ, αν και το κοινό των Καλών Τεχνών γενικά είναι μαλακισμένο και ελιτίστικο. Οι αγαπημένοι μου ζωγράφοι είναι ο Νταλί, ο Μπος, οι Σουρρεαλιστές, ο Πικάσσο, ο Μπρούγκελ και κάποιοι από την Ποπ Art. Μου αρέσει πολύ η ζωγραφική του Ρομπερτ Ουίλιαμς.

- Θα ήθελες να σχεδιάσεις ένα λογοτεχνικό βιβλίο;

Ενδιαφέρουσα ερώτηση! Μάλλον κάτι σχετικά σύγχρονο. Το "Στο Δρόμο" του Κέρουακ, ή το "Junkie" του Μπάρουζ. Ίσως και τα πρώτα βιβλία του Μίκυ Σπιλέιν...

- Πως είναι η ζωή στον Καναδά;

Η ζωή στον Καναδά είναι... ήσυχη. Η κουλτούρα κυριαρχείται από τα αμερικάνικα MME και η κυβέρνηση δεν κάνει και πολλές προσπάθειες με αποτέλεσμα να μην υπάρχει κάτι αυθεντικά δημιουργικό σε οποιαδήποτε μορφή Τέχνης.

- Οι σκιτσογράφοι του Καναδά;

Υπάρχουν λιγότεροι καρτουνίστες και ειδικά εκδότες κόμικ απ' ό,τι θα έπρεπε. Ο Chester Brown (των "Yummy Fur" κόμικς) είναι εξαιρετικός. Το ίδιο κι ο David Boswell (του "Reid Fleming, World's Toughest Milkman"), αν και δεν είναι πολύ "γόνιμος". Η Julie Doucet, που εκδίδει το

"Dirty Plotte" είναι πιθανόν η πιο ενδιαφέρουσα και αυθεντική σχεδιάστρια καρτούν στον Καναδά αυτή τη στιγμή. Το υλικό της είναι πολύ άμεσο, υπερρεαλιστικό και τρελό. Είμαι σίγουρος πως υπάρχουν κι άλλα ταλέντα στον Καναδά, αλλά κανείς δεν τους γνωρίζει λόγω έλλειψης εκδοτικών μέσων.

- Πως σου ήρθε ο όρος "Psycho Graphism" στο μυαλό;

Αρχικά ο όρος "Psychographics" προήρθε από τον φίλο μου Greg McBryde. Σχεδιάζαμε να εκδώσουμε ένα βιβλίο με κόμικς και ψάχναμε να βρούμε ένα έξυπνο όνομα για τις εκδόσεις. Υπήρχαν πολλές λέξεις γύρω απ' τις έννοιες "τρελό", ή "παράξενο" οπότε επέθεσα πως και το "psychographic" είχε ένα ανάλογο νόημα. Αργότερα μάθαμε πως ήταν ένας όρος ήδη σε χρήση, αναφερόμενος στο ψυχολογικό προφίλ ενός ατόμου ή μιάς ομάδας. Ταιριάζει σ' αυτά που κάνω, τη στιγμή που τα περισσότερα θέματά μου είναι άγρια και μερικές φορές υπερρεαλιστικού Τρόμου. Προσπαθώ ακόμα να χρησιμοποιώ τα πλέον άμεσα και τρομαχτικά σχέδια για να γίνω ενοχλητικός.

- Υπάρχουν οπαδοί της "Ψυχω-γραφίας"; Ίσως κάποιοι σχετικοί καρτουνίστες;

Δε θα έλεγα ότι υπάρχουν πολλοί οπαδοί της Τέχνης μου αν και ελπίζω να υπάρξουν κάποια μέρα. Μέχρι τώρα στάθηκα τυχερός με όλα τα πρότζεκτ που ανέλαβα, υπήρξαν πολλοί άνθρωποι που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μου έδωσαν κουράγιο, με προώθησαν ή δημοσίευσαν τα έργα μου. Ελπίζω αυτό να συνεχιστεί μέχρι να καθιερωθώ στον τομέα που μ' ενδιαφέρει. Οι περισσότεροι καλλιτέχνες που μου αρέσουν, έχουν ένα ιδιαίτερο στυλ, περισσότερο διανοουμενίστικο που μου αρέσει, αλλά δεν με εμπνέει να ασχοληθώ κι εγώ με αυτό. Θα ήθελα πραγματικά να υπήρχαν κι άλλοι καρτούνιστες οι οποίοι θα παρήγαγαν ζωντανά, άγρια rock 'n' roll κόμικς. Αν υπάρχουν τέτοιοι, θα ήθελα να μου γράψουν. Θα με χαροποιούσε πολύ να δω πως δεν είμαι μόνος!

- **Πιστεύεις πως η Τέχνη σου έχει μέλλον, ή απλά είναι ένα ξαφνικό φλασάκι μέσα στο σκοτάδι;**

Σκληρή ερώτηση... Φοβάμαι πως κάποια στιγμή πολλοί άνθρωποι μπορεί να βαρεθούν με τα b-movies και το rock 'n' roll των 50s και 60s που εμπνέει τη σκηνή και να μετακινηθούν κάπου αλλού. Αυτό το υλικό είναι ένα σημαντικό μέρος της ζωής μου και δε μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να στρέφεται σε άλλη κατεύθυνση. Απλά ελπίζω ότι αν ξαφνικά αρχίσει να "παλιώνει", δε θα υπάρξουν κάποιοι που να το θεωρήσουν ξεπερασμένο. Ενα καλό τραγούδι είναι καλό, άσχετα αν είναι rockabilly, garage ή punk. Οσο οι άνθρωποι το πλησιάζουν με ανοιχτό μυαλό και υποστηρίζουν την καλή δουλειά, τότε τα πράγματα είναι Ο.Κ.

- **Θέλεις να πεις και μερικά πράγματα για το "Rockin' Bones";**

Το "Rockin' Bones" έχει ένα κλασικό αμερικάνικο σχήμα, 32 σελίδες ασπρόμαυρο, γραμμένο και σχεδιασμένο από μένα. Περιέχει πολλές μικρές, τρελές ιστορίες, εμπνευσμένες ως επί το πλείστον από τρελαμένα rock 'n' roll/b-movie κόμικς, για τα οποία μίλησα σ' αυτή τη συνέντευξη, αλλά και κάποια άλλα πράγματα που ίσως να μην περιμένει ο αναγνώστης. Μέχρι στιγμής έχω εκδώσει δύο τεύχη και τη στιγμή που θα διαβάζετε τη συνέντευξη θα έχω ετοιμάσει και το τρίτο. Δεν έχει ακόμα φανεί κατά πόσο οι πωλήσεις είναι ικανοποιητικές για να συνεχίσω, απλά κρατάω τα δάχτυλά μου σταυρωμένα! Εκδίδεται από το New England Comics Press (P.O. Box 310, Quincy, MA 02269, USA) και τα τρία τεύχη κοστίζουν από 2.75 δολάρια το καθένα. Δεν ξέρω τι άλλο να πω γι' αυτό, αλλά αν κάποιος το διαβάσει και το καταλάβει, ας μου γράψει ένα επεξηγηματικό γράμμα!

ΕΠΑΦΗ :

Darren Merinuk, 12E - 300 Roslyn Road,
Winnipeg, Manitoba, R3L0H4, Canada.

Γράψτε στον Darren και η απάντηση θα σας έρθει σε ένα γράμμα γεμάτο Ψυχο-γραφήματα...

ΣΟΛΩΝΟΣ & ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ
R E C O R D S H O P

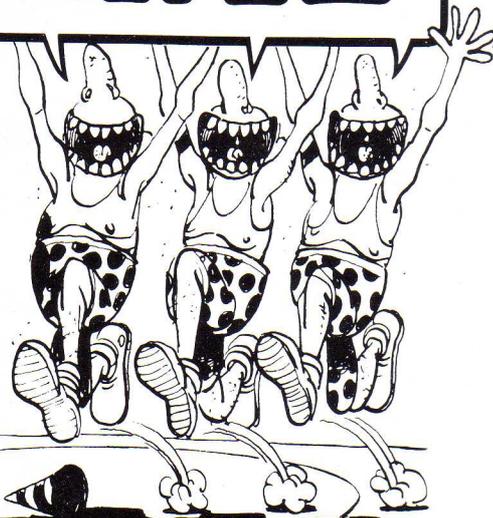
- ΑΓΟΡΕΣ
 - ΠΩΛΗΣΕΙΣ
 - ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΣ ΔΙΣΚΩΝ & C.D.
- 50's 60's 70's 80's 90's

ΣΟΛΩΝΟΣ 72 & ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ☐ ΤΗΛ.: 36.16.570

Ενημέρωση, φιλικότητα και φθηνές τιμές

**ΠΑΡΑ
ΠΕΝΤΕ**

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 52 • ΑΘΗΝΑ • ☎ 3605243

SOUND SYSTEM
EXTRAVAGANJA VIBES

Spaced Out

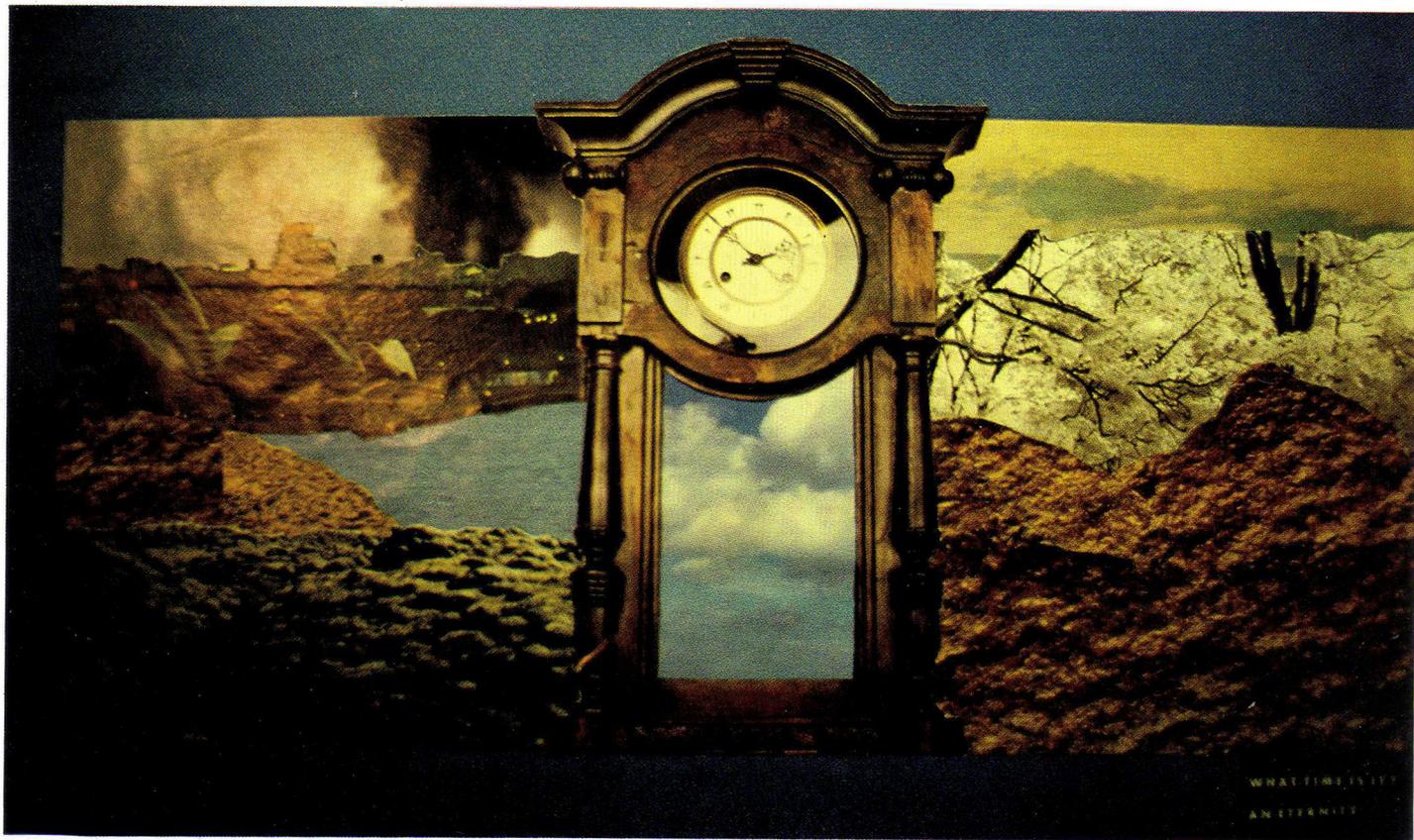
Happy New Fears

• του Μάρκου Σκουλούδη

Διανύουμε τα πρώτα χρόνια μιας μεταλλαγμένης εποχής ή μάλλον μιας εποχής σε replay. Μερικές φορές αισθάνομαι ότι η ζωή μου έχει στοιχειώσει: ο Δαλιανίδης εύθυμος, ο Φώσκολος θλιβερός, η Πιπιλή με τα δολοφονικά της χαμόγελα να παγώνουν στην οθόνη, ο Χαρδαβέλας με τις μαύρες μαγείες του, ο Λιάνης με τους καλεσμένους του στο K29, ο Δημαράς κάθε πρωί με την τσίμπλα στο μάτι κι ο Μαστοράκης κάθε απόγευμα με τα πεντοχίλιαρα στο χέρι

Παπανδρέου περιμένει στην επόμενη στάση. Όλοι τους φαντάσματα μιας ζωής που έλπιζα ότι την είχα αφήσει πίσω μου.

Και μήπως αυτοί που θα συνεχίζουν να μου στοιχειώνουν τη ζωή μετά από δεκαπέντε χρόνια είναι καλύτεροι; Ο Χατζηνικολάου δεν προλαβαίνει να αρθρώσει "νέα θρασύτατη πρόκληση των Σκοπίων" και το δελτίο ειδήσεων έχει τελειώσει. Ο Παναγιωτόπουλος ψηλαφεί τα κοινωνικά

στη δικιά μας γλώσσα bingo, η Διγενή με τα ταγιέρ της, ο Παπαδάκης ω Ελλάδα με τα βουνά και τις ραχούλες σου, η Παναγιωταρέα και η Κανέλη άσπρες μαύρες κι άραχλες, ο Τέρενς Κουίκ με δάκρυα στα μάτια, οι μακεδονομάχοι απέθαντοι χορεύουν τσάμικα, οι ομογενείς ξεχειλίζουν εθνικής υπερηφανείας και συγκρούονται με σλαβομακεδόνες ανά την υφήλιο, ο Μητσοτάκης μπαίνει στα τρόλεϊ κι ο

δρώμενα και ζητούμενα με τη βοήθεια σέρβων ορθόδοξων επισκόπων. Ο Τσαγκαρουσιάνος καραφλογιεγιές, εκθέτει τη φαλάκρα και την αλογοουρά του στο Seven X. Η Μαλβίνα Κάραλη κάνει την έξυπνη στο Σουγλάκο και τον Αττίλιο. Ο Κωστόπουλος πιστεύει ότι πουλάει πολλά ΚΛΙΚ επειδή είναι ευφυής. Ο Βαλαβανίδης και ο Πουλίκας για τρίτη συνεχή χρονιά παριστάνουν κάποιους νεοέλληνες ψευτοπατεώνες.

Spaced Out

Η Κορομηλά με πλατινέ περούκα είναι η "Μέριλυν Μονρόε" και ο άλλος χλαπάτσας του Ciao Antenna είναι ο "Τζέιμις Ντην". Πολύ θα ήθελα όλοι αυτοί να με πληροφορήσουν επιτέλους ποιος είμαι εγώ. Ο πρασινόδερμος Hulk;

Θα με σώσει άραγε ο Βέλτσος που πρωτοπορεί σβύνοντας τηλεοράσεις μπροστά στα μάτια του έντρομου κοινού; Μάλλον όχι. Ο ψυχρός πόλεμος μπορεί να τελειώσει αλλά η φρικαλέα Disneyland της αστικής αισθητικής θα αναπαράγεται στο διηνεκές. Εκτός αν...

Τι συμβαίνει τελευταία με το grunge; Οι ταρτούφοι του ελληνικού styling μοιάζουν τελευταία να βγάζουν αφρούς, ηπραμάτεια των late 60's ξαναβγαίνει στους πά-

γκους και οι χαχόλοι-γραφιάδες περιφέρουν για μια ακόμη φορά τον high tech κρετινισμό τους στα έντυπα. Στο "Εψιλον" ο κ. Βαγγέλης Περρής πληροφορεί τους μη γλωσσομαθείς πως το grunge προφέρεται "γκραντζ" και πως επίσης οι Mudhoney "είναι ένα από τα εκατοντάδες συγκροτήματα που σχηματίστηκαν στο Seattle μετά την επιτυχία των Nirvana (χα!)". Στο "ΚΛΙΚ" ο κ. Παναγιώτης Χατζηστεφάνου ορίζει: "Grunge, απλά, είναι η τελευταία λέξη της μόδας, το feeling που σαρώνει τις πασαρέλες και τα περιοδικά μόδας διεθνώς".

Όταν η όλη εικόνα δεν ταιριάζει με τον clean cut κονφορμισμό της βιομηχανίας και των media, πρέπει να ξαναζωγραφιστεί: "Το μήνυμα του grunge απευθύνεται στις μάζες και τις προσκαλεί σ' έναν ήρεμο, εναλλακτικό τρόπο ζωής", λένε οι Dolce & Gabbana. "Το grunge αυτοχαρακτηρίζεται ως βρώμικο αλλά είναι η επιθυμία για καθαρότητα, για αγάπη, για επαφή", λέει ο κ. Βαγγέλης Περρής. Η τελευταία φράση αναδεικνύει τον άρρωστο εγωκεντρισμό που κατατρώει την ψυχή κάθε δημοσιογράφου από καταβολής κόσμου: Μπορεί οι grungers να θεωρούν τη μουσική και τη ζωή τους βρώμικη, αλλά δεν είχαν έρθει μέχρι τώρα σε επαφή με τη διαφωτιστική

σοφία του κ. Περρής που ξέρει καλύτερα: αλήθεια είναι ό,τι συμφέρει τα media. Ο Kurt Cobain τραγουδάει "αισθάνομαι ηλίθιος και μολυσματικός" όχι "αισθάνομαι οικολόγος και εναλλακτικός", κορί-δα.

Μες στον ενθουσιασμό του πάντως, ο κ. Περρής ανακάλυψε και το stage diving: "Ο grunge χορευτής (!) απλώνει τα χέρια του και ίπταται (!) πάνω από τους συγχωρευτές του (οι οποίοι ίπτανται επίσης), με το σώμα νεκρωμένο (!). Οι υπόλοιποι απλώνουν τα χέρια και τον πιάνουν πριν πέσει στο πάτωμα. Αν το ξεχάσουν, ο παθών σταματάει να έχει εμπιστοσύνη στο grunge (καλά, έχει ξεφύγει τελείως) και περιμένει καλύτερη μεταχείριση από τις νοσοκόμες του τμήματος καταγμάτων". (Ηχηροί γέλωτες).

Γιατί όμως όλος αυτός ο ορυμαγδός βλακειάς γύρω από το grunge; Κυρίως επειδή είναι το αποτέλεσμα μιας τερατογέννησης που ενέπλεκε βαρεμάρα, απόγνωση και έξτρα μύρες. Εκτοπλάσματα που ουρλιάζουν "Fuck Me I'm Sick", δεν είναι κάτι που τα media μπορούν να χειριστούν εύκολα, γι' αυτό αρχικά προσποιούνται πως, απλά, δεν υπάρχουν. Όταν όμως οι Mudhoney φτάνουν να πουλάνε 500.000 κόπιες από το "Every Good Boy Deserves Fudge" (και ποιος ξέρει πόσα θα πουλήσει το

"Piece Of Cake") τα media δεν μπορούν πια να κοιτάνε απ' την άλλη μεριά. Το grunge πρέπει απαραίτητα να γίνει άλλη μια οικογενειακή υπόθεση όπως έγινε με τον Elvis, τους Hippies και το Pop Metal. Τότε επιστρατεύονται οι συνήθεις παρατρεχάμενοι: οι διάφοροι σφουγκωλάριοι του στυλ που δεν ξέρουν να γράψουν σωστά "Doc Martens" ή "Courtney Love" για να κατευθύνουν τον εφηβικό τσαμπουκά σε shopping lists. Η ώρα της εισβολής των grungers γάλακτος από τα Βόρεια Προά-

What the grunge is goin' on around here?

στια (με Renegade) δεν απέχει πολύ.

Η μόδα υποκλίνεται στο grunge; Ας γελάσω! Απ' ό,τι φαίνεται, μάλλον προσπαθεί να του κάνει υποκλισμό.

As fucking clean as they wanna be

Οι Monkeywrench είναι γέννημα μιας blues σκύλας με θηλές που έσταζαν κωδεΐνη. Η μητέρα τους τους αγάπησε πολύ παρα το ότι ήταν λευκοί. Μετά από χρόνια φροντίδας και στοργής και όταν είχαν πλέον ενηλικιωθεί τους κοίταξε με αποτροπιασμό και είπε: "παίξτε τα στρεβλά σας blues, καθάρματα. Κηρύξτε τον πόνο της μαύρης καρδιάς μου στους λαούς". Ήταν η τελευταία συμβουλή που άκουσαν από τη μαμά τους.

Intergallactic Super Stuff

Video Consoles: Οι κατηγορίες ότι προκαλούν επιληψία είναι κακοήθειες. Οι gamers βγάζουν αφρούς από το στόμα γιατί απλούστατα σεληνιάζονται.

Το Ποντίκι: Στο εξώφυλλο ο Φρανς Τσαγκάρης να λέει: "Είμαι στα χάλι μου". Ιδιοψυέξ!

Ρούλα Κορομηλά: Είναι τόσο kitsch που στο τέλος σου αρέσει. Αντε, και υπουργός.

Mudhoney: Το "Piece Of Cake" μ' έβγαλε από τα ρούχα μου.

Same Ol' Boring Shit

Ελληνες Nazis: Θα τους ξετρυπώσουμε.

Cool FM: Γι' αυτούς που δε την άκουσαν (ούτε πρόκειται να την ακούσουν) ποτέ.

Βαγγέλης Περρής: Το κεφάλι του καρφωμένο σ' ένα πάσσαλο είναι το απόλυτο grunge αξεσουάρ. Φτηνομπάσταρδος.

Παρά Πέντε: Περασμένα μεγαλεία, κλισέ του τύπου "Αγρίως Εορταστικό Τεύχος" και βαρεμάρα.

Ξέρει ποιος: Ξέρει τι.

Στο επόμενο Spaced Out: ένα μη-φεύγετε-αστείο-ήταν μεταλλαγμένο ΚΛΙΚ special: Αρσενικοί μεταλλαγμένοι: Τι τους συγκινεί; Κρεβάτι ή Βαρέλι με Τοξικά Απόβλητα;

Chernobyl, Ελευσίνα, Κερατσίνι, Δραπετσώνα: τα 100 πιο καυτά στέκια.

Πλοκάμια στον ήλιο: το καλοκαίρι που οι μεταλλαγμένοι άφησαν ιστορία (και πράσινη μύξα) στις πλαζ.

Κάθε ΤΡΙΤΗ και ΠΕΜΠΤΗ στο RHYTHM'N'BLUES ΤΟΣΙΤΣΑ 11, τηλ. 8228870

PROFESSOR DAN

παίζει και τραγουδάει
RHYTHM, BLUES,
RAGTIME & FUNK

HAPPY HARRY FANZINE

T.Θ. 31827 ISSUE#1 : 200
T.K. 10035 ISSUE#2 : 250

HYACINTH (11 rue Dupond de l' Eure, 75010 Paris, France). Παχουλούτσικη η ένατη απόπειρα αυτού του γαλλικού φανζίν. Σύγχρονο από μουσική άποψη, καλύπτει ένα σωρό όμορφα πράγματα και περιέχει αρκετά ενδιαφέρουσες συνεντεύξεις. Therapy, Fugazi, Leatherface, Sonic Youth, Walkabouts, Monster Magnet, Rollins, Hard-Ons, Swell, Yo La Tengo, Cop Shoot Cop, L7, θέλετε κι άλλα; (σελίδες 96 A4, offset, έγχρωμο εξώφυλλο, 20 γαλλικά φράγκα)

ΔΙΠΤΕΣ (Τ.Θ. 20037, GR-11810 Αθήνα). Τρίτο τεύχος για το περιοδικό "Υπεράσπιση της Αρχαίας Ψυχής", που πραγματικά είναι κάτι καινούργιο και σίγουρα μοναδικό για τα ελληνικά εκδοτικά δεδομένα. Δεν ξέρω πόσους στ' αλήθεια μπορεί να ενδιαφέρουν όλα αυτά στα οποία αναφέρεται το έντυπο που ξεκινά από την "Αγοιχτή Πόλη" (Πλάτων, Αρης Ευνάλιος, Δριιδισμός, Παγανισμός, Αφροδίτη και άλλα ανάλογα), πάντως σίγουρα αξίζει να διαβαστεί από όλους όσους έχουν το "νου και την καρδιά καθαρά": Τσουχτερή η τιμή, αλλά... γι' αυτό σίγουρα δεν ευθύνονται οι εκδότες. Το μόνο που ενοχλεί είναι ίσως κάποιες "απαγορευτικές" διατάξεις που ορίζουν οι εκδότες, αλλά εκείνοι κάτι περισσότερο θα ξέρουν. (48 σελίδες A4, δρχ. 700, offset)

KA-BOOM! (Λ. Πορφύρα 21, Ν. Ψυχικό, Αθήνα 15451) Ευχάριστο, μερικές φορές πραγματικά απολαυστικό κόμικ - φανζίν που βγάζουν δύο νέα (θέλω να φαντάζομαι) παιδιά, σε μία πολύ καλή πρώτη παρουσία, που γεμίζει το μέλλον τους ελπίδες. Μπορείτε να το κάνετε ακόμα και δώρο στους φίλους σας και φιλοδοξεί κάθε δύο μήνες να μας κρατά συντροφιά. Από μας, όλες τις δυνατές ευχές μας. Περιέχει χωριστό τετρασέλιδο αφιέρωμα στον Leopold Dustal. (52 σελίδες A4, offset, 500 δρχ.)

MEAN STREET (P.O. Box 55039, Riverside, CA 92517, USA) Με χαρά είδα αυτό το εξαιρετικό Καλιφορνέζικο έντυπο να συνεχίζει σταθερά την πορεία του, στέλνοντας ακόμα τρία τεύχη. Από εφημερίδα, το Mean Street έγινε εφημεριοδικό μεγάλου σχήματος και εξακολουθεί να γεμίζει τους αναγνώστες του με ειδήσεις για όσα συμβαίνουν τώρα στην επικράτειά του. Κυρίαρχο ρόλο παίζει το rock 'n' roll σε όλο του το μεγαλείο, χωρίς να αποκλείονται και τα υπόλοιπα είδη της σύγχρονης μουσικής. Εμπεριστατωμένες συνεντεύξεις. (Στην Αμερική διανέμεται δωρεάν, αλλά θα χρειάζονται και μερικά δολάρια για την αποστολή του, 36 σελίδες σε μεγάλο σχήμα, offset)

ΓΟΛΓΟΘΑΣ (Πίνδου 17, 13231 Αθήνα) Φίλοι μου ο Γολγοθάς έγινε offset, είναι ένα πραγματικά απολαυστικό φανζίν, έχει χιούμορ και λειτουργικότητα, έχει Dog Faced Hermans, Pavement, Flowers Of Romance, Nova Mob, έχει μια πολύ ωραία συνέντευξη των Στέρεο Νόβα, P.J. Harvey, το Β μέρος του πολύ καλού άρθρου του Maximum Rock 'n' Roll σχετικά με τις business στο punk rock, Teenage Fanclub, Tommyknockers, άσε και για μας κάτι ρε Βασίλη... (offset, 400 δρχ., 40 σελίδες A4)

FIZ (P.O.Box 67E10, Los Angeles, CA 90067, USA) Τέταρτο τεύχος γι' αυτό το καινούργιο αμερικάνικο περιοδικό, πηγμένο σε ενδιαφέρουσες συνεντεύξεις με Babes In Toyland, Helmet, Rocket From The Crypt, Meat Puppets, Riot Grrrls, Holy Water, ενώ περιλαμβάνει και το ημερολόγιο της τουρνέ των L7 και των Trash Can School. Ένα από τα καλύτερα που υπάρχουν στο χώρο (98 σελίδες A4, offset, \$ 2.50 χωρίς ταχυδρομικά)

LARSEN (116 rue du Crey, 73230 St Alban-Laysse, France) Μιλάμε για το τρίτο τεύχος ενός καταπληκτικού εντύπου. Σχήμα μικρότερο από τσέπης, περιέχει και CD σινγκλ με Overcoat, Juanitos, Wait, King Size και πολλές συνεντεύξεις με Gories, Bogeymen, Fleshtones, Dogs, Dum Dum Boys, Chris Wilson, Drive Blind. Απολαυστικό lay-out και σκίτσα. (15x18, offset, 35 γαλλικά φράγκα)

MOFO (28b rue St Martin, 7500 Tournai, Belgium) Εφημερίδα (γαλλόφωνη) πληροφόρησης για όσα συμβαίνουν στο Βέλγιο και την Ολλανδία, ενώ παράλληλα υπάρχουν και πολλά άρθρα για όλα όσα σχετίζονται με το rock. Διανέμεται δωρεάν, αλλά υπάρχει και μία σχετική συνδρομή του ύψους των 300 βελγικών φράγκων για ένα χρόνο (11 τεύχη)

RIF RAF (Lange Brilstraat 12, 2000 Antwerpen, Belgium) Μηνιαία εφημερίδα στα φλαμανδικά, κάτι ανάλογο του Mofo που διαβάσατε παραπάνω, αλλά μάλλον χαίρει περισσότερης εκτίμησης ανάμεσα στη νεολαία των Κάτω Χωρών. Κι αυτή περιλαμβάνει τα πάντα γύρω από το rock, αλλά κινείται περισσότερο προς τον ανεξάρτητο εναλλακτικό ήχο. (Συνδρομή: 300 Βελγικά φράγκα)

ABUS DANGERAUX (B.P. 172, 82001 Montauban Cedex, France) Εικοστή ένατη φάση του γαλλικού περιοδικού που κινείται σε ανάλογα επίπεδα με τις προηγούμενες. Τη φορά αυτή περιλαμβάνει νέο CD-single με Pleasure Fuckers, Scalpers, Cherokees, Locos Knights, Valendas και παρουσιάσεις γκρούπ όπως οι Lemonheads, Magnapor, Pretty Things, Nomads, Silverfish. (offset, 44 σελίδες A4, 25 γαλλικά φράγκα, χωρίς ταχυδρομικά)

SPLATTERZINE (Λαμπρινής 29, Γαλάτσι, 11146 Αθήνα). Αισθάνομαι σα να πέρασε ένας αιώνας από το πρώτο καταπληκτικό τεύχος. Αλλά τα παιδιά είναι ΕΔΩ και δεν το έβαλαν κάτω. Αίμα κι άλλο αίμα... Πάνος Κοκκινόπουλος, Ερεβος (όχι το γκρούπ), Virgin Prunes, γαλλικός φανταστικός κινηματογράφος, μιά

συνέντευξη με τον (πάντα) ενδιαφέροντα Γιώργο Αλαχούζο, Wes Craven και πάμπολλες παρουσιάσεις φανζίν και ταινιών απ' όλο τον κόσμο με ανάλογο περιεχόμενο.

IN THOSE DAYS (Βασίλης Κόλλιας, Αστερίου 6, Ζωγράφου 15773, Δημήτρης Εμμανουήλ, Γκανογιάννη 42, Γουδί 15773) Ελπίζω η απογοήτευση που αισθάνονται τα παιδιά που εκδίδουν το I.T.D. να μην τους αφήσει να πραγματοποιήσουν τη διάλυση του εντύπου τους και όλων των προσπαθειών τους. Η ανακοίνωση του editorial και τα σημειώματα των εκδοτών που ανακοινώνουν την διακοπή της έκδοσής μετ' από τρία χρόνια, ας μείνει απλά σαν μιά κακή ανάμνηση για όλους. Δεν ακούω τη μουσική που υστερνίζεται το In Those Days. Αλλά το μήνυμά του ήταν πάντοτε απολαυστικό, μου έμαθε πράγματα που αγνοούσα, τα κείμενά του ήταν γεμάτα αγάπη για "τα πάντα", κάτι που οι περισσότεροι έχουμε ξεχάσει. Βασίλη, Δημήτρη, σας ανακαλούμε στην Τάξη! Από θέματα: Echo & The Bunnymen, Go-Betweens, Blueboy, Puip, 10000 Maniacs, συν ένα οδηγό για την ψυχεδελική pop του '60. Στείλετε τώρα γράμματα διαμαρτυρίας και απαιτήστε τη συνέχιση του εντύπου! (μικρό σχήμα, φωτοτυπημένο, 80 σελίδες)

ROCKERILLA (Via Andrea Pighini 24, 17014 Cairo M. TTE (SV), Italy) Νούμερο 149 για αυτό το μηνιαίο αντάρτικο περιοδικό από την γειτονική μας χώρα. Άρθρα και αποκλειστικές συνεντεύξεις με Dinosaur Jr., Mercury Rev, Bullet Lavalta, Tar, αφιέρωμα στα γκρούπ της City Slang, Bark Psychosis, αλλά μόνον εφόσον γνωρίζετε ιταλικά. Σίγουρα από τα πιο ενδιαφέροντα έντυπα σ' όλο τον κόσμο (offset, 84 σελίδες A4, συνδρομή για ένα χρόνο: 68.000 λιρέτες)

MEDIATORS (297 rue de Paris, 95150 Taverny, France) Να ένα ακόμα περιοδικό που πραγματικά αποδεικνύει ότι στην Γαλλία τα πράγματα έχουν αρχίσει να κουνιούνται και μάλιστα πολύ. Το Mediators κόβει 50.000 φύλλα, είναι περιοδικό με σπουδαίους συνεργάτες και καλύπτει σχεδόν αποκλειστικά τον εναλλακτικό ήχο. Βγαίνει κάθε μήνα και στο τέταρτο τεύχος του υπάρχει ένα ειδικό αφιέρωμα στη Νέα Υόρκη (Ramones, White Zombie, Helmet, Blue Oyster Cult, Sonic Youth, Television, Fleshtones, Suicide), που καλύπτει το μεγαλύτερο μέρος της ύλης, ενώ παράλληλα δε λείπουν τα "κλασσικά" θέματα. (offset, 68 σελίδες A4, έγχρωμο εξώφυλλο, ετήσια συνδρομή 250 φράγκα/ρωτήστε για τα ταχυδρομικά)

HAPPY HARRY (Τ.Θ. 31827, 10035 Αθήνα) Δεύτερο τεύχος, τεύχος Αγάπης. Τι είναι Αγάπη; Αυτό θα το ανακαλύψετε ξεφυλίζοντας τις σελίδες αυτού του υπέροχου δημιουργήματος, το οποίο έρχεται να καταλάβει τη θέση που είχε παλιά το "Κτήνος" (το οποίο προς το παρόν "αργεί" λόγω των αλληπάλληλων ατυχιών του εκδότη του που ελπίζουμε σύντομα να λάβουν τέλος) στον υπέροχο κόσμο των anti-media. Θέματα για την ομοφυλοφιλία, το Animal Liberation Front, Ρομαντισμός, Ερωτικοί συγγραφείς, ποίηση, λογοτεχνία, συνεντεύξεις με rock μπάντες, το Happy Harry είναι κάθε στιγμή έτοιμο να σε ρουφήξει μέχρι το μεδούλι... Και θα πεις κι "ευχαριστώ". (μικρό σχήμα, 66 φωτοτυπημένες σελίδες, 250 δρχ.)

BIG BACKYARD NEWS (GPO Box 697, Sydney 2001, Australia) Μηνιαίο δελτίο που φτάνει σε μας μέσω της Αυστραλέζικης Πρεσβείας στην Αθήνα (άγνωστο πως και γιατί, τη στιγμή που δεν έχουμε κάποια ιδιαίτερη σχέση...). Περιέχει δε διάφορα νέα για το rock της πέμπτης ηπείρου, δίνοντας βάση στο εναλλακτικό στοιχείο. (offset, 12 σελίδες)

ΜΥΣΤΡΙ (Τ.Θ. 10082, 54 110 Θεσ/νίκη) Δεύτερο χτύπημα αυτής της καινούργιας τρομοκρατικής ομάδας. Στη νέα της προκήρυξη, το σεξ είναι η Πρωτοπορεία ενός Εντεχνου Βαλιστικού Συστήματος, όπου η ανασφάλεια της καθημερινότητας συεπάγεται Ελαχίστων Πολεμικών Ιαχών περηφανούς σκόπευσης επί των Οραμάτων Κομικογραφίας και Σεξπυρικής Ανεπάρκειας. Χριστέ μου, πάει με τρέλαναν αυτοί οι τύποι! (Δι' άμεσον επένδυσιν, offset με 16 σελίδες A4, 201 δρχ.)

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ (Τ.Θ. 20037, 11810 Αθήνα) Ολο λένε να τα παρατήσουν, αλλά πάντα (ευτυχώς) επιστρέφουν δριμύτεροι. Μιλάμε για το αρχαιότερο εν Ελλάδι fanzine και ένα από τα αρχαιότερα του σύμπαντος. Τεύχος αφιερωμένο στην λεηλασία της γης των Ινδιάνων από τους λευκούς, ανταπόκριση από το Βερολίνο, Feyerabend και πολλά νέα που μόνο εδώ θα τα συναντήσετε γραμμένα (offset, 52 A4 σελίδες, 550 δρχ.)

ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ B23 (Τ.Θ. 74239, 16000 Αθήνα) Ενατο τεύχος για το παλαίμαχο των μουσικών φανζίν και πέρα από τις διάφορες στήλες με ενδιαφέροντα θέματα, υπάρχει ένα πολύ καλό άρθρο για τον Ballard, ενώ τις μουσικές σελίδες κατακλύζουν οι Pavement, Dead Moon, Make Believe, Honeydive, Deus X Macina, Julian Cope, Fall και ένα βιογραφικό (και όχι μόνον) του Jimi Hendrix (Μεγάλο σχήμα, offset, 56 σελίδες, 400 δρχ.)

LITTLE CHARMER (Δεν αναγράφεται διεύθυνση) Με ένα σαφέστατα pop προσανατολισμό, το L.C. κάνει ακόμα μιά εμφάνιση με το χειμωνιάτικο τεύχος του σε περιορισμένο αριθμό 200 αντιτύπων και μιά κασέτα που περιέχει Nivens, Coroner, Orchids, Next Time Passions, Pale Saints, Mary Go Round και άλλα συγκροτήματα. Στα θέματά του οι Chills, οι Blueboy, οι Next Time Passions, οι Field Mice, οι Happyheadmen και άλλοι, καθώς και ένα ένθετο αφιέρωμα στην ψυχεδελική pop των eighties. (Μικρό φωτοτυπημένο σχήμα, 70 σελίδες, 700 δρχ.)

RUTA 66 (C/Aribau, 282-284, 08006 Barcelona, Spain) Συνέχεια και στο 1993 με το τεύχος του Γενάρη (No 80) στο οποίο οι Ramones έχουν την τιμητική τους ανάμεσα σε ονόματα όπως οι Lazy Cowgirls, Seam, Giant Sand, Freddie King, Superchunk, Daniel Johnston, πολλές ισπανικές νέες μπάντες και Biker Movies. (offset, 68 σελίδες A4, 350 πεσέτες)

D.R.I. ΟΙ DIRTY ROTTEN IMBECILES ΣΤΟ ΜΑΝΟΥΑΛ ΤΟΥ JOHN SUTHERLAND

Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού του 1992 αυτοί οι dirty rotten imbeciles (βρωμεροί σάπιοι ηλίθιοι), περισσότερο γνωστοί σαν D.R.I. μπήκαν στο στούντιο για πρώτη φορά μετά από σχεδόν δύο χρόνια. Στο διάστημα αυτό, πολλά πράγματα άλλαξαν. Τα δύο ιδρυτικά μέλη του γκρούπ, ο τραγουδιστής/ποιητής Kurt Brecht και ο κιθαρίστας Spike Cassidy ένωσαν άνετα με τη νέα κατάσταση που είχε δημιουργηθεί στο γκρούπ. Ο μπασσίστας John Menor βρισκόταν τα τελευταία δύο χρόνια στους D.R.I. και ο νέος ντράμμερ Rob Rapmy, που ανακαλύφθηκε από ένα roadie, τα κατάφερε πολύ καλά. Και για να έρθουν στα ίσα τους, μαζί με τον μάνατζέρ τους Ron Peterson, προχώρησαν σε μία πολύ τολμηρή κίνηση, αναθέτοντας την παραγωγή και προώθηση του νέου τους άλμπουμ "def-i-ni-tion" στη νέα τους εταιρεία Rotten Records. Σήμερα, η Rotten διαθέτει τα τέσσερα από τα έξι άλμπουμ των D.R.I. "The Dirty Rotten LP", "Dealing With It", "Crossover" και φυσικά το "Definition". Το "Definition" ηχογραφήθηκε στο στούντιο Fantasy του Σάν Φραντσίσκο, όπου ο Cassidy μοιράστηκε την παραγωγή με τον Jim Faraci που έχει συνεργαστεί με τους Ratt, τους LA Guns και τους TSOL. Οι συνθέσεις που συνήθως μοιράζονται ο Kurt και ο Spike, τη φορά αυτή χρειάστηκαν περισσότερο χρόνο για να ολοκληρωθούν. Πιστεύω ότι αν τους αφήναμε, ο John και ο Rob θα μπορούσαν να γράψουν από μόνοι τους ολόκληρο το άλμπουμ! λέει ο Spike. "Αλλά όλα περνάνε από το χέρι μου κι έτσι πάντα ο τελικός ήχος είναι αυτός που χαρακτηρίζει τους D.R.I. Είχε πλάκα το ότι τελικά είχαμε τόσο πετυχημένη συνεργασία."

"Από το ξεκίνημα της μπάντας, προσπαθούσαμε πάντα να έχουμε τον απόλυτο έλεγχο σε αυτά που γράφαμε και παίζαμε", προσθέτει ο τραγουδιστής Kurt Brecht καθώς αναπολεί τις πρώτες μέρες τους. "Ηχογραφήσαμε μόνοι μας τον πρώτο μας δίσκο. Επειτα, όταν γράψαμε το "Dealing With It", περιμέναμε μέσα σε ένα βαν, έξω από τα γραφεία της Metal Blade, έως ότου μας δώσουν τα χρήματα που μας αναλογούσαν για να πάρουν τα tapes. Και στη συνέχεια, κάτι ανάλογο συνέβη και με τα "Crossover", "Four Of A Kind" και "Thrash Zone" είχαμε δηλαδή τον απόλυτο έλεγχο σε ό, τι κάναμε." Αυτή η εμπνευσμένη και ατομικιστική συμπεριφορά, οδήγησε τον Kurt και τον Spike σε διαφορετικά μονοπάτια δημιουργίας. Ο Spike έχει αναλάβει την παραγωγή, όχι μόνο στο να εποπτεύει τα άλμπουμ των D.R.I. αλλά δουλεύοντας με άλλες μπάντες. "Δε θα μπορούσα να το κάνω εγώ", λέει ο Kurt, "αλλά του αρέσει να μένει στο στούντιο και να δουλεύει." "Ψάχνουμε για μερικές μπάντες για να υπογράψουν με την Rotten", συνεχίζει ο Spike. Αντίθετα ο Kurt έχει δική του εκδοτική εταιρεία καθώς και τρία βιβλία ποίησης και στίχων. Είναι τα "Notes From The Nest", "The 30 Day Diarrhea Diet Plan" και "See The Loud Feeling" (που περιέχει στίχους από όλα τα δημοσιευμένα τραγούδια των D.R.I. σε αλφαβητική σειρά, καθώς και μερικά ποιήματα. Μία από τις πιο σημαντικές όψεις των D.R.I. και ένα κομμάτι της μουσικής τους που τους έκανε αγαπητούς στο κοινό, είναι η ικανότητά τους να μπαίνουν κατευθείαν στο ψητό, κάτι που πολύ γουστάρει το ακροατήριό τους. Πριν από πολλά χρόνια, σε μία άλλη συνέντευξη ο Kurt Brecht είπε στον δημοσιογράφο: "Το να τραγουδάς μπροστά σε όσο περισσότερο κόσμο μπορείς, είναι μία τρομερή ευκαιρία να ακουστούν όλα όσα λές. Δεν πρέπει να χάνεις τέτοιες ευκαιρίες." Και αυτό είναι το αποτέλεσμα της κοινωνικής ευαισθησίας του Kurt. Προτείνει στον ακροατή να ακούσει πολλές φορές το "Definition".

"Το τραγούδι "Acid Rain" θέτει ένα σωρό ερωτήματα για το τι θα σκέφτονται τα παιδιά μας πάνω στη δική μας γενιά. Σκηνοθετεί το χειρότερο σενάριο που θα ολοκληρωθεί σε 25 χρόνια από σήμερα. Η ραδιενέργεια, η μόλυνση, η δεινή βροχή, η καταστροφή του όζοντος, όλα αυτά για τα οποία εμείς είμαστε υπεύθυνοι."

"Το "Target" έχει σχέση με το μεγάλωμά μου", συνεχίζει ο Kurt, "τότε που σε κάποια φάση πυροβόλησα ένα πουλί. Τότε

πιστεύα πως έτσι είναι η ζωή. Τώρα πιστεύω ότι η ζωή είναι κιθάρες, ντραμς, μικρόφωνα. Μ' αρέσει να καταστρέφω τη μουσική με ένα εκατομμύριο βατ και στοχεύω στο μυαλό σας. Ένα άλλο τραγούδι είναι το "Time Out" που γράφτηκε από τον John Menor, το μπασσίστα μας και μοιάζει πολύ με το "Acid Rain". Μιλάει για το πως οι άνθρωποι γάμησαν τη Γη." Μα το άλμπουμ δε θα εκπροσωπούσε απόλυτα τους D.R.I. αν δεν περιελάει και το στοιχείο του fun. Τα μέλη πάντα συνηθίζουν να κάνουν πλάκες μεταξύ τους είτε όταν εμφανίζονται σαν cartoons, όπως στο εξώφυλλο του "Four Of A Kind", είτε όταν αισθάνονται αρκετά περήφανοι στο να αυτοχαρακτηρίζονται σαν "dirty rotten imbeciles". Τη φορά αυτή, ο Kurt ειρωνεύεται τη "μουσική του κληρονομιά".

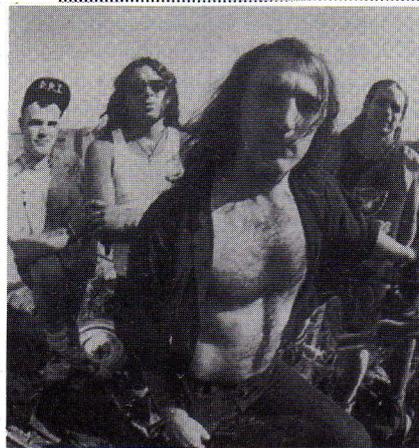
Το θέμα του "Tone Deaf" είναι αρκετά πιο ελαφρύ. "Πάντα ο Spike με κατηγορεί πως είμαι κουφός όσο αφορά τους τονισμούς σε κάθε κομμάτι μας", λέει ο Kurt. "Δεν μπορώ να ξεχωρίσω σωστά τα διαστήματα, δεν παίζω κάποιο όργανο, προσπάθησα να μάθω κιθάρα, αλλά είμαι ανεπίδεκτος. Το μόνο που μπορώ να κάνω, είναι να ουρλιάζω."

"Όταν βρισκόμουν στην Έκτη Γυμνασίου, προσπάθησα να αποφασίσω αν θα σπουδάζω μουσική ή όχι. Σε βάζουν τότε να ακούω από τα ακουστικά διαφορετικούς τόνους και μετά σε ρωτάν ποιά νότά άκουσες. Φυσικά δεν είχα ιδέα. Ποτέ μου δεν πήρα στα σοβαρά τη μουσική. Κάτι που μοιάζει ειρωνεία της τύχης γιατί ζω από τη μουσική. Φαίνεται γελοίο που βγάξω κάποια λεφτά από αυτήν, τη στιγμή που δεν καταλαβαίνω τους τονισμούς!"

Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε που οι D.R.I. ξεκίνησαν σαν ένα γκρούπ που έσκασε στην hardcore σκηνή και από τότε η εξέλιξη τους υπήρξε ραγδαία. Τα πρώτα τους άλμπουμ επηρέασαν πολλά άλλα συγκροτήματα και αυτό ανέβασε τη φήμη τους. "Συνέχεια με ρωτάν σε ποιό φάσμα του rock ανήκουμε", παραδέχεται ο Spike Cassidy. "Στ' αλήθεια δεν ξέρω... Μπορεί να αποτελούμε ένα μικρό σκαλί στη βάση μιάς κλίμακας για ένα νέο μουσικό κίνημα. Ο, τι κάναμε γύρω από αυτή τη μπάντα το κάναμε μόνοι μας και είμαι περήφανος που μετά από δέκα χρόνια βισκόμαστε ακόμα εδώ. Με τον Felix και τον Josh (τα παλιά μέλη του γκρούπ) είχαμε πολύ ενέργεια και περάσαμε από ένα σωρό στάδια. Το νέο μας σχήμα όμως είναι σταθερότερο."

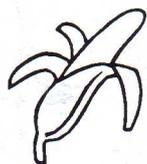
"Ποτέ δε συμβιβαστήκαμε και πάντοτε διατηρήσαμε τον έλεγχο στους στίχους μας, στη μουσική και στην παρουσία μας, ποτέ δεν υποκόψαμε σε πιέσεις πολυεθνικών. Ακόμα κι αν το θέλαμε, δε νομίζω ότι θα μπορούσαμε να το καταφέρουμε. Το κάνουμε αυτό εδώ και πολλά χρόνια και η μπάντα είναι πράγματι δυνατή. Μας αρέσει να περιοδεύουμε και να παίζουμε."

"Μου αρέσει να ταξιδεύω σε μέρη που δεν έχω δει πριν",

συνεχίζει ο Brecht. "Μαζεύω σουβενίρ. Εχω διάφορα ενθύμια από όλες τις συναυλίες που έχουν δώσει οι D.R.I., στίκερς, φλάιερς, t-shirts, τα πάντα. Εχω σακούλες και πακέτα και χώνω μέσα όλα αυτά που έχω μαζέψει τόσα χρόνια."

Τι άλλο να περιμένει κανείς από μερικούς βρωμερούς σάπιους ηλίθιους

SOUL KITCHEN

(Υπό κυρίας Rudy, γραμματέως
παρά τη Ραμόνα Σκορδομπούτσογλου)

Αγαπητοί αναγνώστες του MMB, σας ομιλεί η κυρία Rudy. Και ο λόγος που συμβαίνει αυτό είναι ο εξής: Η κυρία Ραμόνα ως γνωστόν τους τελευταίους μήνες ήταν σε ενδιαφέρουσα, μα πάρα πολύ ενδιαφέρουσα κατάσταση. Μέχρι αηδίας δηλαδή. Ευτυχώς όμως το πλήρωμα του χρόνου ήρθε και η κυρία Σκορδομπούτσογλου έδωσε γέννα -όπως λένε και οι Αγγλοι- σε πεντάδυμα και όπως καταλαβαίνετε λόγω του βεβαρμένου της καταστάσεώς της, άφησε εμένα στο πόδι της -και τι πόδι, έ; Ρωτήστε κι εμένα που το είδα! Φυσικά σε καμία περίπτωση δε θα μπορούσα να προσεγγίσω το μεγαλοφυές των γραπτών της, γι' αυτό αποφάσισα να σας ξεπετάξω με μιά μαγειρική συνταγή.

Πρόκειται για το space-cake, ένα μαγικό απ' ότι φαίνεται κέικ, αφού σ' αυτό φημολογείται ότι οφείλουν την επιτυχία τους τα σπουδαιότερα rock συγκροτήματα, μεταξύ των οποίων και οι De Traces! Την συνταγή την αποσπάσαμε με πολύ κόπο από τον προσωπικό μάγειρα του συγκροτήματος, τον Chef Ras. Ας ακούσουμε τι έχει να μας πει ο ίδιος γι' αυτό:

"Μαγειρεύω για τους De Traces τα τελευταία πέντε χρόνια και μπορώ να σας πω υπεύθυνα ότι ένα μεγάλο ποσοστό της επιτυχίας τους το οφείλουν στο space-cake που τους σερβίρω ανελλιπώς κάθε πρωί στην τραπεζαρία του πύργου τους, όπου παίρνουν πρωινό. Έχουν μεγάλη αδυναμία στο κέικ αυτό και δεν βγαίνουν ποτέ να παίξουν αν δεν έχουν φάει προηγουμένως τουλάχιστον ένα κομμάτι..."

(στ.Σ. Αυτός ομολόγησε ότι μας είναι άχρηστος πιά, πάρτε τον και να εκτελεστεί με συνοπτικές διαδικασίες. Οι De Traces ζητάνε μάγειρα, για πληροφορίες απευθυνθείτε στον manager)

Και τώρα, πάρτε μολύβι και χαρτί και γράψτε...

SPACE - CAKE

Υλικά (θα τα βρείτε όλα στο S/M)

1/2 φλυτζάνι σιρόπι γλυκόζης

1/2 φλυτζάνι βούτυρο ή μαργαρίνη

5 τετράγωνα σοκολάτα

3/4 φλυτζανιού ζάχαρη

3 αυγά

1 κουταλάκι του τσαγιού βανίλια

1 φλυτζάνι αλεύρι

1 φλυτζάνι καρύδια ψιλοκομμένα

Εναν τάκο των 5 γρ. τριμμένο στον τρίφτη του τυριού

Εκτέλεση (στα έξι μέτρα).

Βουτυρώστε ένα μικρό ταψί και πασπαλίστε το με αλεύρι. Σε ένα μεγάλο τηγάνι, ρίξτε το σιρόπι γλυκόζης και το βούτυρο και βάλτε τα στη φωτιά να βράσουν, ανακατεύοντας όταν το θυμηθείτε. Κατεβάστε το απ' τη φωτιά και προσθέστε τη σοκολάτα να ανακατευτεί με τα υπόλοιπα. Προσθέστε τη ζάχαρη, τα αυγά ένα - ένα, τη βανίλια, το αλεύρι, τον τάκο και τέλος τα καρύδια. Ανακατέψτε το μείγμα καλά και αδειάστε το στο ταψί που ετοιμάσατε στην αρχή - θυμάστε;. Ψήστε το κέικ στους 170 βαθμούς, στο φούρνο εννοείται, για 30 λεπτά. (Μην περιμένετε να φουσκώσει πολύ, η ιδιοσυγκρασία του γλυκού είναι flat και μαστιχωτή). Βγάλτε το από τον φούρνο και αφήστε το να κρυώσει για 10 λεπτά μέσα στο ταψί του. Βγάλτε το από το ταψί και αφήστε το να κρυώσει εντελώς. Για πιό ωραία εμφάνιση, μπορείτε να το αλείψετε με γλάσο σοκολάτας που θα το φτιάξετε ως εξής: Σε ένα μικρό κατσαρολάκι, λιώστε τρία τετράγωνα σοκολάτας μαζί με μιά κουταλιά βούτυρο, σε χαμηλή φωτιά, ανακατεύοντας συνεχώς για να μην κολλήσει. Κατεβάστε απ' τη φωτιά, προσθέστε δυο κουταλιές της σούπας σιρόπι γλυκόζης κι ένα κουταλάκι γάλα, ανακατέψτε και περιχύστε μ' αυτό το γλυκό σας. Το κέικ αυτό σερβίρει εννιά άτομα. Καλή όρεξη και όταν το δοκιμάσετε, γράψτε μας τη γνώμη σας (αν μετά τη δοκιμή δεν έχετε ξεχάσει πως γράφουν, ποιός είστε κτλ.)

Σας αφήνω τώρα με μιά συμβουλή ομορφιάς: Μην βουρτσίζετε ποτέ τα μαλλιά σας όταν είναι βρεγμένα γιατί σπάζουν. Ελπίζω η κυρία Ραμόνα να είναι πάλι κοντά μας στο επόμενο τεύχος, αφού θα έχει απογαλακτίσει τους μαντραχαλάδες της. Με τις υγείες σας!

● Κυρία Rudy

HXSQ FM

EINAI MONO

ROCK & ROLL

102,4 MHz